

Partizan Sesi

**GERİ KALMAK
YOK
SUSMAK ASLA!**

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE YIL: 2 SAYI:35 16-29 ŞUBAT 1996 FİATI: 40 000 (KDV Dahil)

DÜN; AMED, BOTAN, SERHAD, DERSİM... BUGÜN SİVAS, YARIN NERESİ?

► Faşist Türk devleti tarafından daha bir kaç yıl önce Türkiye Kürdistanı'nda büyük "umutlar"la uygulamaya konulan, fakat başına bela aldığı politikanın aynısı Sivas'ta hayata geçirilmiş bulunmaktadır. Sivas'ın özellikle bazı ilçelerinde hemen hemen basılmayan köy kalmadı. Devrimci uyanışın daha fazla olduğu bazı Alevi köyleri periyodik aralıklarla düzenli olarak basılıyor. Köy muhtarları ve köylüler gözaltına alınıp işkenceden geçiriliyor.

Sayfa 4'de

Sivas'ta Çatışma: 7 DHKP-C Militanı Şehit Düştü

► Savaş, şehitler verilerek devam ediyor. Önümüzdeki süreçte de bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm için verilen mücadelede de şehitler vermekten vazgeçmeyeceğiz.

► Düşüncelerinden bir adım dahi geri atamayacak olan devrimci güçler

halkı için gözünü kırpmadan canını feda etmeye hazırdır.

► Faşist Türk devletinin tüm karalamalarına, inkar yöntemlerine, infazlarına, katletmelerine, yalanlarına rağmen, halkımız şehitlerini sahiplenmeye devam edecektir.

Sayfa 6'da

**Öğrenciler
Taksim
Meydanı'nı
Fethetti**

**Yargısız
İnfazlar
Devam
Ediyor**

Sayfa 7'de

Sayfa 9'da

PARTİZAN GENÇLİK OKURDAN OKURDAN OKURDAN OKURDAN OKURDAN

Merhaba Yoldas,

İlk önce göndermiş olduğun senin kadar candan mektubunu aldım. Elbette ki çok sevindik. Sevgili yoldaş, bizleri soruyorsun. Bizler iyi olduğumuz kadar da hastayız. Ve can yoldaş bilir misin, bazı anlar vardır ki insan öyle adanmış ve konsantre olup bütünleşir o anlarda. İşte o anlardan biri de saldırdı. İnsan hiç bir yabancı düşünce kabul etmiyor. Kulakların duyduğu bir ses, gözün gördüğü bir kıpırta, burun kokladığı bir koku... İşte o an her şey aniden değişiyor, insanın vücudu, öyle bir düzenlilik içinde hareket ediyor ki, onun dışında hiç bir şey kabul etmiyor. Artık ölümlü gözgözesin. Ve gözlerin yorgun yaşlı. Yaşları silinirken gaz daha yakıcılığını gösteriyor. Nefes alamıyorsun. Dizlerin üstüne çöküyorsun, miden ağzından çıkacak gibi. Bu son nefesin olabilir. "Yer değiştirmeliyim." Az havayla kendini toparlıyorsun. Gözlerin çok kısa mesafeyi görüyor. Artık kolunu uzatsan parmaklarını göremiyorsun. Ve saati zar-zor görüp... "Sabaha az kaldı. Üç-dört saat. Saat dokuz kadar ayakta durabilirsek ailelerimiz gelir, avukatlar gelir"... Ve soru işareti belirliyor. Acaba kamuoyunun haberi var mı? "Ya yoldaşlarımızın?" "Yoktur diyorlar", olsa bu kadar pervasızca saldırdılar mı? "rahat olurlar mı?" Ah bir radyomuz, TV'miz olsaydı da. Bilirdik her şeyi. Dizlerimize kadar sudayız, kuru yanımız yok ki, kendi sıcaklığımızı hissedelim. O da yok, tir tir titriyoruz. Kimilerimiz elbiselerimizi çıkartıp sıkıp tekrar giyiyoruz. Yorgunuz ama, kararlıyız, güneşi karşılayacağız. Yavaş yavaş şafak yaklaşmakta. Günün ilk ışıkları gözlerimizi kamaştırıyor. Bir sessizlik sarıyor her yanı. Kulaklarımız sese, gözlerimiz bayram yapmaktaki o sessizlikten. Kısa bir süre sonra duvar diplerine çekiliyoruz. Sıra ile kısa da olsa bir dinlenme... Ve o an sizler aklıma geliyorsunuz. Çabukca her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Küçük bir gülüşmenin yüzüme oturduğunu hissediyorum. Bir ışık gelip gözlerime çöktü. Sizleri düşündükçe mayışlıyorum. Sonra fırdiyorum yerimden darcık yerde Xalo'yu anıyorum. Onu bulup, "soyun çabuk bu sessizlikte elbiselerinizi sakalım" diyorum. Acele çıkarıyor, sıkıp giyiyor. Sonra Çi-

çek'in elbiselerini saklıyoruz. Sıra ile giyiyor bu böyle. Toplanıyoruz bir yere bir sandalyenin üzerine dört kişi sıkışıyoruz. Sıcaklığı hissediyoruz ve iyice sokuluyoruz birbirimize. Hemen uykumuz geliyor. Biri dizlerinin üzerine çöküyor, beline kadar suyan içinde, gövdesini dizlerinin üstüne bırakıyor.

Hemencek uyuyor. Bir an görüntüyle uyanıyorum, hemen saate bakıyorum. On dakika olmuş uyuyalı. Sanki bir asırdır uyuyormuşum gibi. Az sonra aynı teraneye devam. İnsan ürperten sesler ve buz gibi su, kurşun gibi insanı delip geçiyor. Yarım metre uzağa fırlatıyor. Kalkıp sırtını çevirip ilerliyorsun. Ta ki omuz omuza olan halkaya yetişene kadar. Sonra gözler yanmaya, görmemeye, nefes alamaz duruma geliyorsun. Bu seneler daha erken geldiler. Bu su daha da soğuk. Buzluktan çıkmış gibi. Ve daha da şiddetli, evet daha da şiddetli. Vurduğu yeri morartıyor. Ve anlıyorum gücüm zayıflıyor. Çok çabuk ta değil. Hayret ediyorum, bunca zaman bu enerji, bu güç nasıl olur bu kadar dayanır insan. Doğaldır zayıflamak, az sonra, birkaç saat sonra yine sessizlik ve artık tesmen gündüz. Anlık ve kendi kendimizle hesaplaşıyoruz. Yoldaşların, geldiğimiz yerdeki yoldaşların haberi var mı? Ne yapıyorlar? Bizler için ne yapıyorlar? Haberleri olsa, diyoruz, canları ölüyor, dururlar mı, vermezler mi canlarını? Canlarını canlarınıza katmazlar mı? Bu noktada kendinle savaşıyorsun. Bu nasıl düşünce. Elbette verirler canlarını. Kendi kendine ihanet mi? Güvensizlik mi? Olmaz böyle şey. Toparlamalıyız kendimizi. Gidebildiğimiz kadar gidebilmeliyiz. Artık punun tam ortası. Bütün aydınlık saatler boyunca dinlendik. Bir de sigaramız olsa ne iyi olur. Evet bugün de geçti. Artık geceye yaklaşıyoruz. Ses seda yok. Ve hazırlık yapıyorlar, "bu gece işimizi bitireceğiz" deyip keyifli keyilli gü-lüyorlar. Ve artık anlıyoruz yoldaşların haberi yok. Artık yalnızız. Bir biz, bir kaybolmakta olan güneş şahit olup bitenle. Ne çabuk da terk etti güneş bizi. İlk defa hayatım boyunca güneşle bu kadar kısa bir muhabbetimiz oldu. Yarın tekrar gelecek ve biz burada onu karşılayacağız. Ve güneşe sonsuz bir özlem duyuyorum. Yaşamım boyunca, neden

güneşin bu kadar güzel olduğunu fark etmedim. Ve kesin karar veriyorum. Bu güzelliği tekrar mutlaka göreceğim. Ve bunun için, ölmek gerekse ve güneşin peşinden katanlık hemen çabukca kalıncı sarıyor her yanı. Ve son kez saate bakıyorum. Evet, birazdan başlar. Artık nereye kadar, kaç saat birbirimize bakamayacağız. Herkes kapıda üst üste. Önde yaralanan, kafamıza basa basa en arkaya geçiyor. Biri akar su gibi akıp gidiyor. Bu sahne ne seyredilmiş, ne de seyredilecek bir sahne. Kimse görmez artık bu anı. Başka bir zamanda saklı sanki. Bütün gece aralıksız sürüyor. Onlar yoruldukça biz dinleniyoruz. Sabaha doğru bir anda her şey bitiyor. Artık ölümlü aramızdaki ince zar kalkıyor ve ilk defa mutluyum. Belki yaşamımızın son mutluluğunu, son düşlerini görüyorum. Evet işin sonu. Bekleştireceğim. Ölümle son hesaplaşmayı yapmak için.

Günün ilk ışıkları artıyor. Güneşle birlikte her şey geri çekiliyor. Tekrar görüyoruz bu arada ince zarı. Ve beklemeye başlıyoruz. Ve o an bir ses: "Televizyon aldık." Sabah sekiz, bütün kanallar veriyor. Anaları görüyoruz, Buca'yı dinliyoruz, Zonguldak, Bayrampaşa diyor televizyon. Bir sevinç, dostların haberi var. Herkes bizimle, yanyanayız. Biliyoruz yoldaşlar, şimdi haykırıyor. Kapıyı açıyor canlarımızı, vermez, alacaklarını bizi de almak zorundasınız. Bin selam diyoruz, bin selam yoldaşlara. Sevinçten ağlamaklı oluyor insan. Ve sonrası işte o anki en eksiği var fazlası olmayan duygular. Bütün bunlar bizim yaşam gerçekliğimiz olduğu kadar, yoldaşların bir vucut olmanın en güzel biçimleridir. Sonrası bütün gün suyan içinde kaldık. Çiçek'in alınından kan akıyor. Koca bir yarık var. Tazyikli su ve darbeden gözü şişmiş, tir tir titriyor duvarın dibinde. Elinde bir uzun çubuk, çenesinin altına dayamış uyukluyor. Bir sandalye buluyorum. Sudan çık, sandalyenin üstüne çıkıp öyle dur. Sandalyenin üstünde ayaklarını koyup sandalyenin en yüksek yerinde oturuyor. Çubuk kafasıyla omuzu arasında dalıp bir yana eğiliyor. Az uyuyor, bir çığırıyor... Fırlıyor yerinden. Çıkıp dolaşıyor suyan içinden. Volta atmak. Hiç yapmadığımız bir şey ama çabuk alışıyoruz. Dolanıyoruz. Sonra Çiçek gidip birini sandalyeden kaldırıyor. Beni çağırıyor. "Gel biraz otur, çok kötü voltalıyorsun düşecek gibisin" sonra sesleniyor yüksek sesle. "Arkadaşlar, aramız-

da gündür hiç oturmayanlar var, onlara verelim olan sandalyeleri, biraz dinlesinler." Bu fırsatı bir-iki saat dinleniyorsun. Sonra Selo'ya veriyorum yerimi. Bu yer değişimi bir kaç sandalye üzerinde olup bitiyor. Akşam yaklaşmakta, sürekli duvarlara vuruluyor, küfürler ediliyor. Haber yok, artık olan televizyonumuz da kırılıyor. Sonra bir ses, "İçerdekiler sizinle görüşmek isteyen avukatlar var" diyor ve sonrasını biliyoruz. Pazarlık...

Koşullara katılacağımızı kesinleştiği için çıkıyoruz. Sonrası değişen hiç bir şey yok. İdare aynı idare, her fırsatta asker sokuyor cezaevine. Ve hala sorunlar çözülmemiş değil. İşte kısaca böyle yoldaş. Ve bu, yüzde biri yazdıklarımın. Şimdi size gelince, mektubunu aldık. Ama isim olmadığı için kimin olduğu tespiti için oylamaya koyduk. Ve Sincap dedik. Ayrıca mektupta yazmıştım. Kalnoz'un mektubuyla beraber. Ve birde şikayetimiz olacak. Sanıyorum çok kısa yazmışsın. Kalktı gelince, tahliye olmasına sevindim. Ve size de geçmiş olsun diyorum. Kurtulduğunuzu sanmayın. Her an geri gelebilir. Neyseki ben rahatım o konuda. Siz keklüğün aniden gelişleri için barikatımızı hazırlayın. Ne olur ne olmaz insanlık hali. Yaş tahtaya basmak olmaz. Bir de cuma günleri diyorsun da. Vallahi ki hiç bir şey düşünmüyorum. Allahımız şaşı bel Cehenneme düştük sanki. Günleri unuttuk, hangi aydayız, senedeyiz henüz toparlamış değiliz. Bir de oportünist renk diyorsun da sen gel de ona bize sor. Aramıyorduk ki, biz geldiğimizde zaten burası oportünist renklerin işgalindeydi. Biz sadece onları koyduk. Birde mektubun benden geldiğini görünce gülmüşsün. Sen diyorsun, sen zaten hep böyle antika espiriler bulursun, çağ değiştirdi. Artık toparla kendini. Tuğlacının kurabiyelerine gelince, onları hatırladıkça midem kaçacak ver arıyor. Çok çekti midem çok o kurabiyelerden. Daha doğrusu ateş tuğlalarından. Bak güldürüyor musun, hala espiri yapıyoruz ve gülüyoruz. Bu hiç bir zaman değişmeyecek ve her zaman en zor anlarda güleceğimizin garantisini veririz size. Biz yaşama, insana sevdalıyız. Bu yaşam da bize güzelliği gösterdi. Yani biz yaratırız her şeyimizle. Bütün yoldaşlara selamlarımızı söyle.

Hepinizi çok seviyoruz.

BİR ÖZGÜRLÜK TUTSAĞI

Aras Kargo İle Dayanışma Gecesindeki Şiddet Kimeydi?

Başçelievler Zafer Sineması'nda 27. 01. 1996 günü Aras Kargo işçileri tarafından grev eylemleriyle dayanışma amacıyla gece düzenlendi. Bu gecede doğaldır ki tüm duyarlı insanlar yer almalydı, nitekim öyle de oldu. Ancak gecenin en olumsuz yanı Atılım çevresinin, PHB (Proleter Halkın Birliği) çevresine saldırdı. Bu öylesine provokatif bir saldırı ki, düşmanın fiili olarak Aras Kargo gecesinde yapamadığını, Atılım çevresi yapmıştır. Atılım çevresinin saldırısı gecenin yarım saati aşkın bir süresini almıştır. Öyle ki sunucu Orhan Aydın'ın uyarılarına, devrimci duyarlılığı gösteren Aras Kargo temsilcilerinin, grev sözcülerinin tüm ikazlarına, "Devrimci, devrimciye şiddet kullanmaz", "Yaşasın devrimci dayanışmamız" vb. sloganlara rağmen ısrarla saldırılarını sürdürdüler. Atılım çevresinin külelele eylemliliklerde yapmış olduğu her türden saldırı karşı-devrimci hizmet etmektedir, aynı zamanda faşist

Türk devletinin de provokasyonlarına zemin hazırlamaktan öteye gitmeyecektir. Şimdi soruyoruz, **Saldırdığınız, kullandığınız devrimci şiddet kimeydi?** Bu yapılan saldırı 8.01.1996 tarihinde faşist Türk devletinin kolluk kuvvetlerince fiili belli olarak katledilen Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin Göktepe'nin ağabeyi bakın nasıl değerlendirdi: "Bu gecede yaşananlar beni çok üzdü, bu tür hareketler devrimcilere, devrimci birliğe, devrimci düşüncelere, devrimci ahlaka ve yaşam biçimine uygun değildir, bu tavır karşısında üzgünüm. Devrimci disiplini unutmamalıyız. Aramızda bizi terkedip gidenler var; farkında mısınız?"

Metin Göktepe'nin katledilmesiyle ilgili olarak Metin Göktepe'ye yapılan saldırı Metin Göktepe ve Metin'in ailesine değildir. Binlerce, onbinlerce Metin Göktepe ve de binlerce onbinlerce Metin gibi düşünen ve onların davalarına destek olan ailelerdir. Metin'in yanında yürüyenler, sen ölmedin Metin sesiyle bir kez daha yılmayacaklarını, yıldırmayaca-

klarını anlattılar. Ve tekrar soruyoruz bu şiddet, bu kin kimeydi? Atılım çevresi, bu konuda tüm devrimcilere, demokrat-aydın-yurtsever düşünceye karşı özleştiri verip bunu da pratikte uygulamak zorundadır. Bu devrimci bir zorunluluktur. Atılım çevresini bu özleştiriye davet ediyoruz.

Atılım çevresinin, devrimci olumsuzluk olarak değerlendirdiğimiz saldırının dışında gece boyunca süren coşku, işçi sınıfının dayanışmada küçük bir örneğini, olumlu yanını ortaya koymuştur. Komprador patron-ağa devletinin tüm faşizan saldırıları, direnişi kırmadan tutun da, greve katılanları tutuklamaya kadar varan tüm faşist saldırıları geri püskürtmede kararlı olan Aras Kargo işçileri düzenin uşağı komprador patron-ağa devletinin bekçisi ve savunucusu Celal Aras'a karşı sağlam iradeleriyle zafer kazanacakları aşikardır.

Aras Kargo işçileri ile dayanışma gecesinde alınması ve görülmesi gereken nesnel olgu ne olmalıdır? Aras Kargo işçisi

sömürü düzenine karşı, devrimci bir örgütlülükle, kendiliğinden olmayan bir direniş örneğidir; bu anlamda da tüm gücümüzle işçi sınıfının içinde olmalı, pratik anlamda da alanlarda olmalıyız. Kendi önderlik eksikliğimizi hissettiğimiz /duyduğumuz her alanda önderliğimizle bu alanları fethetmeliyiz; olması gerekirden ziyade olmalıyız düşüncesiyle hareket ederse de daha da olumlu pratiklerin doğacağına inanıyoruz. Bu anlamda tüm pratiklerimizle "somut koşullarda somut tahliyle" düşünüp bu anlamda tüm pratiklerimizle hareket etmeliyiz. Diğer anlamıyla teorinin ve pratiğin diyalektikliği demek doğru olur. Açıkçası herkesi devrimci önderlik misyonunu ortaya koymanın zamanı geldi de geçiyor diye düşünmeye davet ediyoruz.

Partizanca Selamlar

İSTANBUL'DAN BİR GRUP
PARTİZAN SESİ VE
PARTİZAN GENÇLİK OKURLARI

Sivas Pir Sultanlara Değil, Hızır Paşalara Mezar Olacak

Geride bıraktığımız günler yine bir dizi siyasal olaya tanıklık etti. Daha önceki haftalardan sürüp gelen egemenlerin hükümet kurma beceriksizlikleri daha bir it dalaşına dönüşerek süre geldi. Yine faşist devlet halka karşı giriştiği savaşta azgın dışlarını bu kez Sivas köylülerinin üzerinde göstermeye başladı. Bu olaylar yaşanırken eski çunta liderlerinden Kenan Evren bilinen bir gerçeği, kontr-gerilla gerçeğini ilk defa en üst düzeyde bir yetkili olarak (her ne kadar görüldüğü ve kişisi de olsalar bir kontr-gerilla yeti olarak onlar devlet içinde birinci derecede yetkilidiler) itiraf etti. Burjuva medyasının bu olaylara yaklaşım biçimi, kuşkusuz gerçekler üzerinde değil, daha çok egemen sınıfın sözcüleri olmaları itibarıyla halkların bilinçlerini karartma, onların arasına yapay ayrılıklar (Alevi-Sunni, Kürt-Türk) tohumunu serpererek, onların egemen sınıflara karşı diktaferlerini ve tepkilerini dağıtmak amacı gütmektedirler. Bu açıdan günümüzde devrimci, demokrat, sosyalist basının işlevi ve önemi daha bir artmakta ve onları daha büyük sorumluluklar beklemektedir.

Evet, Sivas'ta yaşanan olaylar nelerdir? Egemenlerin daha önce Botan'da ve Dersim'de başlattıkları katliamlar, koruculuğun dayatılması, köy yakmalar, boşaltmalar, gözaltında kaybetmelerin bir benzeri bugün Sivas'ta sahneye konulmuştur. Neden Sivas? Faşist Türk devletinin saldırısının altında yatan birden fazla neden vardır. Çerçök jeopolitik konumlanış itibarıyla, gerek isyancı geleneğiyle, gerekse geçmişte ve günümüzde de süren faşist devletin Sivas halkı üzerindeki mezhepsel farklılığı kullanma zemini bunlardan önemli olanlardır.

Bilindiği üzere Sivas birinci derecede gerilla savaşının yoğunlaştığı Dersim bölgesine yakın bir yerleşim birimi olması ve her an gerillanın Dersim ve Erzincan üzerinden girme koşulları ve oradan Karadeniz'e açılma olanağının olmasından dolayı faşist devlet bu bölgeyi elinden kaçırmak istememektedir. Ki son zamanlarda Sivas'a yerleşen gerillaların faaliyetinden önemli derecede rahatsızlık duymaktaydı. Sadece ulusal hareketin değil, diğer devrimci örgütlerinde bu bölgeye konumlanışı bu rahatsızlığın daha da hat safaya vardırdı. Yakın zamanda yedi kişilik DHKP-C gerilla grubuna karşı faşist Türk devletinin birlerce askeriyile, özel timiyle, helikopterleriyle yaptığı operasyon bu rahatsızlığın ve korkunun dışı vurulmuş somut bir ifadesiydi. Özellikle bu operasyondan sonra hızını alamayan faşist ordu ve özel tim mensupları Sivas köylüleri üzerinde koyu bir terör esirmiş, yüzlerce köylüyü gözaltına alarak işkenceden geçirmiş ve yüzlerce köyü son bir hafta içerisinde vakmış ya da boşaltmıştır. Bu köylerin özellikle yoksul ve Alevi köyleri olması olayın bir başka dikkat çekici yanısıdır.

Ezilen sınıfa mensup halk yığınlarının bütünleşmesinin ve devlete karşı mücadelesinin ivme kazandığı her tarihi dönemde burjuvazi, bu bütünleşmeyi engellemek için geleneksel politikası olan bölgeye yöner takniğine başvurmuştur. Gelenen aşamada gerek Türkiye genelinde, gerekse de Sivas özgölünde ezilen sınıfa mensup farklı farklı etnik grupların (Alevi-Sunni-Kürt-Türk) emperyalizme, feodalizme ve komprador kapitalizme karşı sınıfsal temelde bütünleşmesi söz konusu. Keza feodal-faşist sistemin zulmü ve baskısından bütün halkları ve etnik grupları bu şekilde etkilenmektedirler. Bu bütünleşmenin bozulabileceği en hassas dengeler Sivas özgölü için geçerlidir. Keza Sivas'taki bu politikalar devlet tarafından yeni uygulanı gelen bir

politika değildir. Çünkü 16. yüzyıldan beri Osmanlı'dan başlayan ve hali hazırda süren bu politika kısmi de olsa meyvesini vermiş, bu anlamıyla Sivas halkı devletin yarattığı bu yapay çelişkinin oldukça etkisinde kalmış ve buna göre şekillenmiş bir halktır. Bu şekilleniş en ufak bir kıvılcımda patlamaya hazır bir bomba haline gelebilmektedir.

Faşist Türk devleti geleneksel politikalarının yarattığı bu şekillenışı çok iyi bildiğinden, dönem dönem bu temel üzerinden politika üretmekte ve bu çelişkileri daha da derinleştirmeye çalışmaktadır. Kontr-gerillanın 1978 yılında Sivas il merkezinde Alevi mahallelerine karşı giriştiği topyekün saldırı ve katliamın izleri henüz silinmemişken, 93 Temmuz'un da Madımak Oteli'nde 37 aydının yakılarak katledilmeleri yine aynı güçlerin (esasta devletin) bu geleneksel politikasının tezahürüydü biçimiydi.

Bugün, faşist ordunun ve özel timlerin yine kontr-gerilla şeffaflarından olan Sivas valisinin emriyle Alevi köylülerine yönelik operasyonları sadece halka yönelik bir operasyon olarak kalmayıp, Sunni köylerle Alevi köyler ve Alevi köylerde yaşayan yoksul halkı birbirine düşman etmenin ve birbirleriyle savaşmanın bir taktiği olarak sürdürmektedir. Keza faşist Türk devleti, kontr-gerilla timleri aracılığıyla Sunni köylerle gidip sözde gerilla olduklarını söyleyerek propaganda yapmakta, ardından propaganda yaptığı bu kişilerin bir kısmını kaçıracak katletmekte ve böylelikle de halkı faşist devlete karşı savaş yürüten gerillalara karşı elisman gösterme çabası içerisinde girmektedir. Halk katleden bu faşist caniler, daha sonra köye devlet görevlisi sıfatıyla gelip, bu katliamı gerçekleştirenlerin gerillalar olduklarını ve bu gerillaların da Alevi köylülerinin beslediğinin propagandasını yapmaktadırlar.

Bugün Sivas halkına ve köylülerine düşen en acil görev, devletin bu provokatif oyunlarını boşa çıkarmak; Alevi-Sunni ayırt etmeden devletin silahlandırma politikasına karşı koymaktır. Ve hatta baskıdan dolayı silahlandırılmış köylülerin namlarını kendi sını mensubu olan diğer köylülere karşı değil, faşist Türk devletine yöneltmeleri elzemdir.

Devletin Sivas'ı hedeflemesinin bir başka nedeni de, yoksul Sivas halkının isyan geleneğinin onurlu tarihidir. Pir Sultan'la başlayan bu onurlu tarih, sadece mezhepsel temel de bir başkaldırının değil, daha da önemlisi sınıfsal temelde bir başkaldırının adı olmuştur Pir Sultan. Yüz yıllarca devam edegelen tarihsel yaşayış içinde irili ufaklı isyanların beşiği olan Sivas Kocğiriyle şahlanmıştır. Bu onurlu gelenek, Sivas halkına zulümkar devlete başkaldırının erdemini kavratmıştır. Gerek devlete karşı mücadele eden güçler, gerekse de devletin kendisi bu erdemden larkındadır. Bir yandan gerillalar bölgede yoğunlaşırken, öte yandan gerillalar karşısında acze düşen devlet isyancı Sivas halkına en vahşi yöntemlerle saldırmaktadır. Sivas köylülerini bu yönelişe yabancı olmadıkları gibi, onurlu direnişe de yabancı değildirler. Kuşkusuz sadece gerillaların ve halkın direnişiyile sınırlı kalacak olan bu savaş, devletin zulmünü daha da uzun süre devam ettirmesine yol açabilir. Bu olumsuz duruma son vermek için ülkenin diğer bölgelerinde devlete karşı mücadele yürüten muhalif güçlerin ortak hareket tarzı geliştirip, Sivas halkının yanında olduklarını göstermeleri gerekir. Bu sadece Sivas ve yöresinin kültür demekleriyle sınırlı kalması gereken bir işde değildir. Keza o demeklerin katliama karşı göstendikleri tavırda başı başına bir tartışma konusu olup, içinde bir dizi olumsuz-

luklar barındırmaktadır. Daha önce Botan ve Dersim'de faşist devletin yürüttüğü benzeri politikaya karşı sesini çıkarmayanlar, her nedense bu olayda çılız da olsa seslerini yükseltebilmektedirler. Bu ses çıkarma bir yanıyla olumlulukken, öte yanıyla mezhepsel boyutun ön plana çıkarılması başlı başına bir handikaptır. Keza devlet sadece Alevileri katlediyor demek bir paradokstur. Daha önce Botan köylerini yakıp yıkan devletin politikasına ne demeli o zaman! Keza o köyler Sunni halları oluşturduğu köylerdi.

Bugün kitle örgütlerinin işlenmesi gereken motif, devletin kontr-gerillayla, ityle, mitiyle faşist karakterli bir cinayet örgütü olduğudur. Onun düşmanı ezilen milyonlarca Kürt, Türk, Alevi, Sunni ve topyekün halktır. Ancak bu zemin üzerinde yükselcek politikalar bu cinayet örgütünü zaafiyete uğratacak ve halkların kardeşliğini sağlayarak onları muzaffer kılacaktır.

Sadece kitle örgütlerinin bu olaya karşı demokratik tepkilerini göstermeleri yeterli değildir. Tüm devrimci, komünist örgütler bu olay nezdinde misilleme eylemlerine girişmeli, fabrikalarda işçiler üretimden gelen güçlerini kullanarak tepkilerini göstermeli ve gerilla cenazelerinin her birini birer kitlesel gösteriye dönüştürmelidirler.

Kuşkusuz burada en önemli görev proletarya partisi nefelerine düşmektedir. Keza bu tür siyasal olaylara alınacak tavır, proletarya partisinin kitlelerle bütünleşmesine hizmet edecek, bu da köylü gerilla savaşını yükseltecek ve devrimi yakınlaştıracaktır.

Sivas halkıyla her alanda dayanışma içinde bulunmak, köylüleri cesaretlendirerek ve onları göçetmekten alıkoymaktır. Keza siyasal tarih göstermiştir ki, kendi yurdunda direnmesini bilmemiş ve göçetirilmiş bir halk, gittiği yerde zulümden kurtulamamış ve zulmün daha bir katmerlisini yaşamıştır. Sivas'ta katliama uğrayan halk bunu bilince çıkarmalıdır. Bu bilince çıkarılıştta görev proletarya partisi nefelerine düşmektedir.

SIVAS OLAYLARI VE KONT-GERILLA GERÇEĞİ

İlgincir ki, Sivas olaylarının yaşandığı aynı dönemde, kontr-gerillanın emekli şeffaflarından eli kanlı Evren, haftalık Gözlem Gazetesinin yapmış olduğu röportajda kontr-gerillanın varlığından söz etmekte ve bu örgütün ABD tarafından tüm başlı ülkelerde kurdurulduğunu ve bundan da devleti yöneten malum kişilerin (Demirel ve Çiller bn.) haberdar olduğu gerçeğini dile getirmektedir. Bu bizler açısından bilinen bir gerçek olmakla birlikte, çunta lideri faşist Evren'in tam da bu dönemde konuyu gündeme getirmesi dikkat çekicidir. Bu itiraf devletin şimdiye kadar özenle gizlediği ve pek çok cinayete karışmış bu örgütü halk nezdinde meşru kılma çabasından başka bir şey olmasa gerek.

Egemenlerin siyasal ve ekonomik krizlerinin ayyuka çıktığı ve hükümetini dahi kurma becerisini gösteremediği bir dönemde kontr-gerilla gerçeğinin en yetkili ağızlarca itiraf edilmesi, halka verilen gözdağından başka bir şey değildir. Keza, bu ekonomik ve siyasal kriz ortamında gelişen toplumsal muhalefete karşı devletin resmi güvenlik güçleri büyük zaafiyete uğramış ve halk nezdinde (Metin Göktepe cinayetinden sonra) tam bir teşhir olmuşluk yaşamıştır. Bu teşhir olmuşluğun psikozuyla faşist polisler kendi aralarında bir it dalaşına girmiş, telsizler aracılığıyla küfürölmeleriyle ve kendi içlerinde bile işkence olaylarının gündeme gelmesiyle tam bir prestij kaybına uğramıştır. Türk ordusunun vahşi yapısının Avrupa'nın yüksek tırlı gazetelerinde resmedilmesi,

gerek ülke kamuoyunda gerekse dünya kamuoyunda acizliğinin dışı vutumunu yansıtmış, "şanlı mehmetçik" yarattığı destanla(?) şanına uygun olarak rezil-i rüsva olmuştur. Egemen sınıflar resmi güvenlik güçlerinin ülkemiz halkları nezdinde rezil-i rüsva olarak tüm prestijlerini kaybetmesiyle birlikte tam da bu dönemde kontr-gerillayı meşrulaştırarak (ki bizce bunun kurulduğundan beri devletin resmi gücü olduğu gerçeği ortadaydı) halkı korku kalmayı ve bu sayede gelişen muhalefeti bu korkuyla geri püskürtmeyi amaçlamaktadır. Sivas köylerinde kontr-gerillanın açık faaliyeti bu politikanın bir parçasıdır.

Kontr-gerilla gerçeği, bize bir kez daha ülkemizdeki katliamların, ulusal etnik farklılıkların ve mezhepsel ayrılıkların kullanılacak halkların birbirlerine kınırılması politikalarının gerçekte kimin politikaları olduğunu göstermektedir. Ki bu politikalar emperyalizmin ülkemizdeki resmini yansıtmaktadır.

Halklar açısından kontr-gerilla cinayet örgütünün varlığını egemen sınıflarca itiraf edilmesi çok fazla önem arz etmemektedir. Ancak devlete yönelik Polyanacı bakış açısının bir ölçüde de olsa kırılacağı gerçeğinden dolayı belli bir önem de sahiptir. Kontr-gerilla her ne kadar yeni yeni meşrulaştırmaya çalışılsada, gerçekte devrimci halk muhalefetinin ülke topraklarında yeşermesiyle birlikte bir fil kırılmış, o günden bugüne devletin meşru bir cinayet örgütü olarak yüzlerce katliama imzasını atmış ve binlerce insanın kanına girmiştir. Nasıl ki bu örgüte rağmen, devrimci halk muhalefeti bir bütün olarak ortadan kaldırmamış ve son on yıldan beri bu muhalefet daha da geliştiyse, bundan sonra da kontr-gerillanın varlığı devrimci halk muhalefetinin gelişmesi önünde engel olamayacak ve egemenleri düştükleri krizden kurtaramayacaktır.

Ülkemiz halkları, zehirin ancak pazehirle mağlup edileceği gerçeğini bir an dahi aklından çıkarmadan, devlet denen cinayet örgütünün kendi üzerinde uyguladığı şiddeti de ortadan kaldıracak olanın karşı şiddet olduğu gerçeğini unutmamalıdır. Proletarya partisinin doğuran tam da bu zorunluluktur. Faşist devletin şiddetine karşı noktayı koyacak son şiddet, proletarya partisi önderliğinde savaşan halk ordusu olacaktır.

Egemen sınıfların krizleri onların bir hükümet kurmasına dahi olanak tanımıyor. Burjuvazinin kendi medyasında dahi olay konusunu ettiği bu it dalaşı, yakın zamanda da bitecek gibi görünmüyor. Bu belirsizlikten halkın kaybedeceği hiç bir şey yoktur. Hükümet krizinin bir türlü çözülemeyişinin ardında yatan bir başka amaç, halkın olası bir seçimde bu belirsizliğe son verecek bir tercihe yönelmesini sağlamaktır. Ufukta yeni bir seçim görünmektedir. Nasıl ki yakın zamanda yapılan seçim de egemen sınıflar istenilen sonucu elde edemedilerse, ufukta görünen bir seçim de onları kurtaramayacaktır. Her ne kadar onlar istikrarsızlık ve belirsizliğin, dolayısıyla hükümetsizliğin, halk için olumsuz bir zemin yaratacağı propagandasını yapıyorlar da ve bu yönüyle halkı umutsuzluğa sürükleyerek onlardan yana tercihe zorlasalar da, bugün halkımız, egemen sınıfların çirkin yüzünü her yönüyle çok iyi görmüş ve artık o yüzlerin kendilerine hiç bir medet sağlamayacağını yaşayarak anlamışlardır.

Gün artık bilimün reformist, parlamenterist anlayışların "baş" çığıklarını dinleme günü değil, halkların hakim sınıfların şiddetine karşı, hayatın her alanında geliştirecekleri devrimci şiddetin silahlarını dinleme günüdür. ■

Dün; Amed, Serhad, Dersim... Bugün Sivas, Yarın Neresi?

Sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin ivme kazandığı alanlarda devletin geliştirdiği politika hep aynı. Yakma, yıkma, boşaltma, zorla göç, işkence ve toplu katliam. Bu politika, dünden bugüne geliştirilen ve uygulanan bir politika değildir. Faşist Türk devletin 1920'lerden bu yana geliştirdiği ve uyguladığı resmi bir politikadır.

Bugün Sivas'ta hayata geçirilen ve git-tikçe yaygınlık kazanan uygulamalar devletin resmi politikasıdır. Devletin Sivas'ta halka karşı geliştirdiği baskı, gö-zaltı, işkence, göçe zorlama politikası, 6-7 yıl önce Hakkari, Şırnak, Siirt'te 4-5 yıl önce Diyarbakır, Batman, Muş, Bitlis'te iki yıl önce ise Ağrı, Kars, Iğdır ile Dersim'de başlamış ve geçen yıl doruk nok-tasına ulaşmıştı. Devlet, ekonomik, sos-yal ve kültürel politikasından kaynakla-nan açmazları derinleştikçe, halka yöne-lerek açmazlarını aşmaya çalışıyor. An-cak bu yönelme, varolan sorunların çö-zümü yönünde değil, baskı ve tehdide dayalı faşizan uygulamalarla kitleleri susturmaya dönüktür. Kitlelerin demok-ratik-ekonomik sorunlarına çözüm bu-lunmadıkça, kitlelerin isyanı, başkaldırı-sı durmadan artacaktır.

Faşist Türk devleti tarafından daha bir kaç yıl önce Türkiye Kürdistanı'nda bü-yük "umutlar"la uygulamaya konulan, fakat başına bela aldığı politikanın aynı Sivas'ta hayata geçirilmiş bulunmaktadır. Sivas'ın özellikle bazı ilçelerinde hemen hemen basılmayan köy kalmadı. Dev-rimeci uyanışın daha fazla olduğu bazı Alevi köyleri periyodik aralıklarla düzen-li olarak basılıyor. Köy muhtarları ve köylüler gözaltına alınıp işkenceden ge-çiriliyor. Daha önce Dersim'de uygula-maya çalışıpta başaramayı koruculuk sis-temini Sivas'ta yerleştirmek istiyor dev-let. Koruculuğu kabul etmeyen köyler-den 69'u şimdiden göç etmiştir. Bölgede 217 ilk ve orta dereceli okul kapanmış-tır.

Devletin, Sivas halkına reva gördüğü bu insanlık dışı uygulamaya kılıfta bul-muştur. Ona göre bu köyler "TIKKO, PKK ve DHKP-C'ye yardım ediyor". Bu konuda Divriği Belediye Başkanı Muharrem Yağmasan, Cumhuriyet Gazetesi'ne yaptığı açıklamada, Sivas'ta geceleri ev-lerin basıldığını, gözaltı operasyonlarının sürdüğüne dikkat çektikten sonra, "Sivas dağlarında Dev-sol'cular, TIKKO'cular, PKK'liler var deniliyor. Bu bölge boşaltılmak isteniyor. Tunceli boşaltıldı, sıra Sivas'ta" diyor.

Sivas'ta sürdürülen büyük çaplı ope-rasyonlar sonucu 500'e yakın köyü gö-zaltına alınıp ve yeni bir Alevi-Sunni çatışmasının yaratılması doğrultusunda devletin kışkırtması sürüyor. Devlet Si-vas'ta sürdürdüğü insansızlaşım ope-rasyonunu bir çeşit Alevi-Sunni çatışma-sı haline getirmek için, bazı kışkırtıcı odaklarda harekete geçirmeye çalışıyor.

Faşist devlet, büyük çaplı operasyon-larda ve toplu kitle katliamlarında, yöre-nin etnik, kültürel ve dini yapısını bilinç-li olarak ön plana çıkararak saldırılarına meşruiyet kazandırmaya çalışıyor. Bunu geçmişte yaptığı gibi, bugün Sivas'ta bir kez daha denemek istiyor. Çünkü, soru-nu ve olayların esas nedenini gizliyerek dikkatlerin başka yönlere çekilmesini istiyor. Bu durum, artık bilinen bir gerçek-tir ve devletin resmi politikası olduğu or-tadadır.

Bu resmi politikaya rağmen, Sivas Va-lisi Aydın Güçlü, operasyonlarda hede-fin sadece "terör" örgütleri olduğunu, yurttaşların kesinlikle hedef alınmadığı sahtekarlığına başvuruyor. Diğer yanda

ise 1995 yılı içinde yapılan operasyonla-rın şöyle açıklıyor: "Terör örgütüne karşı yürütülen operasyonların cereyan ettiği 5 ilçemizin (Zara, Divriği, Kangal, İm-ranlı, Hafik) toplam köy sayısı 541 olup bu köylerin 343'ünde Alevi, 182'sinde Sunni, 16'sında ise hem Sunni hem de Alevi vatandaşlarımız yaşamaktadır. 1995 yılı içerisinde gözaltına alınan top-lam 107 kişiden 14 kişisi köy muhtarları ve gözaltına alınanlar bahse konu 5 ilçe-nin 33 köyünden olup bunların 30'u Alevi, 3'üde Sunni köyüdür." dedikten sonra 1996 yılı operasyonunu ile ilgili olarak Güçlü, "1996 yılı içerisinde bu-güne kadar toplam olarak 16 köyden 43 kişi gözaltına alınmış olup bunların 6'sı köy muhtarları" diyor. Bu resmi açıkla-manın gerçekleri yansıtmadığı ortadadır. Çünkü Sivas'ta özel tim keyfi uygulamala-rını ve operasyonlarını bütün acımasız-lığıyla sürdürüyor. Özel Tim vahşetini bilmeyen yoktur.

Valinin açıklamalarının aksine Pir Sul-tan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı Murataza Demir, Divriği Kültür Derneği Genel Başkanı Müslüm Doğan ve İmranlı Kültür ve Yardımlaşma Derneği Genel Başkanı Rıza Yorulmaz ortaklaşa olarak kamuoyuna yaptıkları açıklamada, "Sivas İli, Divriği, Zara, İmranlı, Kangal, Ulaş, Hafik ilçelerindeki olaylarla ilgili sayın

nerede olduğu ve hangi güvenlik birimi-mince alındığı konularında hiç bilgi alınamıyor."

Dernek Başkanları, Sivas Valisi Aydın Güçlü'nün yerel TV'lere verdiği demeç-leri kinayarak, olayların çarpıtılmaya ça-lışıldığını vurguladılar.

SIVAS'IN YEREL BASINI DEVLETİN BORAZANI

Sivas'ta yayın yapan yerel basın, Ma-dimak Otel'i'nin yakılmasında üstlendiği uşaklık rolünü, bu operasyonda da sür-dürüyor. Sivas'ta yayın yapan yerel ba-sın, genellikle BBP, MHP, RP, Ulkü Ocakları ve Milli Gençlik Vakfı'na yakın olduğu için, bunların milliyetçi ve faşist propagandasına dayanarak, Sivas dağla-rında sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesini sürdürenlerin "Alevi ve Kürt Terö-ristler" olduğunu, "bunların Sunni köy-lere saldırıp katledeceği" yönünde sü-rekli yayın yapıyorlar. Sunni köylerin bu tehlikeye karşı silahlanmaları gerektiğine dair hummalı bir propaganda faaliyetini sürdürüyorlar.

Faşist devlet, bu uşak yerel basını kul-lanarak, Sivas'ta Alevi ve Sunni emekçile-ri birbirine kırdırmak istiyor. Devletin ve yerel basının propagandasından ra-hatsızlık duyan Ulaş Belediye Başkanı Gül Kanat, "PKK'nin ve diğerlerinin

"PKK'liyiz, ekmek verin" diyorlar. Ertesi gün köylüleri karakola çağırıp "PKK'ye yardım ediyorsunuz" diyerek işkence yapıyorlar.

Bu ve benzeri yöntemler daha önce diğer bölgelerde de uygulanarak bu yö-relerin insansızlaştırılmasına alt zemin yaratılmaya çalışıldı. Sivas'ın insansız-laştırılma projesi devletin içinde bulun-duğu korkunun bir sonucudur. Bu proje Olağanüstü Hal uygulamasından başka bir şey değildir. İsmi konulmasa da Si-vas'ta Olağanüstü Hal ve Sıkıyönetim uygulanıyor.

KOÇGİRİ'DEN SIVAS'A DEVLETİN RESMİ POLİTİKASI

Bugün Sivas il sınırları içinde kalan Koçgiri, eskiden dış Dersim olarak bilini-yordu. Osmanlı ve Kemalist Cumhuriye-tin ilk yıllarında Dersim olarak adlandırılan bölge, Kığı, Karakoçan, Tercan, Refa-hiye, İmranlı, Divriği gibi yerleri de kapsı-yordu. 1919-1921 yılları arasında ba-gımsızlık için mücadele eden Kürt Ulu-sal Hareketi ve daha sonra Şeyh Sait, Ağrı ve Dersim isyanıyla sonuçlanan ayaklanmaların ilki Dersim alanı içinde yer alan Koçgiri'de başladı.

Kemalistler Ege'de Yunanlılarla savaştıkları bir dönemde Kürdistan Teali Cemiyeti'nin yaygın ve ciddi örgütlenmesi bulunmamasına karşın, Koçgiri'li aydın-lardan Haydar bey ile Alişer bey kendi bölgelerinde yoğun bir örgütlenmeye giriştiler ve Kürdistan Teali Cemiyeti'nin bir kaç şubelerini Koçgiri'de açtılar. I. Dünya Savaşı'ndan yenilgiyle çıkan Os-manlı devleti ve onun yerine Kemalistle-rin kumaya çalıştığı Türk devletinde Ege bölgesinde Yunanlılarla savaş içinde olmasını değerlendiren İsyen liderleri 1919 yılında bağımsızlık mücadelesini başlattılar. Bu gelişmeler üzerine Musta-fa Kemal harekete geçerek meclisten merkez ordusu adlı yeni bir ordu oluşturu-lması kararını çıkardı. Başına da Nu-rettin Paşa'yı getirdi.

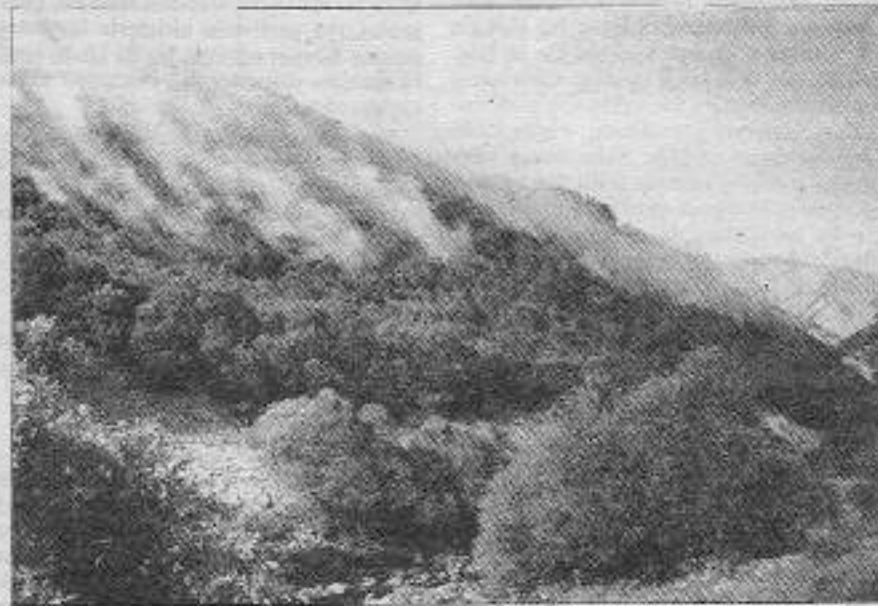
Nurettin Paşa, başka bölgelerden ge-tirttiği askeri birliklerle Koçgiri'nin üzeri-ne yürüdü. Büyük katliamlar yapıldı. Hatta Giresun çevresinde Rumlara karşı saldırılarda im yapmış Topol Osman, milisleri ile birlikte bu katliamda büyük rol oynar. İsyenin liderlerinden Haydar bey yakalanır ve idam edilirken, Alişer bey ile Nuri Dersimi, Dersim'e kaçmak zorunda kalırlar.

Bu katliam bari kamuoyundan ustalık-lığızlenir. Ayaklanma, bölgede bulunan feodallerin kargaşalığı olarak sunulur. Tıpkı bugün devletin yaptığı gibi.

Devletin geçmişte ve bugün başvurdu-ğu tüm provokatif girişimleri sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Sivas'ı boşaltabi-le, yakabilir, ama tutuşan özgürlük ateşi-ni asla söndüremez. Sivas'ta devletin terör politikasından dolayı göç edenler, gittikleri yerlerde de bu ateşi harlandır-maya devam edeceklerdir. Bugün Sivas yakılıyor, ya yarın neresi...?

Çeşitli milliyetlerden emekçi Türkiye halkı, kendi kurtuluşu için Proletarya Partisi saflarında örgütlenmediği ve Köylü Gerilla Savaşına katılmadığı sürece, faşist devlet, mücadeleyi sınırlamak için, yarı başka yerleri de boşaltıp yakacaktır. Devlet, özgürlükten, bağımsızlıktan korkuyor. Kendi faşist ve sömürücü düzenini ayakta tutmak için, tehlike olarak gördüğü alanlara yönelmesi bundan sonra daha da yoğunluk kazanacaktır.

Devlet yeni Dersimler yaratıyor, bu iyi bir gelişmedir. Ne kadar çok Dersim yaratırsa, bu devrimin bir o kadar yaklaştığını ve faşist devletin sonunun da bir o kadar yaklaştığını gösteriyor ■

İçişleri Bakanlığına Sunulan Ön Rapor" başlığı altında en çok operasyona uğra-yan ve göç etmek zorunda kalan köyle-rin listesini açıkladılar. Bu listeye göre:

"Divriği İlçesi: Ovacık (kısmen), Dıy-budak (sadece bir aile kaldı), Hamuçi-men (boşalmış), Hıdırlık (boşalmış, aynı zamanda birkaç kez bombalanmış), Ezendere.

Kangal İlçesi: Karagöl, Güneşli, Toper-diç, Boruk, Çavdar, Dereköy, Bayındır.

Zara İlçesi: Gencolar, Pirikan (boşal-mış), Kılıçayır, Kışık (kısmen), Büyükköy (güvenlik güçlerince evler kullanılmaz hale getirilmiş).

İmranlı İlçesi: Gencolar, Pirikan (boşalmış) Cogibaba."

Şu anda halen gözaltında bulunanlar-da açıklayan Dernek Başkanları, gözaltı listesini de şöyle açıkladılar: "Kangal Kürtçü Köyü muhtar Hüseyin Akkaya, Dağönü Köyü Muhtar Mustafa Poyraz (haber alınmadığı, kayıp olduğu bildiril-mektedir) Yine Mangal'dan Battal Özkan, Şükrü Sönmez, Kangal-Yeşilyurt'tan Raşit Coşkun, Nuri Yıldırım, Davut Keskin, Divriği Dikmeçayı Köyünden Ali Karakaç (bir ay önce gözaltına alındı-mahkemeye bırakıldı), aynı köyde M. Ali Doğan, Avşar, Güreş köylerinden de isimleri bilinmeyen kişiler. Gözaltılarını

Sunni köylere saldırı hazırlığı içinde ol-duğunu yayararak, Alevilere karşı kompl-o tezgahlıyorlar. Alevileri figüran olarak kullanmak istiyorlar. Alevilerin Sivas'ta terk etmesi isteniyor. Her şey sağ kesim tarafından tezgahlanıyor" diyor.

Sivas'ta yaşanan olaylar ve yörelin yetkililerinin yaptıkları açıklamalar şu gerçeği ortaya koyuyor: 1919 yılında devlet, Koçgiri halkına karşı gerçekleştirdiği katliamda da "bölge de bulunan feodallerin kışkırtması var" yalanının arkasına sığınarak durumu kurtarmaya çalışmıştı. Bugün ise, sorunu Alevi-Sunni eksenine çekerek, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini verenleri bahane ederek kendi katliamcı, sömürücü, işkenceci politikasını haklı çıkarmaya çalışıyorlar.

Faşist devlet, Alevi-Sunni çatışması yaratmak için elinden geleni yapıyor. Devletin resmi güçleri, Özel Tim ve askerler, baskın yaptığı köylere "cami olup olma-dığını" soruyorlar. Cami'nin olmadığını öğrenince de "siz müslüman değil misiniz?" sorusunu soruyorlar. Ve arkasın-dan da "elimizde liste var, yavaş yavaş buraları temizleyeceğiz" açıklamasını yapıyorlar. Köylülerin temel ihtiyaçlarını karşılaması engellenerek, gıda ambargo-su uygulanıyor. Geceleri faşist güvenlik güçleri, sivil kıyafetle köylere gidip

TKP(ML)-TIKKO, TMLGB'nin Eylemleri Devam Ediyor

Haber Merkez Özalp: "Parti şehitlerini Anma Haftası" çerçevesinde, genelde ise Türkiye'deki devrim mücadelesinde gelmiş olanlar, ancak amacıyla TKP(ML)-TIKKO-TMLGB militanları tarafından yapılan eylemler devam ediyor. Yapılan eylemlerle parti ve devrim şehitleri yoldaşlarının mücadelesinde yaşatılarak, ayrıca şehitler anısına yapılan eylemlerle, şehitlerin anılmaya devam etmesi ve sonsuza dek yaşatılmaları mesajı veriliyor. Şehitleri anmanın en doğru yolunun savaşmak olduğunu bilen TKP(ML)-TIKKO gerillalarının dağlarda, düşmana sığıldıkları kuzularda yazıştıkları şehitleri, TKP(ML)-TIKKO-TMLGB militanları da varlıklarında yaptıkları çeşitli eylemlerle anıyorlar.

Özellikle PTT binasıyla ulaşılan bölgeye göre, şehitleri anmak amacıyla yapılan eylemler şöyle:

✓ İskenderun'un Gültape Mahallesi'nde 25 Aralık 1995 tarihinde, "Mazgirt Şehitleri Ölümsüzdür TKP(ML)-TIKKO" imzalı bomba süsü verilmiş pankart asıldı.

✓ İskenderun'un Kocatepe Mahallesi'nde TKP(ML)-TIKKO militanları tarafından 26 Ocak günü, "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kırdan Şehire, Haydi İktidara", "Gençler Dağlara, TKP(ML) İktidara" "İbo Yaşıyor, TIKKO Savaşıyor" içerikli pullamalar yapıldı. Ayrıca "Mustafa Kaya Ölümsüzdür" vb. yazılmalar yapıldı. "Mustafa Kaya Ölümsüzdür TKP(ML) TIKKO" imzalı bomba süsü verilmiş pankart asarak alarından uzaklaştırıldı.

Yine Gültape ve Yıldırımtepe Mahallesi'nde 27 Ocak günü aynı içerikli pullamalar yapan TKP(ML) TIKKO militanları: "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "İbo Yaşıyor TIKKO Savaşıyor", "Maolizmle Yüklen Kazanacağız" içerikli yazılmalar yapıldı. Aynı militanlar Gültape Mahallesi'nde "Parti Şehitleri Ölümsüzdür TKP(ML) TIKKO" imzalı bomba süsü verilmiş pankart asarak alarından uzaklaştırıldı.

25 Ocak günü Antakya'nın merkez caddesinde bir inşaata: "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür TKP(ML) TIKKO" imzalı bomba süsü verilmiş pankart asarak alarından uzaklaştırıldı.

25 Ocak günü Antakya'nın merkez caddesinde bir inşaata: "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür TKP(ML) TIKKO" imzalı bomba süsü verilmiş pankart asarak alarından uzaklaştırıldı.

Ayrıca 25 Ocak günü Antakya'nın Samandag İlçesinde Belediyeye Binasi'nin bulunduğu bölgeye bomba süsü verilmiş; "Şehitlerimizi Selamlıyoruz", mezarlık yakınlarında caddeye bakan tarafta: "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür TKP(ML)-TIKKO-TMLGB" imzalı pankart asıldı. Mahallesi: "Şehitlerimizi Anıyoruz", "Şehitlerimizi Selamlıyoruz", "Mustafa Kaya Yoldaş Ölümsüzdür" vb. içerikte yazılmalar ve pullamalar yapıldı. Yapılan eylemlerin yöredeki insanlar tarafından ilgiyle karşılandığı, pankartların uzun süre asıldığı ve yazılmaların uzun süre silinmediği belirtildi.

✓ TKP(ML) Alibeyköy Semt Komitesi tarafından bir dizi eylem yapıldı. 24 Ocak'ta: "Ali Haydar Yoldaş Ölümsüzdür", "Parti ve Devrim Şehitleri

Zindanların kızı Mustafa Kaya İskenderun'da yoldaşları tarafından anıldı.

Ölümsüzdür TKP(ML)-TMLGB" imzalı yazılmalar ve kuşlanalar yapıldı.

Alibeyköy Saha'da bomba süsü verilmiş TKP(ML)-TMLGB imzalı pankart asıldı ve Kemer'de Ocak şehitleriyle ilgili kuşlanalar yapıldı.

Yine TKP(ML)-TMLGB militanları, Sivas'ta şehit düşen 7 DHKP-C gerillası için: "Sivas Şehitleri Ölümsüzdür" VB. içerikli yazılmalar yapıldı.

✓ 31 Ocak günü Alibeyköy Sayıyokuşu, Binerler, Hır Sokak ve Demirevi çevresinde duvarlara yoğun olarak: "Ocak Ayı Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrim ve Parti Şehitleri Ölümsüzdür", "Şehitler Onurumuzdur", "Yaşamın Bersim Ölenimiziz" içerikli TKP(ML) TMLGB imzalı yazılmalar yapıldı. Yakın bölgede TMLGB militanlarıca 2 ŞUBAT günü aynı içerikli yazılmalar yapıldı.

✓ 1 Şubat günü, faşist diktatörlüğün cezaevlerindeki Özgür tutuklulara yönelik kullandıkları baskı, sürgün ve tecrit politikalarını protesto etmek amacıyla Ümraniye Barik Mahallesi'nde iki tırbinliğin ait işyerleri TKP(ML)-TMLGB ve DHKP-C militanları tarafından molotoflanarak tihrip edildi.

Yine 1 Şubat günü TKP(ML)-TMLGB militanları tarafından Kartal Köyü'ndeki hıfky'deki Fak. Sümer Lisesi'ne bomba süsü verilmiş; "Cezaevi Katliamlarının Hesabını Soracağız TKP(ML) TMLGB" imzalı pankart asıldı ve oku-

duğumuz TIKKO" sloganlarını atarak yürüten militanlar, kayıp vermeden işlerine geri döndüler. Gösteri sırasında çevre de güvenlik önlemi alan militanların da havaya ateş açtıkları belirtildi.

İZMİR KURUÇEŞME'DE PANKART

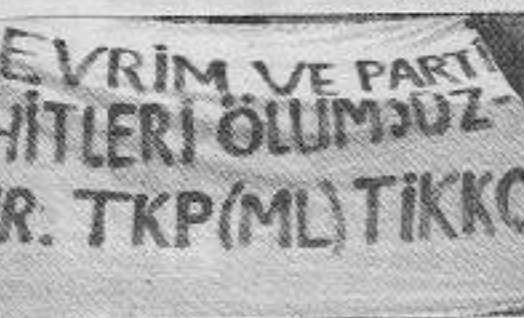
TKP(ML)-TIKKO militanları İzmir'de de yaptıkları eylemlerle Parti ve Devrim Şehitlerini andılar.

Buca Kuruçeşme Otobüs Duraklığına: "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşamın Partimiz TKP(ML), Ordumuz TIKKO" pankartını asan TKP(ML) Buca Semt Komitesi, Koragaç Malesi'ne de "Yaşamın Halk Savası", "Yaşamın Partimiz TKP(ML), Ordumuz TIKKO" içerikli yazılmalar yapıldı.

✓ 5 Şubat günü Kağıthane Semt Komitesi, İstanbul Yakın Semt Komitesi tarafından çıkarılan bildiriye Kağıthane, Nispetiye, Sular İdaresi, Gültape, Çobançoşma semtlerinde yoğun bir şekilde dağıtıldı.

Ayrıca aynı bölgelerde "Önderimiz İbo Yaşıyor, TIKKO Savaşıyor", "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşamın Köylü Gerilla Savaşımız" içerikli yazılmalar yapıldı.

Ocak zindan Sivas'ta şehit düşen 7 DHKP-C gerillası için: "Sivas'ta şehit düşen gerillaların kanlarını yerde bırakmayacağız", "Komutan Mete Nezih Altınay Ölümsüzdür TKP(ML) TIKKO" imzalı yazılmalar yapıldı. Aynı militanlar cemeterilerinde başkaları protesto amaçlı: "Yaşamın Cezaevle-

rindeki Direnişimiz", "Mustafa Yoldaşın Hesabını Soracağız" içerikli yazılmalar yapıldı.

OKMEYDAN'INDA KORSAN GÖSTERİ

Parti ve devrim şehitlerini anmak amacıyla, 4 Şubat Pazartesi günü akşam saat 18:00'de TKP(ML) TIKKO militanları tarafından Okmeydanı Şişli Kültür ve Spor Salonu'nda korsan gösteri yapıldı. Caddenin giriş ve çıkışlarını molotoflarla trafikle kapatan 40 kadar militan: "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı pankartı asarak yürüyüşe geçtiler. Yaklaşık 250-300 metre; "Yaşamın Partimiz TKP(ML)", "Parti Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşamın Or-

duğumuz TIKKO" sloganlarını atarak yürüten militanlar, kayıp vermeden işlerine geri döndüler. Gösteri sırasında çevre de güvenlik önlemi alan militanların da havaya ateş açtıkları belirtildi.

✓ Antalya'nın Alınova mahallesinde TKP(ML)-TIKKO militanları tarafından 30 Ocak günü bomba süsü verilmiş "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı pankart asıldı.

✓ Bahçelievler'de 3 DHKP-C militanının polis tarafından katledilmesini protesto etmek amacıyla şehitlerini toprağa verdikleri Sarıcazı'da TKP(ML)-TIKKO ve TKP(ML) TMLGB imzalı yazılmalar yapıldı.

✓ Parti ve devrim şehitlerini anmak amacıyla TKP(ML)-TIKKO-TMLGB militanları tarafından İstanbul Maltepe İlçesine bağlı Güleusu ve Zümrütevler'de çeşitli yazılmaların yapıldığı ve 2.500 adet bildiri dağıtıldığı gelmiş haberi arzandı. ■

ASMININ SESİ

Alişan YAŞAR

Esas Tehlike

Türkiye, sıradan insan açısından tuhaf bir ülke. Bir yanda, sokak ortasında evde, dağda kurşunlanarak öldürülen yüzlerce devrimci, öte yanda ise, seçime katılan, açık kitlesel toplantılarda "devrimci" parti kurulanlar...

İkinciler salonlarda "devrimci" parti kurmakla kalmamakta, gözaltında kaybedenlerin, köylere yakılanların, işkence ile gazeteci öldürülenlerin, yarı yöneticilerin medya ve basın gibi iletişim araçlarından da göçürmemiş bir biçimde yararlanmaktadır. Abartmaksızın denilebilir ki, lüks salonlarda kurulan bu tür "devrimci" partilerin propagandaları yönetimler tarafından da yapılmaktadır.

Peki neden?

Ülkemizin bütün maddi zenginliklerine sahip olan bir avuç insan, gönediç içinde muazzam bir cennete yaşamaktadır. Ancak, bu saray yaşamının ayı sapağı ve iştisyan içinde devam edebilmesi için, halkın, daha yoğun bir biçimde sömürülmesi ve daha acımasız bir baskı altında tutulması gerekiyor.

Ne var ki, artık muzrak çuvala sığmamakta; yoğun sömürü ve dizginsez bir baskı altında soluk alamaz hale gelen halk, ısrar etmektedir. Ve ısrar etmesi toplumun ezilen-baskı altında tutulan her kesiminde yankısını bulmaktadır. Durum böyle olunca da, sığın köşkenlerde zevki sifa içinde asaletçe yaşamın her geçen gün biraz daha zorlaştığı anlaşıyor burjuvalar, bu durumun ağırlaştırılması için, yani halkın, sisteme yönelik devrimci muhalefetinin bastırılabilmesi için değişik metodlara başvurmaktalardır.

Mesela hangi metodlara?

Egemen sınıfların, halkın sisteme yönelik devrimci muhalefetini boğmak için kullandıkları başlıca iki yöntem daha çok ön plana çıkmış durumdadır bugün.

Bunlardan birincisi: Şiddettir.

Şiddet esasen, halkın düzeni olan muhalefetini siyasal iktidar mücadelesine birleştirip ve muhalefeti, bu hedef doğrultusunda örgütleyip harekete geçirmeye çalışan radikal devrimci grup ve partilere yöneltilmektedir. İşte siyasal iktidarı hedefleyen bu muhalefet, sermaye çevrelerini titretmektedir. Bu kesime örnek olarak P. Partisi gösterilebilir. P. Partisi her türlü sınıf iğbirliğini reddederek, düzen içi kazanımlarla mücadelesini sürdürmemekte, tam tersine, halkın ekonomik-demokratik taleplerine de sahip çıkmayı, kitlesel gerçek anlamda siyasal iktidar mücadelesine yönelmektedir. Yani sistemin köklü değişikliğini en kararlı ve radikal savunucusudur. Bu nedenle gerçek muhaliflere karşı egemen sınıflar şiddet unsurlarını asla yemeyememektedirler. Ve yine bu nedenle, ülkemizin dağları, sokakları, barınma mekânları ve hatta zindanları devrimci kanıyla sulanmaktadır.

İkincisi, toplumsal muhalefeti pasifez edebilmek, düzen sınırları içinde hapsedip giderek boğmayı amaçladıkları yöntemlerinde kullandıkları araçlar, reformizmdir. Reformizm, radikal toplumsal muhalefeti egemen sınıfların potansiyel çökerek önlenilmesini için kitleler içine açılmış etkili kanallardan biridir.

Gerek uluslararası düzeyde ve gerekse ülkemizde reformizme yadsınmayacak boyutta ragbet var.

Dünya çapında burjuva ideolojisinin geçici zaferinin yol açtığı başarı, bu ideolojinin değişik renklere boyanmış olan troçkizmi, milliyetçilik, reformizm ve benzerlerinin önemli oranda prim kazanmasına neden olmaktadır. Dolayısıyla yerkenimizin her kıtasının bütün topraklarında, tarı arıyo eski "marksist"ler adeta toprakları işkencisine uğralmaktadır. Burjuvazi de, siyasal iktidarı proletarya lehine hedeflemeyen bir türden "sol"culara kapıyı sonuna kadar aralamakla hiçbir sıkıntı görmemesindedir.

Türkiye'de de durum bundan farklı değil. Türk egemen sınıfları da bu tür tarrn araçlarını kullanmakta, dolayısıyla ülkemizin "sol"u da bundan nasibini almaktadır.

İşte bunun son örneği, Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP)'dir.

İP, BSP, SP, DDP, MHP ve diğerleri yetmezmiş gibi siyaset sahnesine adeta, donatılarak kitlelere sokulan ÖDP'nin yarı sıra, uzun süredir kuruluş çalışmalarını yapan Emek Partisi'nde sırada beklemektedir. Daha doğrusu sırada başka bekleyenler de var. Mesela ülkenin yegane "Marxist-Leninist Komünistleri" (İ de, halkın, egemen sınıf partilerinin güvenmenelerinin bir nedeni olarak gördükleri "düstur bir parti ve lider"tin olmayışı anlayışıyla hareket ederek, halklarımızın legal planda ve parlamentodaki bu eksikliği giderme düşüncesine sahiptirler.

İşte bu aldatıcı ragbetin sonucu değil mi, Partizan Sesi gibi, halkın birirlik yayını organına bile, repötaj adı altında, (Bz: Partizan Sesi, Sayı 29) legal partinin geçiğiği üzerine uzun uzadıya tavsiyelerde bulunmalar. Oysa, tavsiyede bulunulanlara aynı düşüncelere olanlar, yıllarca önce MLN'ler tarafından ideolojik ve teorik olarak mahkum edilmiş, sonra bunlar şaşkınları MLN'ler tarafından mahkum edilen aynı teori ve bir kez de pratikte denemek istedikler. Ne var ki pratik de, iki yıllık faaliyetleri boyunca silindiri gibi ezerek halkın potansiyelini çevirdi bu teoriyi. Sonuçta, parlamentoyu adres olarak gösterenlerin bütün cabaları beyhude bir girişim olarak, tarih sayfalarından birine sadece bir kenar notu olarak düştü.

Burjuvazi tarafından ulaşılmaz zar bir cazibeye burundürülen bu tip reformist partilerin ortak yanları, radikal devrimci ve komünistlerin dışında; bütün anti-ML düşüncelerin yarı sıra, devrimci mücadeleyi insan hakları mücadelesi derekesine indirgeyen sosyal pasifistleri, çevrecileri, her türlü savaş karşıtları ve düzenin en sıvı faşizan yönlerinin biraz tırpulenecek korutılmasıyla yetinen bilimurum çevreleri saflarında toplamasıdır. Elbette amaçları da sadere ve sadece, düzen içinde bazı kırılmalar elde ederek, halk muhalefetinin radikal mücadeleye kanalaştırılmasını engellemektir. (Daha si, halkın radikal devrimcilerle olan sempatisini dumura uğratarak, yetenilen pasifist iğgadilerle yanlış yönlendirilmelerine sebep olmaktadır. Kıstaca, burjuva sisteminin halk içinde iyi bir yedek sigortasıdır. Yani egemenler için duba, devrimci muhalefet açıldıkça ise duba kırardır.)

Ne var ki, egemen sınıfların ve halk içindeki ideolojik versiyonları olan silahlı ve silahsız hiçbir reformist girişim başını şansına sabağı değildir. En son örneğini 24 Aralık erken genel seçimlerinde yazdık.

MLN'ler, ideolojik ve siyasal mücadelede, halkı düzene bağlama misyonunu yükleyen reformist, parlamentarist ve revizyonistlere karşı, amansız teşhir ve tecrit faaliyetleri yürütmelidirler. Reformizm, burjuvazinin halk içindeki ideolojik versiyonudur. Dolayısıyla, siyasal iktidar mücadelesi açısından önemli bir tahlilde. ■

CIA En Çok Korktuğu Ülkeleri Belirledi

Haber Merkezi: Amerikan Gizli Haber Alma Örgütü, Birleşik Devletler Başkanı Clinton'ın Yardımcısı Al Gore'nin isteği üzerine bir rapor hazırladı. Amerikan haber ajansları US-News ve World Report'in verdikleri haberlere göre dünyadaki en istikrarsız ülkelerin başında Pakistan, Hindistan, Bangladeş ve Türkiye gelmektedir. Bunların yanında Peru, Ermenistan, Benin, Bolonya, Brezilya, Haiti, Kırgızistan, Mali, Nijerya ve Zambiya raporda durumları oldukça kritik olan ülkeler olarak belirtiliyor. Raporda ülkelerin istikrarsız olup olmadığı ve hangi derecede bir kriz yaşadığı buralarda yaşanan kitlesel katliamlar, etnik savaşlar ve ekonomik-toplumsal çalkantılar kısaca anlatılarak hazırlanmıştır.

Rapordan çıkartılması gereken en önemli nokta şudur: Dünyadaki devrimlerin merkezi Asya, Afrika ve Latin Amerika'dır. Bunların içinde de Türkiye, Hindistan, Peru vb. ülkeler komünistlerin silahlı halk savaşları verdikleri yerler. Bu ülkelerin Proleter Dünya Devrimi'nin en ileri mezcileri olduğu bir kez daha Dünya Halklarının Baş düşmanı Amerikan emperyalistlerinin resmi açıklamalarıyla tesvil edilmiş oluyor. Elbette ki bu ülkelerin Amerikan emperyalistleri tarafından durumları en kritik ülkeler olarak gösterilmesi, buralarda Marksist-Leninistlerin silahlı mücadele yürüttükleri için yapıldığını söylemek sadece objektif gerçekliğin bir parçasıdır. Bir de bu ülkelerin İktisadi-sosyal ve politik durumlarından kaynaklanmaktadır. Raporun gösterdiği diğer bir gerçeklik de, emperyalizme bağımlı sömürge ve yaresömürgelerdeki devrimci durumun devrimler için oldukça zayıf olduğudur. Gerek devrimci durumun ileri olduğu bölgelerde silahlı mücadeleyi daha da yükseltip "zinciri en zayıf halkasından" koparmaktır ■

Srilanka Devlet Başkanı'ndan Tamillere Ateşkes Çağrısı

Haber Merkezi: Sri Lanka Devlet Başkanı Bayan Chandrika Kumaratunga Tamil Ulusal Hareketine ülkedeki savaşı durdurma önerisinde bulundu. Kumaratunga sorunun çözümünün silahlı harekete olmadığını, tam tersine siyasi temas ile sağlanacağını ve bunda "ısırıklı" olduğunu bildirdi. Kumaratunga, "Etnik sorunun trajedik ve korkunç sonuçlar siyasi bir çözüme bağlanmalı" dedi. Açıklama ulusal bayram vesilesiyle yapıldı ve kendisinin Tamiller için "otonomiye" hazır olduğunu belirtti.

Kumaratunga bundan yaklaşık 6 ay önce de buna benzer bir öneri götürmüştü ve Tamil İlim Kaplıları (LTTE) de haftalar süren resmi görüşmeler yapılmıştı. Görüşmelerin sonuçsuz kalması ile birlikte savaş yeniden boyutlanarak devam etmiştir. Tamil ulusal hareketi milli başkanı altında ezen faşist Sri Lanka Devleti bundan bir kaç hafta önce gerillaların yoğun olarak barındığı ve üslerinin olduğu alanlara karşı onbinlerce asker ve en modern araçlarla giriştiği operasyonlarda binlerce insan hayatını kaybetmiş ve onbinlerce insan da poç etmek zorunda kalmıştı. Fakat gerilla güçleri karşısında yine de başarılı olmayan faşist Sri Lanka devleti, "siyasi çözüm" önerileriyle bağımsız bir Tamil Devletinin kuruluşunu engellemeye ve kendileri içinde "entegre" etmeye çalışmaktadır. Tamil gerilla hareketi de kendilerinin prensip olarak böyle bir "çözüm"den yana olmadığını, fakat anlaşmazlıkları noktalar bulunduğunu belirttiler ■

Sivasta Çatışma; 7 DHKP-C Militanı Şehit Düştü

Mete Nezih ALTINAY

Haber Merkezi: Sivastan Hafik Hıçesı Yukarısaracak Köyü karsalında DHKP-C gerillalarıyla faşist Türk devletinin kolluk güçleri arasında 30 Ocak günü meydana gelen çatışmada 7 DHKP-C militanı şehit oldu. Çıkan çatışmada şehit düşen DHKP-C militanlarının Mete Nezih Altınay, Cömert Özen, Mustafa Aktaş, Ali Duran Eroğlu, Muharrem Özdemir, Tevfik Dardemir, İmran Aylan olduğu öğrenildi.

30 Ocak günü çıkan çatışmadan sonra Yukarısaracak Köyü'nde yoğun gözaltılar oldu. 1 Şubat günü de civar köylerde 100'den fazla gözaltı olduğu, gözaltılara devam ettiği, gözaltılara alınanların hayatından endişe edildiği, köyde tüm haberleşme olanaklarının ortadan kaldırıldığı ve elektrikli kısıp olduğu bildirildi. Sivastan Hafik, Zaza, İmranlı ve Dıvığı ilçelerinde bulunan askeri karakollar ve yapılan operasyonlarla Sivastan Hafik da OHAL Bölgesi kapsamına dahil etmeye çalışıldığı belirtildi. Yukarısaracak halkı, operasyonlarına tehlikeli boyutlarda olduğunu, yaşlı insanların dahi gözaltına alındığını, devletin baskılarıyla diğer boşaltığı köyler gibi kendi köylerinde boğaltılmak istendiğini ve bundan endişe duyduklarını belirtti.

DEVLET TERÖRÜ BİRKEZ DAHA CENAZELERE UZANDI

Devlet katliamlarına doymuyor. 21 Eylül 1995'te Buca'da üç, 3 Ocak 1996 tarihinde Umranlıye Çeçevi'ndeki dört devrimcinin de katledilen sorumlu olan faşist Türk devleti, terörünü Sağmacılar Çeçevi'ne de taşıdı, ancak kazananlar devrimci tutsaklar olmuştu. Devrimci irade, toplumsal muhalefet ve kitlesel eylemlilikler karşısında geri adım atarak

zorunda kalan faşist Türk devleti, daha önce de tank olunduğu gibi cenazeleri kaçırıyor, aileleri tahdit ediyor.

Bunun en son örneğini, şehit düşen DHKP-C militanlarından Mete Nezih Altınay ve Cömert Düzey'in polis tarafından gömülmesi oldu. Cenazeleri taşıyan otobüs, önce devrimci kampanya dövmeyen katil polisler tarafından zorla Karacaahmet Mezarlığı'na götürülerek, cenazeler toprağa verildi.

Altınay ve Düzey'in aileleri, cenazeleri 4 Şubat günü gömmeyi düşündüklerini, buna rağmen cenazeleri taşıyan otobüsün polis tarafından zorla Karacaahmet mezarlığına götürüldüğünü, cenazelerin Sivastan çıkışından itibaren talip eylemlerini belirterek bindikleri otobüsün onlarca kez durdurulduğunu ifade ettiler. Tüm taşınan engellemelere rağmen Altınay ve Düzey'in cenazesine 500'e yakın kişinin katıldığı öğrenildi. Ancak mezarlığa girmelerinin faşist Türk devletinin kolluk güçleri tarafından engellendiği belirtildi.

Türk devletinin kolluk güçleri tarafından engellendiği belirtildi.

SÖZDE "HUKUK DEVLETİ" NİN REZALETİ VE VAHŞETİ

30 Ocak günü Sivastan Hafik Hıçesı Yukarısaracak Köyü karsalında DHKP-C militanlarıyla faşist Türk devletinin kolluk güçleri arasında meydana gelen çatışmada şehit düşen militanların, teşhisinin tamamen el yordamıyla yapıldığı, cesetlerin otopsi yapılmadan elbiseleriyle gömüldüğü bildirildi. Bu uygulama faşist diktatörlüğün, emirindeki savcılarının ve kolluk güçlerinin vahşetinden başka bir şey değildir. Cesetlerden oluşan bombalama nedeniyle tanınmaz halde oldukları bundan dolayı şehitlerin, aileleri tarafından teşhislerinin zorlukla yapıldığı bildirildi.

ÇATIŞMA DEĞİL YERİNDE İNFAZ

Militanların Hafik'in karsal kesiminde bir ağaçta toplanmış halindeyken başlarına uğradıkları ve herhangi bir çatışmaya girme fırsatı bile kalmadan bombalanarak imha edildikleri belirtildi.

Halkın Hukuk Bürosu avukatları İlkan Borral ve Mehmet Gürkut Gürsoy ve birlikte cenazeleri almaya giden aileler, cenazelerin tanınmayacak halde olduğunu ve çocuklarının göze göre infaz edildiklerini söylediler. Olayın bir çatışma olmadığını söyleyen Cömert Düzey'in bir yakını "Heptinin yüzü se rücuodu dağılmış, teşhis etmekte çok zorlandı" diyerek Cömert Düzey'in karısına yaralandığını, ancak aralarında Mete Nezih Altınay ve Mustafa Aktaş'ın yer aldığı diğer 6 kişinin bombalarla öldürüldüğünü belirtti. Bu arada görgü tanıklarının ifadelerine dayanarak, Cömert Düzey'in vücuduna isabet eden

YAVUZ GÜLLEN

kurşun izlerinin daha çok kafa bölgesinde olması da, yerinde infaz olduğunu güçlendiriyor.

TERÖRÜNÜZ VİZ GELİR BİZE VİZ

Faşist devletin kolluk güçleri tarafından katledilen 7 DHKP-C militanı, halkın, yoldaşlarının ve şehit ailelerinin, "şehitler onurlarımızdır" diyen seslerinin yüksek ritimleriyle, faşist kolluk güçlerine, "Sizler ölü bedenlerimizden dahi korkuyorsunuz" diyerek terörünüz viz gelir bize viz diyen karşı koyuşu ortaya koydular. 30 Ocak 1996 tarihinde Karacaahmet Mezarlığı'nda 500'e yakın kişi bir katılımıyla toprağa verildiler. Muharrem Özdemir'in ailesi ve halktan oluşan 300 kişilik bir kitleyle Tokat Turhal'da gömüldüğü, Ali Duran Eroğlu'nun kitle tarafından Tokat'ın Karkın köyüne götürüldüğü ve "Sivastan şehitleri ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları eşliğinde defnedildiği, Tevfik Dardemir'in Antalya'nın Kale ilçesinde 500 kişilik bir kitleyle toprağa verildiği belirtildi. Mustafa Aktaş'ın Sivastan İmranlı ilçesinin bir köyüne götürülerek defnedildiği, İmran Aylan'ın da ailesi, arkadaşları ve Ağrı halkı tarafından defnedildiği öğrenildi. Savaş, şehitler verilerek devam ediyor. Önümüzdeki süreçte de bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm için verilen mücadelede de şehitler vermekten vazgeçmeyeceğiz. Düşmanlarından bir adım dahi geri atamayacak olan devrimci güçler halkı için günümü kırpmadan canını feda etmeye hazırdır. Faşist Türk devletinin tüm karalamalarına, inkar yöntemlerine, infazlarına katletmelerine, yalvarmalarına rağmen, halkımız şehitlerini sahiplenmeye devam edecektir ■

Türkiye Kürdistanı'nda: Gözaltında Kayıplar Devam Ediyor

Partizan Sesi/Diyarbakır: Diyarbakır'ın Hazro ilçesine bağlı Muharrir Köyü yakınlarında operasyondan dönen beyaz ordu güçleri tarafından gözaltına alınan iki kişiden birinin öldürüldüğü, diğer üç kişiden de haber alınmadığı öğrenildi. Beyaz ordu güçleri tarafından Mehmet Ali Yaşa, Barkut Köymen, Murat Tayan ve ismi öğrenilemeyen bir kadın kurşuna dizildikten sonra cenazeleri yine beyaz ordu güçleri tarafından ilçe mezarlığına gömüldü. Cenazelerin gömülmesi sırasında çıkan olayda Esref Yaşa, Ahmet Çelik ve bir kişi daha (isim öğrenilemedi) gözaltına alındılar. Ailelerin askeriyeye ve polise yaptıkları başvurularında gözaltılara kabul edilmediği öğrenildi.

Esref Yaşa'nın ailesi tarafından gözetli olarak dört gün sonra polislerce evlerinin basıldığı sırada akrabalarının da Esref'in polis otopsinin içinde gömüldüğü belirtildi. Yedi defa Diyarbakır DGM'ye başvurduklarını ve her defasında dilekçelerinin kabul edilmediğini belirten, Esref Yaşa'nın ailesi, yardım da bulunmaları için İHD Diyarbakır Şubesi'ne ve Uluslararası Af Örgütü'ne başvurduklarını söylediler. Esref Yaşa'nın 1992 yılında Diyarbakır İl Mer-

kezinde silahlı saldırıya uğradığı, bu saldırıdan yaralı olarak kurtulduğu ve bu yüzden polisler tarafından sürekli takip edildiği belirtildi.

İKİ KİŞİ KAÇIRILDI

Mardin'in Ömerli İlçesi'ne bağlı Çimenlik Köyü'ne giden bir minibüs yolda maskeli iki kişi tarafından durdurularak, minibüste bulunan Mıdyat Güneydoğu Turizm İşletmecisi Kadri Altındağ ile isim öğrenilemeyen bir kişinin kaçırıldığı bildirildi. Kaçırılanların Hırsızlar olduğu söyleniyor.

KAYIP PAZARLAMACI ÖLÜ BULUNDU

Diyarbakır'ın Kulpe ilçesine özel otosuyla giderken, ilçe karsalında, operasyondan dönen beyaz ordu güçlerince gözaltına alınan YAVUZ GÜLLEN'in cesedi bulundu. Gözaltına alındıktan sonra çalıştığı pazarcıya şirket yöneticilerinin ve ailesinin tüm başvurularına karşın kendisinden haber alınmayan Yavuz Güllen'in yakın mısafeden kafasına iki kez ateş edilerek öldürüldüğü ve kullandığı özel otomobilinin de yalınmış olduğu bildirildi. Yavuz Güllen'in geçen yıl kendisinden ilaç isteyen koruculara ilaçları vermeyince silahlı saldırıya uğradığı ve yaralı olarak kurtulduğu öğrenildi.

TUM SAĞLIK-SEN

TOPLANTILARINA ENGEL

Tüm Sağlık-Sen Batman Şubesi'nin 10-11 Şubat günlerinde Petrol İş Batman Şubesi'nin Konferans Salonu'nda yapacağı seminer Valiliğin izin vermesine karşılık polis tarafından keyfi bir şekilde engellendi. Konu ile ilgili Tüm Sağlık-Sen Batman Şubesi tarafından yapılan basın açıklamasında "Yapacağımız seminer emniyet müdürlüğüne bağlı dernekler masası polisleri tarafından engellenmiştir. Bu antidemokratik uygulamaları fiddetli kırıyor ve mücadelemize kaldığımız yerden devam edeceğiz" denildi. Daha sonra seminer tüm engellemelere rağmen Tüm Sağlık-Sen Batman Şubesi'nde yapıldı.

Ayrıca Batman ve Diyarbakır'daki İpragaz Dolun Tesisleri'nde çalışan işçiler, işi bırakarak direnişe geçtiler. İşçiler, Batman'daki Dolun Tesislerinde günlük 70 tonluk üretilen bitirek 20 tona düşürüldüğü, sağlık koşullarının iyileştirilmesini ve ücretlerini artırılmasını istediklerini belirterek, bu talepleri kabul edilmediği eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler ■

Öğrenciler Taksim Meydanı'nı Fethetti

Partizan Sesi/İstanbul: Üniversite harçlarına yapılan yüzde 350 oranındaki zamları protesto etmek amacıyla 19 Aralık 1995 tarihinden beri Yıldız Teknik Üniversitesi'nde açlık grevinde bulunan öğrenciler, "Taksim'den Kızılay'a hak alıyaya" mitingi düzenlediler. Öğrenciler 4 Şubat Pazar günü saat 13:00'te İstiklal Caddesi üzerinde toplanmaya başladılar. "Artık har(a)çları ödemiyoruz", "Taksim'den Kızılay'a hak alıyaya", "Sokağa, eyleme, özgürleşmeye", "Paralı eğitime hayır" sloganları atarak Fransız Kültür Merkezi önünde toplanan öğrenciler, "Artık har(a)çları ödemiyoruz", "Yaşamın özgürlük yürüyüşümüz", "Paralı, gerici eğitime hayır" taleplerini içeren pankart, önlük ve şapkalar taşıdılar.

Polisin Fransız Kültür Merkezi önünde barikat kurması yüzünden öğrenciler ve aileler bir süre baskıdan sonra, burada bir açıklama yapılarak har(a)çların kaldırılması, eğitimde özelleştirilmenin durdurulması, üniversitelerdeki polis-jandarma ve özel güvenlik birimlerinin kaldırılması ve öğrenci kredilerinin 10 milyona çıkarılması talebinde bulunuldu. Öğrencilerin eylemine katılan ve destek veren Eğitim-Sen 1 No'lu Şube adına yapılan açıklama da, öğrencilerin taleplerinin hendi taleplerinden bağımsız düşünülmeceği vurgulandı. Eyleme katılan Belediyeye Meclisleri Sendikası (BEM-SEN) adına yapılan açıklamada ise BEMSEN'ilerin öğrencilerin demokratik hak arama mücadelesinin yanında yerleştikleri belirtildi. Açıklamanın ardından taleplerini belirten sloganlar atılmaya devam eden ve Taksim Meydanı'na çıkmaya kararlı olan öğrenciler, kortesler halinde kenetlenerek polis barikadına doğru, "Hedef Taksim" şeklinde haykırarak yürüdüler. Polislerle oluşturduğu barikattı aşmak için bankaları zorlayan öğrencilerle beraberim olduğu gibi çevik kuvvet baskınları ve coplarla saldırı. Saldırıların ardından geri çekilen öğrenciler tekrar kortesler oluşturdu ve polis taşlanmaya başladı. Taşlama esnasında 4 polis ve 1 emniyet müdür yardımcısı da yaralandı.

Taşlamanın durmasıyla çevik kuvvet emniyet mü-

dür yardımcısı Ali Yön ve öğrenciler arasında anlaşma sağlanınca öğrenciler, yarım saat beklemeden sonra Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Taksim Meydanı'nı dolduran yaklaşık 3500 kişi burada, "Artık har(a)ç ödemiyoruz", "Paralı, gerici eğitime hayır", "Yaşamın özgürlük yürüyüşümüz", "Sokağa, eyleme, özgürleşmeye" sloganlarını atmaya devam ettiler.

Burada marşlar söylenip ve balaylar çekildikten sonra tekrar İstiklal Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçildi.

Bu esnada bir mağazanın camılarının kırılması, Vakıf Bank ve MHP standının dağıtılması bahane eden çevik kuvvet ve özel timlerden oluşan polis ekipleri, öğrencileri Galatasaray Lisesi'ne kadar kovaladı. Kaçarak ara sokaklara dağılan göstericilerden 20 kadar öğrenci tutaklanarak polis araçlarına bindirilip gözaltına alındı. Çevrede yoğun olarak bulunan polis ekipleri yaklaşık bir saatlik beklemeden sonra geri çekildiler.

ANKARA

5 Şubat Pazartesi günü saat 13.00'de Kızılay Meydanı'nı dolduran yaklaşık 4000 öğrenci ve velilerden oluşan kitle, Milli Eğitim Bakanlığı önüne kadar yürüdükten sonra, burada bir basın açıklamasını yaptılar. Ardından balayla çekip marşlar söylediler. Bu esnada beş kişilik bir öğrenci he-

1977'den beri gilemeyen Taksim Meydanı'na giren öğrenciler paralı eğitimi protesto ettiler.

veyi TBMM'ye giderek toplanan on binin üzerindeki imzayı Meclis'e verdi. TBMM'ye yürüme esnasında yol kenarında durup göstericileri özlencilere "Veliler saflara", çağrısında bulunuldu ve "Susma sustukça sız sız gelececek", "Har(a)çları artık ödemiyoruz", vb. sloganlar atıldı. Milli Eğitim Bakanlığının önünden tekrar Kızılay Meydanı'na yürümek isteyen öğrencilere, polis provokasyon yaparak saldırı. Öğrencilere cop ve tekmelemlerle saldırı polis bir grup öğrenciyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan öğrencilerin yarısı otluğu öğrenildi. Bir polis aracı ise Ziya Gökalp Caddesi'nde bir öğrenciyi çarparak yaralanmasına neden oldu. Yaralanan öğrencinin arkadaşları tarafından hastaneye kaldırıldığı öğrenildi.

Oturma Eylemi 39. Haftada

Partizan Sesi/İstanbul: Çocukları ve yakınları gözaltına alınıp kaybedilenlerin aileleri tarafından çocuklarının akıbetlerinin açıklanması ve gözaltında kayıpların son bulması amacıyla yapılan oturma eylemi 38. haftasına girdi.

3 Şubat Cumartesi günü Beyoğlu Galatasaray Lisesi önündeki kayıp ailelerinin oturma eylemi saat 12.00'da başladı. Oturma eylemine Avrupa Parlamentosu Yeşiller Grubu Başkanı Claudia Roth'da katıldı.

38. haftanın konuşmasını Claudia Roth yaptı. Konuşmasında, "Benim de Türkiye'de dostlarım kayboldu, katilleri bulunmadı. Veda Ayda benim de arkadaşım" dedi. Roth, Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin Göktepe'nin katillerinin yargı önüne çıkarılması gerektiğini belirterek, "Ben, Metin Göktepe'nin ölümünü protesto etmek için aramızda bulduğuyorum" dedi.

Daha sonra "Sizler de Metin Göktepe gibi birer gazetecisiniz, umarım ki sizin de çabalarınızla bu tür olayların bu ülkede üstü örtülmeekten kurtulur" diyen

Roth'un açıklamasından sonra kayıp yakınları ve aileleri, gelecek Cumartesi tekrar oturmak üzere sessiz bir şekilde dağıldılar.

✓ Yakınları gözaltında kaybedilen aileler ve onların yakınları tarafından periyodik olarak her hafta Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde yapılan oturma eylemine 39. haftada da devam edildi.

Kayıp yakınları tarafından yapılan açıklamada, "Kırlı tarihe ortak olmak istemeyen insanları olarak diyoruz ki Bu yaşam bizim yaşamımız, düşüncelerimizden, biçimlerimizden dolayı gözaltında kayıp edilen insanların akıbetleri açıklanana kadar, bu insanlık aybı son bulana dek her Cumartesi saat 12:00'de protestomuzu, oturmamızı sürdürüreceğiz" denildi.

39. haftada oturma eylemine destek olarak Uluslararası Kadınları Kışkırtma Vakfı'nın üyeleri de ülkeden temsilci olarak katıldı. Aileler bir daha ki Cumartesi tekrar oturma eylemi yapmak üzere saat 13.30'da sessiz bir şekilde dağıldılar.

Partizan A. Cebrail EKİCİ

Kriz Derinleşiyor, Çözüm Hükümet Değildir

Ülkemizdeki mevcut toplumsal sorunların çözüm yöntemini Maoistler defalarca bıkmadan, usanmadan kitlelere açıklamıştı. Ve bu tarihsel görevlerinden asla vazgeçmeyeceklerdir. Siyasi ajitasyon ve propagandasını bu meseleler üzerinde yoğunlaştırarak ve kitlelere bilinç taşıyan Maoistler, gerek 24 Aralıkta yapılan seçim öncesi olsun ve gerekse seçim sonrası olsun devletin içine girdiği siyasi-ekonomik krizin ancak öncünün önderliğindeki toplumsal devrimle çözülebileceğini ve bu olmaksızın mevcut toplumsal krizin önlenemeyeceğini söylemişlerdi.

Seçim sonrası süreci analiz ettiğimizde yaşanan gelişmelerin bizleri doğruladığını gördük. Ve önümüzdeki süreçte yaşanacak olanlar bizi daha da doğrulayacaktır. Bunun nedeni ve niçini incelediğimizde, ülkemizin toplumsal formasyonundan kaynaklanan çok yönlü toplumsal sorunların içiçliliği, dışiçisi ve birbirini etkileyen, peyderpey özelliklerini açığa çıkaran dizelektik bağınası ve gelişimi vardır. Temel sorun gelişimin ana yönü çözülmeden, temel sorundan kaynaklı bazı ayrıntılar üzerinde yoğunlaşarak çözüme çalışmak olası değildir. Çözümün çözümlenmesi de her gün kendisini yeniden üretecektir.

Nedir bu temel mesele, devrindir. Ülkemizdeki mevcut toplumsal sistem köklü bir şekilde çözülmeyecek, toplumsal kriz önlenemez. Devrime sanılmadıkça, toplumsal sistemi yıkmadıkça, mevcut toplumsal sistemin krizi daha derinleşmeye ve genişliyecek devam edecektir. Bu da daha siddetli sınıf mücadelesine sahne olacaktır.

Büyük vaatlerle seçime girilmiştir. İlk kez seçim malzemesi olarak kullanılan klip çekimli propaganda malzemesi dahi sistemin hiç bir partisinin tek başına hükümet kurmasına yetmemiştir.

Düzen partileri (RP, DYP, ANAP, DSP, CHP) de medyanın abarttığı gibi seçimlerden büyüterek çıkmamışlardır. 24 Aralık genel seçimlerinde, Maoistler seçimi aktif boykot ederek, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının sistemine oy verilmemesini söyleyerek halka açıkça çağrı yapmışlardır. Seçimlerin çare olmadığını ve seçimlerle yapılmak istenen şeyin egemen sınıfların hangi klâsının halkı daha katmerli ezmesini "onaylama" anlamına geldiğini açıklamışlardır. Bu meselede Partizan Sesi Gazetesi'nde, kitleleri aydınlatan çok yönlü yazılar ve yorumlar çıkmıştır.

Bunun bu gelişmeler öncüsü doğrularken, toplumsal krizin daha da derinleştiği ve egemen sınıflar arasındaki çelişkilerin gün geçtikçe ayyuka çıktığı artık gizlenemeyecek kadar açıktır. Seçimlerden sonra 50 günlük bir zaman dilimi geçmesine rağmen, daha kendi aralarında uzlaşarak bir hükümet bile kurmuş değiller. Yapılan hükümet kurma turları tam bir komedi-trajedidir. Parti başkanlarının gövde gösterisinden, birbirlerine meydan okuma kabadayılığından başka hiçbir şey yok!

Devlet krizinden kaynaklanan ve siyasi partilerin bütününe yansıyan siyasi kriz hükümetin oluşturulmasını zorlaştırdığı gibi, hükümet kurmaları da çare değildir. Bolca hükümet modelleri üretilerek, parti başkanlarının govvanıyla toplumsal meseleler örtüştürülmeye çalışılıyor. Hükümet kurma çabalarının ve yeni bir seçime gitme tartışmaları gündeme getirilerek, halk muhalefeti pasifleştirilmeye ve hedef sapıtılmaya çalışılmaktadır.

Devletin akıl hocalarından Bülent Ecevit'in, sınırlı başkanlık önerisini reddedererek "bu durumdan seçim çıkar" biçiminde mesaj vermesi anlamlıdır. Sistemci sınıfların zorlayan halk muhalefeti, bilinçli ve sinsi bir tarzda hem dünya kamuoyundan gizlenmeye çalışılıyor, hem de devlete halk arasındaki çelişkileri seçime "çözme" çabası için gümme planları geliştiriliyor.

Egemen sınıflar, siyasi ve ekonomik krizi seçime giderek atlattırmayı planlamışlardır. Ancak seçim egemen sınıflara çare olmadığı gibi, kriz daha da derinleşerek egemen sınıfları çıkmazını, çaresizliğini ortaya çıkardı. Yönetememezliğin çaresizliği suni gündemler yaratılarak örtülmeye çalışılmakta, temel meseleler unutturulmak istenilmektedir.

Kontr-gerilla-MIT planı Avrasya gemisi Kaçınılarak, gülerce kamuoyu oluşturulması ve dikkatlerin Avrasya gemisine çevrilmeğe istenmesi bunun en bariz örneğidir. Medya o bilinen "kahraman mehmetçik" görevini yine yerine getirmekte gecikmedi, "millî" şuur şaha kalkmıştı. Köylülerin, gerillaların başına kesip elinde doluşturarak insanlık vahşetinin ibret verici örneğini sergileyen keleş avcıları, nasıl oluştu da bir ürpide Avrasya gemisini kaçırıp adeta gülerce deniz seyahati yapan "terörist"lere "melek" yüzü davranıp kanatları arasına almışlardı?

Yalnız bu da değil. Nasıl da Kardak Adamın "millî" kahramanı oldukları, iki ülke halkını birbirine düşman ettirmek için nasıl da hurnalıl bir şekilde savaş çığırkanlığı yapıyorlardı! "Türklük" gururunu, "Türk milliyetçiliğini", sövenciyi adeta tuva ah gibi sahlendiren ve savaş kazanmış muzafer komandan edasıyla televizyon ekranlarını süsleyen ve SAT komandolarına taş çıkartan "millî" medya komandolarına ne demeli! Ne Avrasya gemisinin "kurtarılmış", ne de Kardak Kayalıklarına yapılan "çıkartma" gündemi değıştinebildi.

Egemen sınıflar, bir yanda suni gündem yaratmaya çalışırken, bir yanda de katliam üzerine katliam yapmaktadırlar. İşte Ömraniye-Çeşme, Metin Göktepe ve Güçlökonağa bir münibese zorla bindirilip diri diri yakılan 11 mazlum Kürt köylüsü. Yalnız huda değil, dün Dersim'i yakan faşist Türk devleti, bugün Sivas'ın köylülerini zorla göç ettirmektedir. Gerilla bölgelerindeki yerleşim birimlerine ekonomik ambargo uygulamakta, gerillaya destek veriyor bahanesiyle yüzlerce köylüye işence yapmaktadırlar. Sivasta yaşananlar devletin vahşetini bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Dün söyledığımızı bu günde söylüyor, yarında söyleyeceğiz. Toplumsal krizin çözümü ne hükümet kurmadır, ne de seçimlere girmedir. İnsanlık vahşetine son vermenin yegane yolu, Proletarya Partisinin önderliğinde yürütülen Halk Savaşına katılıp muzafer halk devrimini yapmaktır. Yapılacak şey bellidir, Demokratik Halk Devrimi! İnsanlığın özgürleştirilmesi buna bağlıdır.

Proleter Halkın Birliği'ne Saldırı

Partizan Sesi/Istanbul: Yayın hayatına başladığı günden beri çeşitli şekillerde MLKP'nin baskılarına, tehditlerine ve fiziki engellemelerine maruz kalan Proleter Halkın Birliği Gazetesi'ne MLKP tarafından bir saldırı daha yapıldı.

M LKP'li olduklarını söyleyen silahlı ve sopalı 8 kişi tarafından 10 Şubat günü saat 15:00 sıralarında, Akсарay'da bulunan Proleter Halkın Birliği Gazetesi Merkez Bürosu'na yapılan saldırıda, büroda bulunan 2 gazete çalışanı silah kabzası ve sopalarla dövülerek ağır bir şekilde yaralandılar. Saldırısı yapan 8 kişi büroyu dağıtıktan sonra, büroda bulunan faks cihazını ve daktiloyu alarak olay yerinden kaçtılar. Aynı gün Hollanda'da bir Proleter Halkın Birliği Gazetesi okuru, MLKP'liler tarafından kaçırıldı. Kaçırılan okurun hayatından endişe duyulurken, 12 Şubat günü kendileriyle görüşmek isteyen kişilere MLKP'liler "biz kimseyi muhatap almıyoruz" diyerek, ilk etapta görüşmek istemediler. Görüşmek isteyen kişilerin ısrarı üzerine, görüşmeyi kabul eden MLKP'liler yaptıkları açıklamada, kaçırılan kişinin kendilerinde olduğunu ve sorgulama sonrasında gerekli açıklamayı yapacaklarını söylediler.

12 Şubat günü Londra'da, yapılan saldırıyı ve kaçırma olayını protesto eden PHB okulları bilâhri dağıtılırken MLKP'lilerin saldırısına uğradılar. Saldırısı karşılık veren PHB okulları ile MLKP'liler arasında çıkan kavgada 3 MLKP'li ve 2 PHB okuru yaralandı.

Kendisinin Marksist-Leninist bir parti olduğunu söyleyen MLKP, aynı görüşte olmadıkları için kendilerinden ayrılan insanlara saldırıyor. Saldırıdan önce, saldıracağı insanları ve diğer insanları da takip ederek tehdit etmekte geri kalmıyor. Halk içindeki çelişkilerin çözüm yönteminde izlenecek yol hiçbir zaman şiddet olmamalıdır. Bu konuda izlenecek biricik yöntem iknadır. Bu konuda dünya

TKP(ML) Hareketi'nin devamı ve mirasçısı olan ve TKP(ML) Hareketi ile TKH'nin birleşmesiyle kurulan MLKP'nin, geçmişte Devrimci Sol içerisinde yaşanan şiddet olayları hakkında söylediklerinden çarpıcı olan bir kaç noktayı kendilerine hatırlatmak için aynen yayımlıyoruz.

Bakın ne diyor, TKP(ML) Hareketi Merkez Komitesi, "Devrimci kamunun tüm çabaları, uyarı ve eleştirilerini hiçe sayan Devrimci Sol, bilinen yanlış, anlaşılabilir ve devrimci bakımdan kabul edilemez yol ve yöntemlerde ısrar etti. Devrimci kaygılara dayanmayan bu yol ve yöntemlerin kullanılması, gelinen noktada bir çok

uç örnekte görüldüğü gibi, karşı devrimin devrimci harekete darbeler indirmesinden, yığınlar nezdinde de prestij ve saygınlık kaybından, güvensizlikten başka birşeye neden olmuyor. Şiddet yoluyla inançlarının ellerinden alınmasına karşı onbinlerce devrimcinin direndiği bir ülkede, Devrimci Sol'un şiddet yoluyla, saflarından kopup ayrılan devrimcileri inançlarından vazgeçirmeye çalışması kabul edilemez bir durumdur. Ve böyle durumun devamında ısrar etmek asla haklı, doğru ve meşru olmaz"

(Emeğin Bayrağı, 11 Haziran 1993, Sayı 92)

Geçmişin ve günümüzün hatalarından çıkarılabilecek onca dersler varken ve çıkarılınca, MLKP'nin hala bu tür davranışlarda bulunması, düşündükleri gibi kendilerine yarar sağlamaz, büyük zararlar ve tahribatlar yaratır.

Devrimci-yurtsever basının bir bölümü tarafından saldırıyla ilgili olarak basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada, **Partizan Sesi, Partizan Gençlik, Öncü Partizan, Odak, Sterka Rızgari, Partizan, Yeni Demokrat Gençlik, Özgür Gelecek, Devrimci Çözüm ve Proleter Halkın Birliği** tarafından yapılan ortak imzalı açıklamada, "Geçmişte devrimciler arası şiddete karşıydık, bugün de karşıyız, sorunların devrimci ideolojik mücadeleyle çözülmesi gerektiği inancındayız. Bu saldırıların gelenek haline getirilmeye çalışılmasına izin veremeyeceğiz. Herhangi bir devrimci çevreye uygulanan, bu karşı-devrimci hizmet eden saldırıları hepimize yapılmış sayıyoruz ve şiddetle kınıyoruz." denilerek MLKP taraftarlarına ve sempatizanlarına devrimci olmayan bu tür saldırıları karşı çıkılması ve devrimci kanının dökülmesini engellenmesi çağrısında bulunuldu.

Maoist Mevziler Artıyor

Haber Merkezi: Gazetemizin Gazi Mahallesi İrtibat Bürosu 10 Şubat günü Şişli Laleli Düğün Salonu'nda yapılan bir şenlikle açıldı.

12 Mart 1995 tarihinde faşist Türk devletinin Gazi Mahallesi'nde başlattığı ve üç gün boyunca süren faşist katliama karşı kahramanca direnen bir mahallede irtibat bürosunun açılması, proletaryanın bağımsız-siyasi politik hattının savunucusu olan Partizan Sesi için önemliydi. Dolayısıyla bu büronun açılışı sessiz ve sedasız geçirilemezdi. Ocak ayı ortalarında İstanbul Valiliği'ne başvuruda bulunuldu, fakat bize izin verilmedi. İlk başvuruda iptal edilen gece, 10 Şubat günü, son anda aldığımız izinde yaptık. Bu yüzden insanlarımızın büyük bölümüne ulaşamadık. Ama buna rağmen geceye hane yakın insan katılmıştı. Gece, Dünyada ve Türkiye'de bağımsızlık, halk demokrasisi ve komünizm için savaşırken şehit düşenler için yapılan 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı.

Gazi Mahallesi Bürosu'nun açılış şenliğine katılan Grup Munzur, Feriz Kurtuluş, Haydar Bayar, Munzur Frat,

Hasan Dikme, Domane Dersim (Dersim'in çocukları) ezgileriyle, Babil Halk Sahnesinde "Tanya" oyunuyla kitleyi coşurdular. Şenliğe Ankara, Sıgırmacılar, Bursa, Yozgat, Malatya, Konya, Çanakkale, Buca ve Ümraniye Cezaevleri'nde bulunan TKP(ML)-TIKKO dava tutukları bir mesaj gönderdi. Mesaj okunduğu zaman salonu alkış tufanı kapladı. Bu mesajın okunması sırasında beyaz

Kanlı Ellerinizi Sivas'tan Çekin

Haber Merkezi: Sivas Yöre Halkıyla Dayanışma Platformu, 14 Şubat 1996 tarihinde saat 12.30'da yaptığı basın açıklamasıyla devlet terörünü kınadı. Diverği Kültür Derneği, 12 Şubat 1996 tarihinden itibaren Sivas halkına uygulanan baskılara son diyerek açlık grevine başladı.

Sivas Yöre Halkıyla Dayanışma Platformu yaptığı basın açıklamasında, "Sivas Valisi Aydın Güçlü devlet güçlerini köylerde yaptığı baskı ve zulüm uygulamalarını, tehdit ve işkenceleri inkar edip gizlemeye çalışmaktadır" diyen Sivas Yöre Halkıyla Dayanışma Platformu, Sivas iline bağlı olarak Diverği, Kangal, Ulas, Ha-

fik, İmranlı, Zara ve Erzincan iline bağlı Kemah, İlçe ilçelerindeki köylerin insanlaştırıldığı, ilçelere bağlı köylerin birçoğunda da operasyonların hala sürdürüldüğünü, askerlerin halkı köy meydanlarında toplayıp "Gerirse hepinizi yok edeceğiz" sözleriyle halka gözdağı verildiğini bu gözdağının da özellikle Alevi ve Sünni köylerde davatılan koruculuğuna kabul edilmesinden dolayı özellikle yapıldığı gelen bilgiler aramızdadır dedi. Sivas'ın Zara ilçesinden olan Genel İş Sendikası 3 No'lu Şube Başkanı Nevrim Gürlevik Sivas'taki devlet terörünün tanığı olarak yaptığı açıklamada, "65 yaşındaki babamı, köy muhtarını, Ali Güngör, Mahmut Türkoğlu, Ali Çelik ve Veli Şahin özel tim

tarafından gözaltına alındılar. Gözaltına alınan bu insanlara 4 gün sonra ancak ulaşabildik. 65 yaşındaki babam dahi işkenceye tabi tutulmuştu. Çok yoğun baskılar var, bilhassa Alevi köyler üzerinde. Zara'dan köye giderken sürekli durduruluyor ve aranıyorduk. Sivas'a ambargo uygulanıyor, insanlar oviertne 2 kg şeker ancak götürebiliyor, ya da ihtiyaçları olanlar muhtarın onaylamasından sonra gene ihtiyaçlarını giderebilecek kadar erzak dahi almıyorlardı. Sivas'ta ambargo yok diyenler yalan söylüyorlar. Sokağa çıkma yasağı uygulanıyor. Akşam 17.00'den sabah 7.00'ye kadar o yöre insanları dışarıya çıkamıyorlar. Devletin kolluk güçlerinden kork-

dukle ile oportünist öğelerin gerçek yüzü sergilenip bu bakımdan bu öğeler bir 'hiç' haline getirilirken, parti içinde oportünizmin kaynağı olan bu öğeleri ihraç (tasfiye) ederek arınır. Böylece kendisini kronik hastalığakendisi uzatıcılığı sonucu sorunların varlığı olsa bile yine de 'şiddet', 'halkın adaleti', 'ceza' gibi karşı devrimcilerle öngörülen bu yöntemlerin teorisi yapılamaz"

(Emeğin Bayrağı, 11 Haziran 1993, Sayı 92)

Geçmişin ve günümüzün hatalarından çıkarılabilecek onca dersler varken ve çıkarılınca, MLKP'nin hala bu tür davranışlarda bulunması, düşündükleri gibi kendilerine yarar sağlamaz, büyük zararlar ve tahribatlar yaratır.

Devrimci-yurtsever basının bir bölümü tarafından saldırıyla ilgili olarak basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada, **Partizan Sesi, Partizan Gençlik, Öncü Partizan, Odak, Sterka Rızgari, Partizan, Yeni Demokrat Gençlik, Özgür Gelecek, Devrimci Çözüm ve Proleter Halkın Birliği** tarafından yapılan ortak imzalı açıklamada, "Geçmişte devrimciler arası şiddete karşıydık, bugün de karşıyız, sorunların devrimci ideolojik mücadeleyle çözülmesi gerektiği inancındayız. Bu saldırıların gelenek haline getirilmeye çalışılmasına izin veremeyeceğiz. Herhangi bir devrimci çevreye uygulanan, bu karşı-devrimci hizmet eden saldırıları hepimize yapılmış sayıyoruz ve şiddetle kınıyoruz." denilerek MLKP taraftarlarına ve sempatizanlarına devrimci olmayan bu tür saldırıları karşı çıkılması ve devrimci kanının dökülmesini engellenmesi çağrısında bulunuldu.

bez üzerine çizilmiş İbrahim'in portresi ve üzerinde "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür TKP(ML)-TIKKO" yazılı pankart sakonda alkışlar eşliğinde geçirdi.

Şenliğimize, Esenler, 1 Mayıs Mah., Öncü Partizan Tekstil İşçileri, Öncü Partizan Kamu Emekçileri, Maliye Çalışanları, Zeytinburnu, İstanbul Üniversitesi Partizan Gençlik, İktel, Alibeyköy, Gülsuyu, Gülsu, Çorlu, İzmir'den bir grup Partizan Sesi okuru, Öncü Partizan Kamu Emekçileri, Nurtepe, Gültepe, Güzeltepe, Kağıthane, Okmeydanı, Kurtuluş, Kayışdağı, İçerenköy ve Bostancı Partizan

Sesi, Partizan Gençlik okulları ile Kartal ve İzmit Partizan Sesi Temsilcilikleri mesaj gönderdiler.

Saat 23'de bitmesi gereken, şenlik kitleinin yoğun istemi üzerine Grup Munzur, tarafından 23.30'a kadar uzatıldı. Şenlik olaysız bir şekilde sona erdi.

AVUSTRALYA/SIDNEY BÜROMUZ AÇILDI

Emperyalizme, komprador kapitalizme, faşizme, feodalizme, şovenizme ve her türden gericiğe karşı, bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve yüce komünizm yolunda, mücadele veren çeşitli milliyetlerden emekçi halkların gözü kulağı olan ve Türkiye proletaryası'nın komünist önderi İbrahim Kaypakkaya'nın çizdiği kıl gzergehta her türlü saldırıya karşı sarsılmaz bir inançla nihai hedef olan Altın Çağ'a yürüyen gazetemiz Partizan Sesi'ne yeni bir soluk, yeni bir mevzi olarak Sidney büromuz eklendi.

Sidney büromuz 4 Şubat 1996 tarihinde 30-40 kişinin katılımıyla açıldı. Açılış, özde Türkiye genelde işe dünya devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan ardından temsilci arkadaş ve yazarımız Muzaffer Oruçoğlu haber konuşma yapular.

tukları için çıkamıyorlar. Nedeni olarak PKK'ye yardım ettikleri için olduğunu söyleyen devlet ve Sivas Valisi doğruyu söylemiyorlar. Hayır böyle birşey yok. PKK böyle bir şey değil, ama bile bile Alevi köylere büyük baskı uyguluyorlar" dedi.

Faşist Türk devleti ve onun çanak yalayıcısı kalemler gün olmuyor ki haksız savaşın, katliamların, yargısız infazların, gözaltında kayıpların, faili belli katliamların savunuculuğunu yapmasın. Şimdi de Sivas'ta tezgahlanmak istenen katliam hazırlıklarını bası-kontra-öz canla başla Kürt-Alevi-Sünni oyununun borazanlığını yaparak yürütmektedir. Kürtler Aleviler-Sünniler ve de azınlık milliyetler bu oyuna gelmeyeceklerdir. Faşist Türk devleti ve faşist kolluk güçleri kazdıkları kuyuya kendileri düşecektir. KANLI ELLERİNİZİ SIVAS'TAN ÇEKİN

İşkenceci Polis Teşkilatı, Kendi Kendisine İşkence Yaptı

Haber Merkezi: İşkence, nefret edilen herhangi bir kişiye karşı düzenlenen, yapılmış bir olay değildir, bir eylem, bir eylem değil, bu umutsuzlukta başvurulan bir çıkış yolu değildir, bu basit bir "gözdağı verme" eylemi değildir. Hayır, bu devlet gücünü hesaba katan, iyice düşünülmüş, sistemleşmiş ve faşist Türk devletinin resmi politikası haline gelmiş bir olaydır. "Biz işkence gördük" diyorlar, bu kez devrimciler, demokratlar, yurtseverler, komünistler ve halktan insanlar değil, kendi meslektaşları tarafından işkence gördüklerini iddia eden işkenceci lerdir.

İşkence, bir insanlık suçudur. Kim yaparsa yaparsın ve kim işkenceye kurban seçilirse seçilsin, bu gerçeği karartamaz. İşkencenin devletin resmi politikası haline geldiği bir ülkede, hangi dönemde kimleri terzaha çekip işkence yapacağı belli olmaz. İşkence o kadar yoğun ve o kadar çok çeşitlik gösteriyor ki hangisine değinileceğini insan şaşırıyor. Örneğin: o bir Milletvekiliydi Ankara Meydanı'nda dayak verdi. O bir anavut Sultanahmet Meydanı'nda sürüldü. O bir öğrenciydi okulunda dövüldü. O bir memurdur polis memurları tarafından coplandı. O bir köylüyü falakaya yatırdı. O bir gazeteciydi görevi başında işkenceyle öldürüldü. O bir aydındı, devrimciydi, komünist işkence sonucu sakat kaldı ya da öldürüldü. Yapılan tüm bunlarla işkence olduğunu kendileride biliyorlardı, ama ararla işkence olmadığını ve yapmadıklarını söylüyorlar. Ancak ne zaman ki kendi kendilerine işkence yaptılar, tehsilciyi kılıcıyla eyleme geçtikleri, savcılığa başvurular ve işkence gördüklerini itiraf ettiler.

Evet işkence gören polislerdi. Fakat olay sıradan, basit bir işkence olayı değildi. Görevi başında gözaltına alınan ve polis dayatması sonucu katledilen Metin Göktepe'nin faillerinin ortaya çıkarılması sözde amaçlanmıştı. Oysa Metin Göktepe'yi gözaltına almasını isteyen ve öldüren devletin resmi politikasıydı. Devlet kendini aklamak ve müdurlerini korumak amacıyla birkaç polisi gözden çıkardı. Suçu bunlara yüklemek içinde, her zaman yaptığı ve bu

yük zevik aldığı işkenceye başvurdu. Bir kez daha insanlık suçu işledi.

Evrensel Gazetesi muhabiri Metin Göktepe'nin Eyüp Spor Salonu'nda katledilmesi ile ilgili kamuoyu önünde kendisini aklamak isteyen "kafa kopartıcı" İstanbul Emniyeti, katliama karıştıkları belirlenen yaklaşık 49 polisi ifadeleri alınmak üzere Çagaloğlu Turizm Şube Müdürü'ne sorguya aldı. Sorguya alınan işkencecilerden Çevik Kuvvet Memuru Coşkun Örtürk ertesi gün kendisine amirleri tarafından işkence yapıldığı iddiası ile savcılığa Emniyet Müdürlüğü hakkında suç duyurusunda bulundu.

Aynı gün tehsilci bir polisin işkenceye öldürüldüğü söylentilerinin yayılması ilerine özellikle RP'li ve MHP'li militanlardan oluşturulan Çevik Kuvvet polisleri feryad-ı figanı bastılar. Başta amirleri "kellici" Orhan Taşanlar olmak üzere tüm kolluk güçleri, seferine tehsilci kâfir ve protesto komünistleri ile tehsilci kâfirler. Tehsilci kâfirler 1970'li yıllarda faşistlerce kullanılan "komünistler Moskova'ya" sloganı bu kez Taşanlar için kullanıldı. "Taşanlar Moskova'ya", "Kafa koparmaya gelenlerin kafasını koparacağız", "Çevikler, Emniyeti basalım", "Bunların hepsi pezevenktir" sloganları ve mehter marşları gün boyunca tehsilci kâfirlerden tekrarlandı.

İşkenceci işkenceci işkenceci katlettikleri ülkemizin güzel insanları için, "sandalyeden düştü" "kafasını duvara vurdu", "merdivenin basamağında düştü", "ayağı kaydı" vb. açıklamalarla işi geçiştiriyorlardı. Fakat kendileri işkence görünce, feryad-ı figanı bastılar. Eğer kendileri gerçekten işkenceye karşılar ise ve bunun bir insanlık suçu olduğunu kabul ediyorlarsa, o zaman kamuoyunun önüne çıkıp insanlara nasıl işkence yaptıklarını ve işkence yapmak için emri kimlerden aldıklarını açıklamaları gerekiyor. Ve eğer insana saygı duyuyorlarsa, suçlu olduklarını iddia ediyorlarsa, bu onursuz görevden istifa etmeleri gerekiyor. ■

Yargısız İnfazlar Devam Ediyor

Haber Merkezi: Ankara'da yaptığı katliamlara gözaltında kaybettikleri insanlara, memurlara ve milletvekillerine atıldığı dayatma karşılık ödül olarak İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne getirilen emekçi ve ezilen halkın azal düşmanı Orhan Taşanlar, işkencehanelerini teslim aldığı gün efendilerine ve kan emicilere "kelle koparma" sözü vermiştir.

Kısa sürede, en küçük ve halk demokratik talepleri bile copla bastırılan "kellici" Taşanlar komuta sunda ki işkenceci katiller sürüşü, efendilerine verdikleri "kelle" sözlüğü tatarak Bahçelievler'de üç yiğit DHKP-C militanını katlettiler.

9 Şubat günü İstanbul Bahçelievler Ordu Caddesi 3 numarada ki Akgül Apartmanı'nın ikinci katındaki bir evi basan işkenceci, kan emici yaratıklar evde bulunan Aysel Korkulu, Meral Akpınar ve Fuat Perk'i katlettiler. Saat 12:40'da apartmana gelen katiller binakâhileri "evlerinize girin", "kapılarınızı kapatın", "sakın dışarı çıkmayın" diyerek tehdit ettikten sonra, eve girerek üç yiğit savaşı katlettiler. Olay yerine gelen basına büyük bir zafer kazanmış havasıyla evi göstererek ne kadar "güçlü" olduklarını gösteriyorlardı. Bu katliamları büyük bir istihla bekleyen ve efendilerinin ağzıyla yazan meşmetçik ba-

sın da; "DHKP-C'ye büyük darbe", "Teslim ol çağırısına uymadılar" vb demagogilerle katliamı meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Oysa bir çatışma olmamıştı. Eğer bir çatışma olmuş olsaydı, infazlar o kıyama üzerinde dizili olmazdı. Eve girildiğinde, girilse sol tarafta 3-4 meral izi vardı. Katliamın ardından olay yerine gelen Cumhuriyet Başsavcısı da herhangi bir açıklama yapmadan evi mühürleyerek olay yerinden hemen uzaklaştı. Daha sonra Adli Tıp Morgu'na kaldırılan üç yiğit savaştının cenazeleri 11 Şubat Pazartesi günü saat 19.00'da üç bin kişinin katıldığı bir törenle Sarıgazi Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Pazar günü 12:00 sıralarında Adli Tıp'tan aileler ve avukatlar eşliğinde alınan cenazeler, saat 16.30'da Sarıgazi Ceme'ne getirildi. Cenazeler barda yıkandıktan sonra; "Fuat, Meral, Ayten yaşıyor DHKP-C savaşıyor", "Devrim şitileri ölmüşüzdür", "Şitilerin katili patron ağa devleti" şeklindeki sloganlar ve DHKP-C, TKP (ML)-İTKO, İTKB ve MİKP pankardan eşliğinde yürünerek mezarlığa getirildi. Burada cenazeler devrimci marşlar ve sloganlar eşliğinde toprağa verildi. ■

İŞIKLI YOL

Onur DERSİM

Dün Dersim, Şimdi Sivas... Yarın!...

Türk devletinin Botan-Dersim gerçekliğinde çok iyi bilinen köyleri boşaltma ve insansızlaştırma politikası, bütün vahşetiyle pervasızca sürdürülüyor.

Son günlerde yoğun olarak yükledikleri bölge SIVAS! Özel Harp Teşkilatı denilen kontr-gerilla önderliğinde sürdürülen politikanın strateji ve taktikleri yine aynı. Sivil giyimli çapulcular gerilla kılığında yurtsever-devrimci-demokrat çevreleri tesbit peşinde. Tuzaqlarla avlama oyununda. Amaç; gerillanın sosyal tabanını tesbit edip, sözümlerine kurutma. Çok açıktır ki, her zaman ki gibi sonları yine hüsrana olacaktır. Gerilla halktır. Halk kesmekle bitirilmeyecek bir deryadır. Kanlı Sivas'ın kendisi bu gerçeği bizzat defalarca anlatmadı mı? Daragaçları, yeni binlerce Pir Sultan'ların doğuşunu engelleyebildi mi? Kanates Sivas'ta güzelliklerin ayağa doğruluşunu durdurabili mi? Tarihi köylülerinden her seferinde daha gürlüzlenerek yükseldiğimizi az mı yazdı?

Madımak vahşeti, Sivas dağlarında umudumuzu bırakalım söndürmeyi daha da büyümesini engelleyebildi mi? Demek ki; kan devrimi boğmaz. Sivas bir kez daha, korkunun egemenlerin cesaretin bizlerin, yıkılışın onların kazanmanın bizlerin elacağını anlatıyor. Korkuları son derece doğaldır. Her yerde, sonlarını hatırlıyorlar. Botan-Dersim derlerken Hatay çıktı. "Buraya da bir bakalım" derlerken, Sivas-Tokat çıktı. Gidişat, biten değil, yeni Dersim'lerle Halk Savaşı siperlerinin güçlendiği-güçleneceğini anlatmaktadır. Kardak fatihliği gibi pozlarla düze çıkamayacaklarını hayat her bir seferinde tekrar-tekrar gösterdi.

Neden Sivas? Sivas durdurulması imkansız Gerilla Savaşının Batı ve Karadenize yayılmasında üs alanı rolü oynayacak stratejik bir öneme sahiptir. Sadece coğrafi değil, diğer tüm alanlarda da elverişli bir durum arz etmektedir.

Bunun bilincinde olan Türk egemenleri, Gerilla Savaşını sözümlerine Dersim-Botan'la sınırlayıp boğma hesabı içerisindedirler. Bu hesaba, yoğunlaşmış, yaygınlaşmış siyasetiyle, Maoist'ler Yeni Dersim'ler parolalarıyla işaret ettiler. Cevap veremeye çalıştılar. Baba Erdoğan ve İsmail Bulut'ları kucaklarına çıkararak bu gerçek idi. Onların ettikleri tohumlarını kudreti, hayasızca saldıran düşmanın pratiği ile de çok iyi anlaşılabilir. Egemenlerin, Amanos-Toros dağları korkusunda bundan, Devletin 80'i aşkın köy muhtarı ve 1000'e varan köylüyü Sivas'ta gözaltına alıp bir kısmını tutuklaması operasyonunun korkularına çare olamayacağını anlatmaya gerek bile yok.

Egemenlerin her milliyetten emekçilere genel saldırı ve sınıfsal baskısının yanısıra, ezilen Kürt ulusu ve ezilen inanç grubu Alevilere mensup olan kesimler üzerindeki baskısı daha da katmerleşmektedir. Hesapları çok yönlüdür. Emekçi-Kürt-Alevi-Azınlık olma onlar göre potansiyel suçtur. Kendileri açısından reel düşünmektedirler. Düzene bağlamak için sahte Alevi dostluğu, Kürt hamiliği projeleri artık eskisi kadar tutmuyor.

Düzenlen kopan ezilenlere tamamiyle karakterlerinden kaynaklanan sopya sarımalardan daha doğal bir şey yok.

Hayat okulu, Atatürk hayranı "Lalk" denilen kontr-gerilla cumhuriyeti savunucularının ezilenleri aldatma projelerini tuz-buz etmektedir. Bayraklaştırmak istedikleri cumhuriyet budur. Bu cumhuriyet, Maraş-Çorum-Gazi-Sivas-Dersim'de defalarca tanık olduğumuz kanlı vahşetin, barbarliktir. Emekçilere talandır. Camisi olmadığı için Sivas'ta köy meydanların da halkı coplama, sürgün etmedir. Etnik arındırma için imhadır.

Suçlu sadece basit bir piyon olan Sivas Valisi Aydın Güçlü değil, dün Osmanlı bugün takipçisi olan Türk devletidir. Hızır Paşa, Osmanlı da ne idiyse Aydın Güçlü'de faşist Türk devletinde odur.

Bu açıdan sorun 3-5 özel tim elemanı yada valisinin sistemin aklanması için sözde suçlanması oyunu ile birbez; Kurtuluş, bu sistemin yarı yedi kat dibine gönderilmesindedir.

Genel de tüm halkımızın özel olarak kahır-acı ve aynı zamanda kavga şehri olan Sivas ezilenlerinin yapması gereken budur. Maoist öncülüyle birleşen Dersim halkı bunu yaptı. Sivas, devletin Kürt-Türk, Alevi-Sunni ayrımları ezilenleri birbirlerine kırdırma politikasına karşı uyanık olmalıdır. Düzen partilerinin sistemden kopan kitleleri yeniden ayartma oyunlarının ifadesi olan Sivas'a heyetler sahtekarlığını anlamalıdır. Daha doğrusu devrim bunu her yer gibi Sivas'a da iyi anlatmalıdır.

Maoist öncünün proletarya sancığı altında her milliyet ve inançtan ezilenleri geleceği kazanmak için birlik ve mücadele çağrısı ile bütünleştirmeliyiz. Dar ulusal, dinsel çitler içinde birbirlerinden koparılan, gerici önyargılarla yalnızlaştırılacak dini, dili, milliyeti ne olursa olsun ezilenleri, küçük büyük değil gerçek kardeşlik temelinde birleştirecek tek bayrak budur. MAOİZM! ■

Hakkımızı Alana Kadar Mücadele Edeceğiz

Eminönü Belediyesi'nde çalışan 5 sendikali memur (Devrim Dağdeviren, Saadet Bulbul, Naciye Türkan, Leyla Demiralp ve Fatma Uç), "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü"yle ilgili olarak, 8 Mart 1995 tarihinde dağıttıkları bültenin dolayısıyla Eminönü Belediyesi'nden atıldılar.

İşten çıkarılan 5 memurdan birisi olan Devrim Dağdeviren'le yaptığımız röportajı güncelliğini koruduğu için okuduğu gibi yayınlıyoruz.

Partizan Sesi: Eminönü Belediyesi'ndeki çalışma koşullarından bize biraz bahsedermisiniz?

Devrim Dağdeviren: Eminönü Belediyesi'ndeki çalışma koşulları, Ahmet Çetinsaya'nın Eminönü Belediye Başkanlığı'na gelmesiyle birlikte daha da zorlaştı, neredeyse imkansız hale getirildi.

İşverenin yani Eminönü Belediyesi'nin tutumundan dolayı çalışanlar güncellikçi işçi konumuna getirildi.

Ahmet Çetinsaya'nın 24 Mart 1994'te belediye başkanı seçilmesiyle birlikte yaptığı ilk iş; sendikaların panolarını kaldırmak oldu. Ardından sendika çalışanların yerlerini değiştirdi, yani sürgün ettirdi. Eski yönetim zamanında, başkanlık onayıyla kazanılmış olan Temsilcilik Odasının 10 Mart 1995 gecesi, yeni yönetimin tarafından kapılan kırılarak içeriye girildi ve içerideki eşyalara el konuldu. Bununla ilgili olarak savcılığa suç duyurusunda bulunduk, ama şu ana kadar herhangi bir şey çıkmadı. Bu faşizan uygulamaların yanı sıra, sendikal faaliyetlerde bulunan bütün çalışanlar soruşturulmaları geçirdi. Mayıs 1995'te 265 işçi "bayramdan önceki paralarının ödenmediği gerekçesiyle çalışmadıkları" için işten atıldılar. Ahmet Çetinsaya bir yandan istihdam fazlalığı var diye işçi ve memurları işten çıkarıyor, diğer taraftan kurmuş olduğu Eminönü Hizmet Vakfı kanalıyla yeni insanları işe alıyor. Sendikamızda saldırı bu durumdayken kendisi işyerimizde Türk Kamu-Sen'in örgütlenmesini sağlamıştır. Kendi siyasi düşüncesi doğrultusunda bir sendika kurduğunu söyleyebiliriz. Öte yandan bir zabıta memurunu odasına ça-

ğırarak dövdürmüştü. Bu arkadaş bizim sendikada olan bir arkadaştır ve bu dayak olayından sonra 10 gün Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde yatmıştır.

Bu olaylardan sonra işten atılan işçiler direnişe başladılar ve yaklaşık üç aylık bir direniş dönemi yaşadık. İşçilere destek veren bütün memurlar tehdit edildiler, kameraya alındılar, boy boy fotoğrafları

çekildi ve belediye binasına adeta karakol haline getirildi. Polisler, arkadaşlarımızı, bizzat Ahmet Çetinsaya'nın direktifleriyle dışarıya attılar ve 10 gün belediye-ye almadılar. Bir işçi arkadaşımız, "ağır işte çalışamaz" raporu olmasına rağmen özellikle ağır işlerde çalıştırıldı ve 94'ün Temmuz ayında kalp krizi geçirerek öldü. Bir diğer arkadaşımız ise, kendisinin yer almadığı bir ruşvet olayında dolayısıyla suçlandı ve o da uzantısından kalp krizi geçirerek öldü. Daha sonra ruşvet olayı ile ilgili yapılan soruşturmalarda suçsuz olduğu ispatlandı.

Basın açıklamasına katılmak ve basın açıklamasını dinlemek suç olmamasına rağmen, biz Bem-Sen'in yapmış olduğu basın açıklamasına katıldığımız için hem de mesai saati dışında 80 kişi hakkında soruşturma açıldı ve ceza verildi. Sendikal faaliyette bulunan temsilci arkadaşlarımız Eminönü Belediye Başkan Yardımcısı Murat Altıparmak tarafından bir odaya kapatılıp sorgulandılar. Ayrıca 12 arkadaşımız belediye dışında başka kurumlara sürgün edildi. Yine 9 işçi (4 bayan 5 erkek) gerekçe gösterilmeksizin işten atıldılar. Sendikal faaliyetlerde faal olarak çalışan arkadaşlarımız sendika şube sekreteri ve eski başkan yardımcılığı yapmış üyeleri kadroları uygun olmadığı halde, Ahmet Çetinsaya tarafından Araştırma Plan Proje Koordinasyon Merkezi'ne (APPK) verildi. Burada bu arkadaşlarımızın yaptığı iş ise; kedi, köpek ve ağaç saymak.

Ahmet Çetinsaya'nın safdışı siyasi ve ideolojiktir.

İLO'nun 87. ve 151. maddelerine imza atılmasına rağmen bu antlaşmaları tanıyan yok. Anayasanın 90. maddesine göre bu maddeler hakkında anayasaya aykırılık iddiasıyla mahkemeye başvurulamaz. İLO Sözleşmesi'ne göre 93/15 sayılı Baş-

bakanlık Genelgesinde hazırlanan; "İşyerlerinde temsilcilere sendikal faaliyetlerden dolayı herhangi bir müdahalede bulunulamaz" ibaresi olduğu ve işyerlerinde uygulanması gereken kurullar sıralandığı halde bu kurallara uyulmuyor. Bu anlamda Ahmet Çetinsaya ve İşçileri Bakanlığı Yüksek Disiplin Kurulu Üyesi hukuksal olarak davranmışlardır.

Gecen yaz gerçekleşen Eminönü direnişinden sonra, işçiler üzerindeki baskılar arttı mı, azaldı mı?

◆ Geçen yazki direnişten sonra hepimizin üzerindeki baskılar artmış durumda. Yukarıda da bahsettiğim gibi, toplu olarak işten atılmadıkları için 9'ar 9'ar işten atma yolunu deniyorlar. İşte son olarak biz 5 işyeri temsilcisi hakkında 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili bülten dağıttığımız gerekçesiyle soruşturma açıldı. İşyeri Disiplin Kurulu tarafından İşçileri Bakanlığı Yüksek Disiplin Kurulu'na verildi ve Yüksek Disiplin Kurulu da Teftiş Kurulunun hazırladığı raporla felsefeye göre hareket ederek bizim (bir daha devlet memurluğuna alınmamak üzere) işimize son verdi. Oysa bülten bir bütün olarak okunduğunda, siyasi ve ideolojik yamının ağırlıkta olmadığı görülür. Ama bunlar bültenin içinden çarpıcı cümleleri çıkarıp seçtiler ve aleyhimize delil olarak kullandılar.

Bizler işten çıkarılan memurlar olarak uzunca bir süre Eminönü Belediyesi'nde çalışıyorduk.

Saadet Bulbul; 23 yıldır, Naciye Türkan; 17 yıldır, Leyla Demiralp; 5 yıldır, Fatma Uç ve ben ise 4 yıldır çalışıyorduk.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

◆ Bu saldırı sadece bize yapılmış bir saldırı değildir. Bu saldırı tüm emekçi yığınlarımıza yapılmış bir saldırıdır. Siyasi ve ideolojiktir. Ayrıca bu saldırı, 5 yıldır kararlı bir mücadele veren kamu emekçilerine yapılmış bir saldırıdır. Son olarak söylemek istediğim şu: "hakkımızı alana kadar mücadele edeceğiz." ■

Buca-Mar İşçileri Direnişe Başladı

Partizan Sesi/İzmir: Buca Belediyesi'ne bağlı Buca-Mar Şirketi'nden işten çıkarılmalar devam ediyor. 18 Ocak günü yaşanan işten atılmalarla birlikte işten atılan işçi sayısı 20'ye ulaştı.

Ülkemizde emekçi halkımıza yönelik saldırılar tüm hızıyla artarak devam ederken, ekonomik krize düşen komprador burjuvazi ve onun yandaşları, ucuz iş gücü yaratmak amacıyla işçi kıyımına devam ederek, karlarına kar katmayı kurtuluş umudu olarak görmekteyiz.

Aynı durum, kamu kuruluşları için de geçerliliğini koruyor. Kamu kuruluşları da özelleştirmelerle, işten atılmalarla, tasarruflarla emekçi düşmanlığı yapmaya devam ediyorlar. Bu doğrultuda hareket eden kamu kuruluşlarından olan Buca Belediyesi de temirlik işlerini özelleştirerek Buca-Mar adlı bir temirlik şirketine verdi.

Bu süreçten sonra işçiler köle gibi çalıştırılarak kazanılan bütün hakları hiçe sayılmış, imzalanmış toplu iş sözleşmeleri uygulanmamıştır. Bu iş kolunda örgütlü olan DISK Genel-İş Sendikası'na bağlı işçilere yönelik tehdit ve baskılar yoğunlaştırılarak işçiler örgütlenmeye çalışıldı, buna karşı koyanlar ve haklarını arayanlar ise işten atıldılar.

Baskılarla ve işten atılmalarla ilgili olarak Buca Belediyesi önünde, sendikali işçiler ve işten atılan işçilerle birlikte DISK Genel-İş Sendikası 5 No'lu Şubesi tarafından 19 Ocak günü bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklaması Genel-İş Şube Sekreteri Murat HANÇER tarafından okundu. Yapılan açıklamada, ser-

dikal işçilerin ve temsilcilerinin işten atıldığına ve tasarruflaştırılmaya gidildiğine dikkat çekilirken, gerekçe olarak işe şirketin iflas ettiğinin gösterildiği belirtildi. Açıklamanın devamında, Buca Belediyesi tarafından İmar Teknik İnşaat Şirketi'ne verilmesi gereken ihalemin 1 yıllığına 14 milyar karşılığında TUR-TEM adlı tasarruflaştırma şirkete verildiğini ve bu paramın tasarruflaştırıldığını, ucuz iş gücü yaratılarak burada emek sömürüsünün gündeme getirildiğini ifade edildi. Okunan basın

açıklamasının ardından, Buca-Mar'da çalışan işçiler gasp edilen haklarının geri verilmesi ve işten atılan işçilerin geri alınması amacıyla direnişe başladıklarını bildirdiler.

Basın açıklamasına, "İşçi kıyımına son", "Tasarruflaştırılmaya hayır", "Yaşamın iş ekmeğe mücadelemiz", "İşçiyiz, haklıyız kazanacağız" sloganlarıyla son verildi. İşten atılan işçiler, eylemlerini haklarını geri alana kadar sürdüreceklerini de belirttiler.

Yaklaşık 10 günü aşkın süredir Buca Be-

lediyesi önünde oturma eylemi yapan 20 işçi, 30 Ocak günü sabah polis tarafından gözaltına alındı.

Buca Belediyesi'nin talimatı doğrultusunda polis tarafından gözaltına alınan işçiler Buca Polis Karakolu'na götürülerek bir süre orada tutuldular. Aynı günün akşamı savcılık tarafından serbest bırakıldılar.

31 Ocak 1996 tarihinde saat 13:00'de işten atılan işçiler ve DISK Genel İş 5 No'lu Şubesi, Buca Belediyesi önünde; belediyede yaşanan olumsuzluklar, tasarruflaştırma çalışmaları ve işçilerin sorunlarıyla ilgili olarak; Buca halkına, basına ve kamuoyuna yönelik olarak bir basın açıklaması dağıttılar.

Dağıtılan basın açıklamasında, Buca Belediye Başkanlığı'nın işçilere yönelik uyguladığı baskı ve zulme değinilip, "Şimdi soruyoruz. Bu zor koşullarında, yıllarca hizmet eden işçi arkadaşlarımızı haksız yere ve gerekçesiz işten alma, zulm değil midir? Siz Buca halkının, tüm bu olay bitenler karıştırdı. Biz işçileri yalnız bırakmayacağına yemin ediyoruz." denildi. Ayrıca, halk, Buca Belediye Başkanı Cemil Seboya telefonlarla protesto etmeye çağrıldı. DISK'e bağlı Genel-İş 5 No'lu Şube'si işçilerinin geri alınmaya çalışıldığını belirterek işten atılan belediye işçilerinin taleplerini şöyle dile getirdi:

"Buca-Mar'dan çıkarılan arkadaşlar, bütün hakları derhal ve düzensiz ödenmek şartıyla işlerine geri alınmalıdır. Buca halkının aklını, bir takım asalakların cebine indirilmemelidir. Çalışanların emeğine saygı duyulmalı, iş barışının tem olarak sağlanması için işten çıkarılmalara ve baskılara son verilmelidir. TUR-TEM tasarruflaştırmanın Buca Belediyesi'nden ayrılması sağlanmalıdır!" ■

Kamu Emekçileri İç Sorunlarını Aşmalıdır

Altı yıldır onurlu bir mücadele yaşayan kamu emekçileri, altı aydan bu yana olumsuz bir süreci yaşamaktalar.

17-18 Haziran Ankara eyleminin kitlelere rağmen istenilen biçimde sonuçlandırılmayıp, akabinde alınan kararların yaşama geçirilemeyeceği, kitlelerdeki mücadele azmini "kırmakla" kalmamış, kamu emekçilerinin geri platforma düşmesinde zeminini yaratmıştır.

Bugün yaşamakta olan olumsuz süreç müdahale edilmediği takdirde, ileride daha ciddi sorunlarla karşı karşıya kalınması kaçınılmaz olacaktır.

Dünya kadar toplumsal muhalefetin yükselmesine önemli katkılar sunan me-mor hareketi, nasıl oldu da kısa bir süre önce durağan, sonra da geri bir duruma düştü? Ve bu tikanıklık nasıl aşılabilir? Son dönemlerde olup bitenlere kısaca bir göz atalım.

Ağustos ayında başlayan ve giderek genişleyen işçi grevleri ve eylemleri, kamu emekçilerinin hareketine geçmesine muazzam olanaklar sunarken bırakın mücadeleye girmeyi, gerekli dayanışma içinde bile olunmamıştır.

Hem zamanlama açısından, hem de "ek zam" gibi bir taleple gündeme gelen 17 Ekim iş bırakma ve sevk eylemi ise başarılı olamadığından tikanıklığın önünü aşamamıştır. KÇSKK tarafından alınan Kasım-Aralık aylarına yönelik kararlar, seçim dönemine girildiği halde gündemden kaldırılmış, sermayenin seçim gündemi tartışılır olmuştur.

Bugüne kadar genel ve yerel seçimlerde taleplerini alanlarda haykırarak sendikalarını, son genel seçimde sadece se-yirci rütünde kalmıştır. 6 yıllık mücadele ve örgütlenme sürecinde egemenler ve onların temsilcilerince söylenen yalanlar ve siyasal iktidarın kamu emekçilerine yönelik saldırıları ne çabuk ta unutulurdu. "Biz kamu emekçilerinin siyasal iktidara ve onun parlamentosuna güveni kalmamıştır.", "Vercecek ayımız yoktur" doğru tavır yenne, kitlelerini sandık başına çağırarak taşıyarak demokratik olmayan seçimi meşruluk kazandırmaya katkıda bulunulmuştur.

Cezaevlerinde "Özgürlük tutsakları"nın haklı istemleri için başlattıkları açık grevleri desteklenmedi. Devletin bu savunmasız fakat onurlu insanlarımızı karşı giriştiği imha etme politikasına ses-siz kalındı.

Yine üniversite gençliğinin harçların kaldırılması, paralı eğitime hayır, öğrenim kredileri 10 milyona çıkarılsın, üniversitelerden polis-jandarma, özel güvenlik birimleri çıksın gibi taleplerin yaşama geçmesi için başlattıkları açık grevleri ve bir çok eylemliliklerine sendikalarımız elini uzatmamıştır.

Bütün bunlar KESK'in oluşum sürecinde yaşanan anti-demokratik uygulamalar ve sıkıntılarla birleşince, sendikalarda iş sorunları doğal olarak öne çıkmaya başladı. Bakın neler oldu?

Alınan kararlar yeniden tartışmaya açıldı. Böylece örgütsel disiplin ve demokratik-merkeziyetçilik ilkesi zedelen-di. Genellikle birimlerde bir gevşeme, durgunluk, hantal bir yapılanma ve key-filik baş gösterdi. Çalışmalar denetim dışı kaldı. Hoşgörü ve anlayış yerini tepki-sel, selder davranışlara bıraktı. Kitlelerle işyerleri ile ilişkiler zayıfladı. Ajitasyon, propaganda ve eğitim çalışmaları askıya alındı. Sendikalara güvensizlik duygusu belirdi. Fırlı ve meşru mücadele yerini yasalca, uzlaşmacı düşünceler daha kolay yayılma ortamı buldu. Genel seçim süreciyle birlikte kamu emekçilerinin ortak istemleri bir kenara itilerek "grupçu-

luk" her şeyin önüne geçti. Özcesi sendikalarımız önemli yarılar aldı.

Siyasal iktidara karşı doğru bir müca-dele perspektifinin ortaya konulamayıp, buna bağlı olarak sendikalarda yaşanan iç sorunlar, iktidarın kamu emekçilerine yönelik saldırılarına zemin hazırladı. Ekonomik, sosyal ve siyasal baskılar art-tırıldı. Adli ve idari soruşturmalara yoğun-laştı. Sürgünler dur durak bilmedi. Sen-dikanın bildirisini dağıttıkları gerekçesiyle 5 kamu emekçisinin işine son verildi. "İdari olarak"

Tüm Haber Sen'In kapatılmasına karşı birleşik dayanışmanın sağlanmayıp, me-mur hareketinin bel kemiğini oluşturan Tüm Maliye Sen ve Eğitim-Sen hakkında kapatma davalarının açılmasını gündeme getirdi. Sendikalarımızı kapatma da-vaları siyasal bir karardır. Amaç, "Anaya-sanın ön gördüğü", "Grevsiz-toplu sözleşmesiz sendikayı" kabullenmemiz ya da bizleri kabullenir konuma getirmeye zorlamaktır. Ayrıca sermaye çevreleri-devlet-anayasaya uyum yasası düzenlen-ken "gürlü" çıkmasını istemiyor.

Bütün sendikalarda, yaşanan olumsuz sürecin nedenleri ve aşılması konusunda çeşitli toplantılar düzenlendi. Kısmi de olsa ciddi tartışmalar yaşandı. Üyesin-den yöneticisine kadar herkes "Sendikal mücadele tikanmıştır, aşılması gerekir" tesbitine katılıyor ve hemfikirdi. Fakat başarıyı paylaşma konusunda sırayı kim-seye vermeyen yönetimdeki bazı çevre-ler anlayışlar, başarısızlık söz konusu ol-duğunda sorunu kabullenmiyor sudan gerekçelerle topu yine kitlelere atmaktan geri kalmıyorlardı.

Bize göre gerek iç sorunların öne çık-ması, gerekse dışa dönük sağlıklı bir mü-cadelenin sürdürülemezliğinin bir çok şeylerin yanında esas nedeni ülkede geni-ş siyasi kazanımların olmayışı, ülke koşullarına göre sağlıklı örgütlenme mo-delinin oturtulmaması, sendikal önderli-ğin reformist uzlaşmacı olması, demok-ratik merkeziyetçilik ilkesinin işlememe-si, çoğunluğun azınlığı sürekli sindirime-si, yoketmesi, kısacası hayat hakkı tanı-mamasıdır.

Altı yıllık mücadele deneyimi, ekono-mi ve çalışma koşullarının giderek kötü-leşmesi, sendikalarımıza ve üyelerimize yönelik saldırıların artması, kitlelerin dü-zenden giderek kopması, kitlelerimizin mücadeleden yana olmasına rağmen, eğer mücadele ilerleme yerine geriliyor-sa bu, önderliğin sınıf bilinci, strateji ve taktik kavrayışının yoksunluğu ile açıklanabilir ancak.

NELER YAPILMALI?

Yeni dönem kamu emekçileri açısın-dan zor bir dönem olacaktır. Sermayenin ekonomik, sosyal, ideolojik ve siyasal saldırıları giderek artacaktır. Krizin tat-u-rası gene ezilen-sömürülen halklara ke-silmeye çalışılacaktır. Yeni "İstikrar pa-ketleri" ile topluma "acı reçeteler" içti-rilmek isteniyor. İş ve yaşam hakkımızı ortadan kaldırmaya yönelik uygulamalar-la karşılaşacağımız kaçınılmaz hale gelebilir.

İstikrarızlığın kaçınılmaz sonucu, kitleleri sisteme yeniden bağlama ve parla-mentonun yitirilen "saygınlığını" yeni-den sağlama olarak gündeme gelen erken seçim yeni krizler yaratmıştır. "Hükümet Krizi" hala devam etmektedir. Kitleleri iç sorunlardan uzaklaştırmak için yaratılan yapay gündemler de artık sonuç vermiyor. Ya da ipliği kamuoyun-da erken pazara çıkıyor. Sistemin kokus-muşluğu günlük yaşamın her alanında görülür durumdadır. Yeni dönemi emek cephesinin lehine çevirmede kamu

emekçilerine de önemli görevler düş-ecektir.

Kamu emekçileri bu zorlu döneme or-ganizeli ve mücadeleci bir tarzda hazırlan-mak zorundalar. Aksi takdirde saldırılar karşısında kazanımlarını kaybetme durumu ile yüz yüze kalabilirler.

İÇ SORUNLARIN AŞILMASI İÇİN:

a) Eleştiri ve özeleştiri mekanizması iş-letilmeli, eleştiriler yıkıcı değil, yapıcı ve birleştirici olmalıdır. Yönetimlere değil, yanlışlıklara karşı muhalefet yapılmalı. Çoğunluk azınlık haklarını korumalı, baskıcı tavrılardan vazgeçmelidir.

b) Seçimlere "koluk kapma" değil, sendikal mücadelenin bir parçası, sendi-kaları genişletme geliştirme ve hak alma mücadelesinde daha etkili kılma faaliyeti olarak bakılmalı. Seçim dönemlerinde kişi ve anlayışların kendilerini ifade et-meleri, program ve projelerini anlatma-ları için demokratik ortamlar sağlanmalı. Örgütülüğe zarar verici tavır ve davra-nışlardan kaçınılmalıdır.

c) Sendikalar üyelerini buldukları noktadan ileriye taşıyacak, taleplerini sa-hiplenecek ortak bir yaşam birliği zemini yaratacak sistemli, teorik ve pratik çalış-malara yönelmelidirler.

d) Kendiliğindencilik, niyetlere, keyfi-yete bağlı çalışmalar bırakılmalı, kurumsal işleyiş oturtulmalı. Örgütsel disiplin sağlanmalı ve çalışmalar denetlenmeli, yazılı rapor alışkanlığı kazandırılmalı.

e) Taban inisiyatifi geliştirin, bürokrasi ve tikanıklığın aşılmasında önemli işlevi olan sendikanın gözü ve kulağı du-rumunda olan ve bugüne kadar söylem-den öteye geçmeyen işyeri örgütülüğü yaşama geçirilmeli, olanlar ise işler hale getirilmeli.

f) Çoğunluk sistemi yerine daha de-mokratik olan nispi temsil sistemi uygu-lanmalıdır. Çünkü çoğunluk sistemi her zaman çoğunluğun iradesini yansıtmı-yor. Genel muhalefet karşısında azınlık olmasına karşın, yönetimin tümünü elin-de bulundurma gibi bir durum söz konu-su oluyor. Sendikalar çok sesli ve hetero-jen yapılanmalardır. Güç oranında yöne-time yansımaya, azınlığın çoğunluk olma yolu, ancak nispi temsil sisteminin uygu-lanması ile açılabilir. Bu sistem ittifak ve blok oluşturmaya engel değildir. Bu siste-m, kolektif ve üretken bir yapılanmaya önemli katkılar sunacaktır.

g) KESK tüziğünün geçici bir madde-sine göre, tüm sendikaların olağan genel kurullarını yapması gerekiyor. Bu konu-da yaşanan sıkıntılar, aşılacak zorunda-dır. Seçim süreci ile eylemliliklerin çök-işmesi bir olumsuzluktur. Doğru bir politi-ka izlendiğinde bu olumsuz sürecin aşı-lmasında önemli bir gelişme sağlanacağı düşüncesindeyiz. Seçimleri engelleyici tavrılar içine girilmemelidir.

h) "Kendimize yaptığımız istemediği-miz bir davranış, bağlaşma yapmamalı-yız" sözünden hareketle, kişiler ve an-la-yışlar birbirlerine karşı anlayışlı, hoşgö-rülü ve seviyeli olmalıdır. Başkalarını "karalayarak" gelişme ve politika yapma yerine kendimizi anlatmalıyız. Farklılık-larımızla bir arada çalışma ve iş yapma düşüncesine sahip olmalıyız.

DIŞA YÖNELİK OLARAK;

a) Sermayenin her türden saldırılarını önleme ve geriletmede hareket nokta-mız, sınıf sendikacılığı perspektifi, fiili ve meşru mücadele hattı olmalıdır.

b) Sendikaların olmasız olmaz koşulu olan "grev ve toplu sözleşme" hakkın-dan vazgeçilemez. Saldırıları puskürtücü ve sonuç alıcı vuruşlar yapılmalıdır. Toplu sözleşme ve grev hakkımızı fiili olarak kullanmalıyız.

Sendikalarımızın kapatılmasına, neye mal olursa olsun asla göz yumulmamalıdır. Kapa-ac sürecine fırsat verilmemelidir. Böyle bir süreç örgütlerimizin dağı-tılması anlamına gelecektir.

c) Toplumsal ve siyasal olaylar karşı-sında yaşanan ve bugün hala devam eden duyuşsuzluk aşılmalı, emek cephesi-nin önemli bir bileşeni olarak demokrasi mücadelesinde üzerimize düşeni yerine getirmeliyiz.

d) İşçi sınıfı örgütleri, demokratik kitle örgütleri, devrimci ve demokratik güçler-le ortak sorunlarla birlikte hareket etme-nin zemini yaratılmalı, ortak eylemler organize edilmeli dayanışma içinde olunmalıdır.(Zamlar, özelleştirme,gözetli kayıplar, infazlar vs...)

e) Tüm sendikalar düzenli bir yayın organına sahip olmalı, bazı durumlarda özel sayılar düzenlenmeli. Eğitim, sosyal ve kültürel çalışmalara yer verilmeli.

f) Eylemlerde daha disiplinli ve koor-dineli olunmalı. Ses düzeninden konuş-macılara ve güvenlik önlemlerine kadar tüm teknik hazırlıklara azami titizlik gö-sterilmelidir. Eylem sonrası gerçekleştirilecek saldırılara karşı önceden tedbirler alın-malı, olası durumlarda zaman yitirilme-den tavır konulmalıdır.

g) Sendikal mücadele süresince onlar-ca kamu emekçisi arkadaşımız "faili meçhul" cinayetlere kurban gitti. Bu ci-nayetlerin aydınlatılması, sorumluların ve suçluların bulunup yargılanması için bir çalışma derhal başlatılmalıdır.

h) Sermayenin ideolojik bombardima-nını etkisiz kılmak için sistemli ve sürekli bir ajitasyon propaganda ve örgütlenme çalışmaları yapılmalı. Yalan/yanlış bilgi-lendirmeye karşı kamuoyu zamanında uyarılması, bu konuda basından, yerel radyolardan TV, kanallarından daha fazla yararlanma yoluna gidilmelidir.

KESK (GYK) 3-4 Şubat tarihlerinde yaptığı toplantıda, Şubat'tan başlayıp 15 Nisana kadar sürecek ve imza kampan-yasından iş bırakmaya kadar varan, bir dizi eylemlilikleri içeren bir mücadele programı hazırladı. Bu program, sendi-kalardan gelen öneri ve düşünceler üze-rine şekillenmiş olup demokratik ve ekono-mik taleplere ulaşmayı hedefliyor.

Bu programa ilişkin eleştiri ve düşün-celerimiz, eylemleri değerlendirme kap-samında ele alınacaktır. Sadece bir iki noktaya dikkat çekmek yararlı olur san-ırız.

Bu program, içinde yaşadığımız du-rum gözönüne alındığında kamu emek-çilerinin canlanmasına önemli katkılar sunacaktır. Bu açıdan yaşam bulmasına yönelik çok yönlü bir çaba harcanmalı-dır.

Programda öngörülen toplu sözleşme hedefi ile ardından 1 günlük iş bırakma eylemi pek sağlıklı gelmiyor. 8 Nisan'da taleplerimiz hükümetle sunulacak. Eğer bir yanıt alınmazsa 15 Nisan'da iş hırak-lacak. Bu yöntem ile işvereni TİS'e çek-mek mümkün değil. Çünkü işveren sözleşme yerine bir günlük iş bırakmayı "avantaj" sayar. DOĞRUSU; "Talepleri-miz kabul edilmezse 15 Nisan'dan itiba-ren greve çıkıyoruz" olmalıdır. Ancak grev içerisinde, hizmetlerin durması ve kitlelerin sisteme olan tepkilerinin artma-sı durumunda işvereni fiili olarak toplu sözleşmeye oturtmak söz konusu ola-bilir. Bu konuyu yeniden değerlendirmede yarar vardır diyoruz. 15 Nisan'ın 20 Ara-lik'i aşmasına da bu açıdan bakılmalıdır. Aksi durumda yeni kazanımlar elde edi-lemeyiz. 20 Nisan'dan sonra yeniden geri bir platforma düşmek kaçınılmaz ola-caktır.

ÖNCÜ PARTİZAN KAMU EMEKÇİLERİ

Katillliği ve İşkenceciliği Tescilli Olan Bir

Denebilir ki, faşist Türk devletinin tarihi boyunca en istikrarlı politikası katliam ve işkenceci. Faşizmin iktidarda ve sürekli olduğu Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde egemen sınıflar zulüm uygulamadan saltanatlarını sürdüremezler. Kuruluşundan beri faşist Türk devleti ancak soykırımlarla, katliamlarla ve işkencelerle ayakta kalabilmiştir. En uzak demokratik muhalefeti bile sindiremeyen faşizm, sürekli olarak kıyıcılığa başvurmuştur. Bu zulüm ve kıyıcılık istemden öte, emperyalizmin ülkemizdeki temel dayanakları olan kömradör burjuvazi ve büyük toprak ağalarının egemenliklerini sürdürmeleri için zaruridir. Yetmiş yıldır iktidarda olan bu sınıflar ekonomik olarak çitiz olmalarından dolayı iktidarlarını ancak şiddetle koruyabilmektedirler. Sıradan ekonomik talepli işçi grevleri dahi hep kanla bastırılmış, tren raylarında işçiler diri diri dogranmıştır. Faşist Türk devletinin ilk kuruluş yıllarından beri tüm muhalif odakların üzerine katliam politikalarıyla gidilmiş, yüzlerce devrimci, komünist ve aydın katledilmiş, binlerce zindanlara tıkılmıştır. Yirmi yıl boyunca (1918-1939) yaşanan onlarca Kürt ulusal başkaldırısının tümü soykırımlarla bastırılmıştır. Muhalif tüm dinamiklerin katliam, işkence ve soykırımlarla etkisiz hale getirilmesiyle Kemalist faşist diktatörlük, kitlelerden faşist yüzünü gizleyerek "demokratik" bir devlet olduğu imajını 50 yıl boyunca kitlelere yutturabilmiştir. "Demokratik devlet" safasıyla ve belli bir kitlesele dostlukla yüzbinlerce Kürt köylüsü jenoside tabii tutulmuş, geri kalanların önemli bir bölümü de sürgün politikalarıyla asimile edilmiş ve çalıştırılmıştır. Örneğin, son büyük Kürt başkaldırısı diyebileceğimiz Dersim isyanında 60.000 Kürt köylüsü katledilmiş, onbinlercesi de Türkleştirilmek amacıyla batıya sürülmüştür. Bu politika Dersim'de olduğu gibi, Koçgiri, Ağrı, Zilan ve Şeyh Sait gibi önemli Kürt başkaldırılarında da uygulanmıştır. Kemalist diktatörlük faşist ve ırkçı karakteri gereği "Ne mutlu Türkün diyene" sloganıyla ezilen millet ve milliyetleri Türkleştirmeye çalışmıştır. Ülkenin bir il ilinci dünya savaşına sokulmaması avantajı da kullanarak "devlet baba" imajıyla kitlelerin demokrasi bilinci dumura uğratarak, koyu faşist diktatörlük, çok partili parlamento manevrasıyla kitlelere demokrasi olarak yutturulmuş ve kitleler uzun süre uyutulmuştur. "Adaletin kestiği parmak acımaz" (söz faşizmin kestiği parmak anlayış) sloganıyla yapılan tüm katliamlar, soykırım ve işkenceler kitlelere kamiksantilmaya çalışılmıştır. Bu politikalarla ülkenin ilerici dinamikleri olan işçilerin, köylülerin, gençlerin, Kürt ulusal hareketinin ve aydınların ekonomik-demokratik tüm mücadeleleri kanla bastırılmış, ülke koyu bir karanlık döneme itilmiştir.

Emperyalizme göbekten bağımlı olan ve bu bağımlılık ilişkisi günden güne artan devletlerin egemenlik sürdürdüğü coğrafyalarda şiddet politikalarını halka dayatmaları bu devletlerin varlığıyla parafeldir. Hele bu coğrafyalarda birden fazla ulus ve milliyet yaşıyorsa, bu devletlere damgasını vuran şiddet ve soykırımın boyutu çok daha katmerli olmak zorundadır. Yine bu siyasal iktidarların ekonomik ve demokratik olarak ezilenlerin taleplerine yanıt vermesi mümkün değildir. Emperyalizme bağımlı olan kömradör burjuvazi ve büyük toprak ağaları ekonomik olarak çitiz ve her türlü demokrasiden uzak bir devlet kurumuna sahip olduklarından, saltanatlarını şiddet ögesiyle sürdürme dışında bir imkana da sahip değildirler. Ülkenin yeraltı, yerüstü zenginlik kaynaklarının esasında emperyalistlere peşkeş çekilmesinden dolayı zenginlik kaynaklarından çalışan kesimin aldığı pay, gelişmiş kapitalist ülkelere oranla daha düşüktür. Bundandır ki, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde sürekli bir devlet biçimi olan faşist diktatörlük, en uzak iktisadi-demokratik talepli mücadeleyi siyasal mücadelenin kanlı biçimi olan

savaşa bastırarak dışında bir olanağa sahip değildir. Kitlelerin ideolojik olarak dumura uğratıldığı dönemlerde bu olgu net olarak ortaya çıkmadığından; görüntüsel olarak ülkenin yapısında bir "demokrasi"nin olduğu varsayılır. Ancak bu sadece varsayım ve görüntüselidir. Aslında diktatörlüğün faşist olan niteliğidir.

Kitleleri uzun süre uyutukluğa iten de, aslolanın görünmeyip, görüntüselin kitlelere her türlü yol ve yöntemlerle "nüfuz" ettirilmesi. Hangi süreçte kitleler nispeten mevcut devlet mekanizmasının faşist özünü görüp, buna karşı mücadele etmelerini ortaya koydu faşist diktatörlük azı dişlerini göstermiş ve bu durum günlük yaşamın bir parçası haline getirilmiştir. Özellikle 12 Eylül AFC'sıyla birlikte faşizm, kendisinden olmayan her kurum ve kuruluş üzerine katliam ve işkence ile gitmiş, ülke bir baştan bir başa haklar için zindana çevrilmiştir. Muhalif tüm demokratik odaklar susturularak, tam anlamıyla toplum dilsiz bırakılmaya çalışılmıştır. 12 Eylülle birlikte tüm kurum ve kuruluşlar da ırkçı ve Kemalist ideoloji eşliğinde daha da sistemli hale getirilen baskı ve sindirme politikası, toplum üzerine bir karabasan gibi çökmüş ve uzun yıllar toplumun dinamikleri kendilerini toparlama imkanından yoksun bırakılmıştır. Tüm baskı ve sindirme politikalarına rağmen topluma reya görülen bu çağ dışı yöntem, emekçi halka ve bağımlı olan Kürt ulusuna kabul ettirilememiştir. Binlerce insanın katledilmesine, yüzlerce devrimci ve komünistin işkence tezgahlarında can vermesine, onlarca insanın idam sehpalarına çekilmesine ve yüzbinlercesinin işkencelerden geçirilmesine rağmen anti-faşist muhalefet engellenememiş, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi daha da radikalleserek egemenleri krizden krize sürüklemiştir. Bugün faşizmin sözcülerinin resmi açıklamalarını baz alsak dahi, bütçenin %18'i resmen savaşa ayrılmış durumdadır. Buna İçişleri, Millî Eğitim Bakanlığı ve diğer devlet bakanlıklarının bütçesinden savaşa ayrılan meblayı da eklersek, ülke bütçesinin hemen hemen yarısı savaşa ayrılmış durumdadır. Başbakan Çiller'in açıklamasıyla; "İç savaş sürdüğü sürece ekonomik kaynakların çalışan kesimin refahı için kullanılmasın olanaklı değildir." Bununla birlikte emperyalistlerin sosyal patlama tehlikesini yakın süreçte beklediği ülkelerin başında Türkiye'nin olduğu açıklamalarını dikkate aldığımızda, Tansu Çiller'in vokalindeki vurgusunun sıradan bir vurgu olmadığını rahatlıkla anlayabiliriz. Savaşın karşı tarafı olan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin en üst boyutunun Kürt coğrafyasında ve çevre bölgelerde sürdürülmesinden dolayı faşizm tüm güç ve olanaklarıyla bu bölgelere yüklenerek bütün iğrençliklerini sergilemektedir. Ağa babaları emperyalistlerin Uzakdoğu ve Latin Amerika'daki tecrübelerinden de yararlanarak bu bölgelerde toplu katliamlar, işkenceler, köylülerin haritadan silinmesi taktiği ile gerilla savaşı etkisiz kılınmaya çalışılmıştır. Köylülerin içindekilerle birlikte bombalanıp yakılması, meraları, ormanları, hayvanları yakılması, suları zehirlenmesi gibi saldırılarla bölge insansızlaştırılarak, buna karşı direnenlere yönelik faili belli cinayetlerde kitlelere gözdeği verilerek direniş odakları susturulmaya çalışılmıştır. Sadece son üç yıl içinde gerilla mücadelesinin yoğunluğu olarak sürdürdüğü bölgelerden İHD Diyarbakır Şubesine ulaşan bilgiler baz alındığımızda 206 kişi kaçınılarak katledilmiştir.

Pinoche Şili'sinden devşirilen bu politikayla gerillaya olan halk desteği önlenmeye çalışılmıştır. Bu vahşet ortamında sağ kalmayı başaran yoksul Kürt köylüleri yine faşizmin hakim olduğu şehirlerin varoşlarına sürülerek açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmiştir. Yıllardır Botan, Dersim vb. bölgelerde uygulanan bu vahşet son iki yıldır Sivas'a da sıçratılmış durumdadır. Şovenizm kişiktirilerek,

mezhepsel çelişkiler körüklenerek, daha da boyutlanarak bir gerilla savaşına karşı şimdiden halion bir kesimin hakim sınıflar kendilerine yedeklemeye çalışmaktadır. Gerilla güçleriyle birleşebilecek halk kesimi ise, şimdiden estelen devlet terörüyle sindirilmeye ve göç ettirilmeye zorlanmaktadır. Sadece son altı ay içinde Sivas valisini açıklamasına göre 69 köy resmen boşaltılmış ve bu köylerin tuzelliklerinde yokedileceği kabul edilmiştir.

Şehirlerde ise işçi sınıfının, kamu emekçilerinin, gençlerin ve kent yoksul emekçi hareketinin en sıradan ekonomik-demokratik talepli mücadelesi bile yine katliam, işkence, gözaltı kayıpları, sokak ve ev infazları ile sindirilmeye çalışılmış ve bu politika günden güne tımarlandırmaktadır. 1988'de İstanbul Tuzla Köprüsü'nde 4 komünistin katledilmesiyle alenen gündeme sokulan "yargısız", "yargılı" infazlarla devrimci, demokratlar ve komünistler katledilerek sınıf savaşımının önüne geçilmeye çalışılmıştır. Bununla birlikte gözaltında kayıplar yaşamın bir parçası haline getirilerek, beyhude bir şekilde, yükselen anti-faşist halk muhalefetine önüne geçilmeye çalışılmıştır.

Artık gözaltında kayıplar, sokak ve ev infazlarının, işkenceci uzun sorguların olmadığı gün yok gibidir. Ciddetle acizleşen faşizm, salyali köpek gibi saldırmadığı kesim ve mekan bırakmamıştır. Esir kamplarında bulunan savunmasız insanlar bile intikam duygularıyla üçer-beşer toplu olarak katledilmektedir.

80'li yıllarda nispeten zayıf olan şehirlerdeki anti-faşist halk muhalefeti, 90'lı yıllara gelindiğinde çağ gibi büyümüş, faşizmin geri cephesini de "güvenilir" olmaktan çıkmış, işyerleri, okullar, sokaklar ve kent varoşları da faşizmin uyguladığı kaçırmasına yılların öfkesiyle sokağa taşarak hesap sormaya başlamıştır. Örsün demiri dövmesi gibi devrimci dinamiklerin balyozları faşizmin beynine inmekte ve onu seismletmektedir. Yıllardır sessizliğe mahkum edilen şehir varoşlarındaki yoksul emekçi hareketin taşla, barikadla, molotofla faşizme direk yönelmesi şehirleri de faşist diktatörlüğe dar etmiş durumdadır.

Devrim dinamiklerinin hareketliliği ve hakim sınıfların çaresizliği savaşın daha da kanlı bir biçime bürünmesine neden olmaktadır. Savaşta kuralsızlığı temel alan faşist diktatörlük, giderek azgınlaşmaktadır. Azgınlaşınca saldırganlaşmakta, saldırganlaşınca çaresizleşmektedir. 12 Eylül'ü yıllara rahmet okutucusuna ülkenin her karış toprağı işkence merkezine çevrilmiştir. İşkence ve katliam artık mekan tanımaz bir hal almıştır. Bir aşiret ağasının konağının bir odası işkence merkezi olabileceği gibi, yoksul emekçi halkın kendi konutları da işkencehane olarak kullanılabilir. Özellikle savaş bölgesinde her okul, her karakol, her aşiret ağasının evi, her korucunun karargahı insan öğüten işkence merkezlerine dönüştürülmüş durumdadır. Kürt hamiliğine soyunan ABD ve İngiliz emperyalistlerinin tüm üslup profesyonel işkenceciler ve katliamcılar yetiştirmek için "eğitim" merkezlerine çevrilmiştir. Diyarbakır Siverek arasında bulunan Piriçlik hava üssünde Amerikan ve İngiliz subayları tarafından eğitilen işkenceci ve katliamcılar tüm İTEM merkezlerini bu amaçla kullanılmaktadır. TBMM'nin dahi dokunamadığı, araştırma yetisinin olmadığı bu işkence merkezlerinin kapatıldığı açıklamasına rağmen, önceleri Kürt coğrafyası ve İstanbul'da faaliyet yürüten İTEM (Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele Timi) bugün devrimci dinamiklerin yoğunlaştığı tüm alanlarda kurumsallaştırılmıştır. Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda katliam ve vahşetin baş mimarı durumuna getirilen İTEM ve kontrogerilla gibi kurumlar tamamen dokunulmaz durumdadır. Bizzat İTEM'in ihtiyacını karşılayacak "modern" yeni işkence merkezlerinin oluş-

Devlet Katilleri ve İşkencecileri Yargılayamaz

kurulması için trilyonlarca liralık ihaleler yürürlüğe sokulmuş durumdadır. Türkiye Kürdistan'ında Bölge Valiliği ve Asayiş Kolordü Komutanlığıyla koordineli faaliyet yürüten bu insan kıyııcı kurum, faaliyet alanını İzmir, İstanbul, Adana, Mersin, Ankara, Izmit gibi anti-faşist mücadelenin diri olduğu büyük şehirlere de taşımış durumdadır. Son dönemlerde güpe gündüz insanların kaçınıp kaybedilmesi, katledilmesi ve işkenceci sorgulardan geçirilmesi bu kurumun rutin işleri haline gelmiş durumdadır. Bir zamanlar kabul edilmeyen kontr-gerilla gerçeği gibi, faşist diktatörlük tüm dışlarını göstererek JTEM'i de alenen yürürlüğe sokarak katliam, işkence ve vahşeti sakınmaksızın şehir merkezlerine de taşımış durumdadır. Kürt coğrafyasında sürdürülen gerilla savaşı ortamında sıradan insanlar dahi sorgusuz-sualsiz katleden ve savaş bölgesi olduğu gerekçesiyle gözlerden gizlenmeye çalışılan bu halk düşmanı faaliyet, şehirlerdeki dinamiklerin önlenemediği yükselişi karşısında açık kimliğiyle piyasaya sürülmüş, katliam ve işkencecilerin uygulayıcısı olduğu gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmış durumdadır. Öncelen gizlenilmeye çalışılan, ama gizlenemeyince dizginsizleşen bu faşist kurum kitlelere kanıksatılmaya çalışılmaktadır.

Faşist Kenan Evren'in "kontr-gerillayı en iyi ben bilirim. Bu kurum tüm NATO ülkelerinde var. Bizde de Amerika tarafından yönlendirilmektedir" açıklaması "bu tür kurumlar emperyalizmin denetimindeki ülkelerin kaderidir" anlamına gelmektedir. Yani "fazla yazılıp çizilmesine gerek yok. İstesekte-istemesekte bunlar olacak" denmeye çalışılmaktadır. Bütün bu faşist kurumların baş mimarlarının parlamentoya taşındığı gerçeği dikkate alındığında, bu faşist odakların denetlenmesi olanaksızdır. Örneğin, bir JTEM subayının işkencecileri ve katliamları kast ederek "tüm bu faaliyetler Bölge Valiliği, Asayiş Kolordü Komutanlığı, MİT ve Emniyet Genel Müdürlüğü bilgisi dahilinde yürütülmektedir" iftiharî bu gerçeği tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir. Botan, Dersim ve son dönemde de Sivas'ta JTEM, kontr-gerilla, Ozal Tim adı altında tınmandırılan terörün toplamanın adı faşist devlet terörüdür. Burjuva baskınınun devletin bekaası için "devlet içinde bazı gizli güçler bir şeyler karıştırarak devletle halkı karşı-karşıya getirmeye çalışıyor" vb. açıklamalar tamamen devletin teşhirini önlemeye yönelik demogojilerdir. Devletin yemini uşağı durumundaki baskının açık terörcü, katliamcı faşist diktatörlüğü savunmadığı durumlarda bu tür demogojiler geçmişte olduğu gibi, gelecekte de sık sık tekrarlanıp duracaktır.

Faşist diktatörlüklerin klasik taktiklerinden. Eğer katliamlar ve işkenceci gizlenemez bir duruma gelmişse, devletin "demokratikliğine" olan inancın sarsılmaması için bir kaç memurun veya ayakta sorumlu gösterilmesiyle tepkiler törpülenmeye çalışılır. Halkın vicdanında kabullenmesi mümkün olmayan katliam, işkence ve soykırımlarda faşist diktatörlüğün sözcülerinin tek bir açıklaması vardır. "Bunlar MÜNFERİT OLAYLARDIR, gereken yasal işlemler yapılacak, sorumlu veya sorumlular cezalandırılacak" vb. Botan'da, Dersim'de köyler içindekilerle yakılıp-yıkılarak haritadan silinti, aynı açıklama yapılır. Köylülere dışkı yedirilir, aynı açıklama yapılır. Sokaklarda, evlerde devrimciler kurşunlanarak intaz edilir, aynı açıklamalar yapılır. "Bunlar münferit olaylardır, gereken yapılacaktır. Devletimiz bu tür olayların takipçisi olmaya devam edecektir" vb. açıklamalar döne döne tekrarlanıp durulur. Ama çok iyi bilinir ki hiç bir işkenceci, katliamcı, tecavüzcü, intazcı gerçek anlamda yargılanmaz. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, varlığını işkence, baskı, katliam üzerinde sürdürebilen işkenceci ve katliamcı bir devletin demogojik söylemleri bir yaha bırakılsa dahi işkencecilerin işkencecilerden ve katillerden hesap sorması mümkün değildir. Çünkü bu onun doğasına aykındır. "It itin kuyruğunu ısırmaz" halk sözünde olduğu gibi, işkenceci ve katliamcının gerçek anlamda işkenceyi ve katli yargılanması düşünülemez. Son süreçte İstanbul polislerinin pervasızlığının gizlenememesi ve Metin Göktepe'nin katledilmesinden dolayı bazı işkenceci çömezlerin açığa alınması da göz boyamadan öteye gidemeyecektir. Faşist devletin Metin Göktepe'nin işkenceci katledildiği gerçeğini kabul edip "üzür dilemesi" de bu amaçlıdır. Denilebilir ki ilk kez bir başbakanın devrimci bir gazetecinin yüzlerce kişinin gözleri önünde katledilmesini itiraf etmesindeki amaç nedir? Daha iyi anlaşılması için sürecin kısaca harırlanmasıyla yarar vardır.

Son süreçte peş peşe yürürlüğe konulan esir kamplarındaki katliamlar, esir savaşçılarda ve devrimci halk muhalefetine sert tepkilere neden olmuştur. Ülkenin esir kamplarının büyük bölümünde ilk kez koordineli bir şekilde barikatlar kurularak ve rehaneler alınarak katliamlar

gündemin ilk maddesine oturtuldu. Esir savaşçıların direnişlerine paralel olarak sokağa çıkan devrimci halk muhalefeti faşist diktatörlüğü gerçekten zor duruma düşürdü. Özellikle patlamaya hazır bir bombaya dönüşen varoşlardaki yoksul emekçi hareketinin direk faşizme yönelmesi ve hareketin günden güne yayılarak büyümesi feodal-faşist diktatörlüğü yeni bir Gazi sendromuna sokmuştur. Uşak baskının gizleme cesareti gösteremediği katliamlara karşı sürdürülen mücadelenin bir parçası olan şehitleri sahiplenme ve büyük bir anti-faşist gösteriyle yapılması planlanan cenaze törenlerine yapılan saldırılardan sonra gözaltına alınıp yüzlerce kişinin gözleri önünde öldürülmüş militan gazeteci Metin Göktepe'nin katledilmesi di-

renişi ve kavgayı daha da boyutlandırmıştır. Gazeteci olması ve yüzlerce kişinin gözleri önünde olmasından dolayı Metin Göktepe'nin katledilmesi bir avuç irçli faşist kesim dışında toplumun tüm dinamikleri tarafından tepkiyle karşılanmış ve feodal-faşist diktatörlük suçüstü yakalanmıştır. Suçüstü yakalanmanın verdiği telaşla önceleri olay kapatılmaya çalışılmış, ama bu da başlanılmayınca "münferit olay" denilerek kamuoyu yatıştırılmaya çalışılmıştı. Buna rağmen devrimci halk muhalefeti tepkisini selettirecek hesap sorucu konumuna gelmiştir. Metin Göktepe simgeleştirilerek "katilleri istiyoruz" talebi dalga dalga yayılarak bir kampanyaya dönüşmüştür. "münferit" denilen katliamın sorumlusu olarak 49 işkenceci çömezi gösterilerek bir kez daha "demokratik" devletin "namusu" kurtarılmaya çalışılmıştır. "Suçluları açığa çıkarıp yargılayacağız." demogojisiyle bir yandan devrimci halk muhalefeti yatıştırılmaya çalışılırken, öte yandan dünya demokratik kamuoyuna faşist Türk devletinin ne kadar "demokratik ve şeffaf" olduğu gösterilmeye çalışılmıştır. Sadece Metin Göktepe olayına baktığımızda bile, bunların iki yüzü bir şahtekarlıktan başka bir şey olmadığını rahatlıkla görüyoruz. İşkenceci, katliamcı, sokak ve ev infazlarının sorumlusu ve "kelce koparıcı" Taşanlar "yargılayıcı" yapılarak tam bir komedi sergilenmektedir. Soruşturma Taşan'ların vali vekilinin ve bir çok işkenceci katilin içinde bulunduğu İl İdare Kuruluna havale edilerek katliam ve işkence unutturulmaya çalışılmaktadır. Tıpkı

"münferit" olay olarak yorumladığı işkenceyi kendi teşkilatındaki işkencecilere uygulayan aynı

devlet, bugün Sağanlı'da çatışma adı altında üç devrimciyi binlerce kişinin gözleri önünde kurşuna dizmektedir. Tüm demogojik söylemlere ve şahtekarlıklara rağmen "münferit" denilen olayların feodal-faşist diktatörlüğün sistematik politikası olduğu her yönüyle açıktır. Özellikle son süreçte yapılan katliam, işkence infazlarında suçüstü yakalanması ve devrimci kitlelerin ölülerini ortaya koymalarıyla birlikte faşist diktatörlüğün katil, işkenceci, katliamcı, irçli, kıyııcı faşist niteliği daha bir net ortaya çıkmış durumdadır. Burdan dolayıdır ki kitlelerin devletten önemli oranda kopuş sürecine giren-

"katilleri, işkencecileri ve kayıpların sorumlularını istiyoruz" talebiyle hareketlenmeyi değerlendirilmek zorundadır.

Tam da devletin istediği ve "münferit" dediği Metin Göktepe olayıyla b talebi sınırlamanın tetiklesi görülmektedir. Buna göre pratik sergilenmek zorundadır.

Metin Göktepe'nin katli nesi ki faşist diktatörlükse, Güçlükonak'ta köylülere katleden, Pirmçilik Üssü'nde insanların za işkence yaparak katleden, halkımızı evlatlarını kaçırıp katledip sonra kayıdırıye ilan eden, Botan'ı, Dersim'i, Sivas'ı yakıp-yıkatan, esir kamplarında esir savaşçıları katleden, insanların kontr-gerilla ve JTEM merkezlerinde tecavüz ederek kurşunlayan, sokaklarda, evlerde e latlanmayı katleden, Güçlükonak'ta köylülere silahsız savunmasız halkımızı uz rine kurşun yağdırıp katleden, Sivas'ın insanlarımızı diri diri yakan, bir bütü olarak Kürt coğrafyasını cehennemde ç virip insanlarımızı şehir varoşlarında a lğa ve zulme mahkum eden, işçileri köylünün, kamu emekçisinin, gençliğin anti-faşist mücadelesini kanla boğma-

çalışan da aynı feodal-faşist diktatörlüktür. Bu anlamda "katilleri, işkencecileri istiyoruz" derken, bugüne kadar yapılan tüm işkencecilerin, katliamların ve soykırımların ilti-belli katillerini istiyoruz niteliğinde olmak zorundadır. Bunun yanı sıra, bu düzen sınırları içerisinde yapılanların tümünün hesabını sorulmasının olanaklı olamayacağı (1 linci diri tutularak, asil hesabın Demokratik Halk Devrim mücadelesiyle sorulacağı bilincinin yaygınlaşp, serpmesine özel bir önem vermek zorundayız. Bir yandan odal-faşist diktatörlüğün iğrenç yüzünü teşhir etmek için faaliyet içerisinde öne çıkan militan kişiliklerin sınıf savaşımının günümüzdeki en üst boyutu olan Köylü Gerilla Savaşına katılmalarını sağlamak temel görev olmalıdır. Faşist diktatörlüğün yıkılıp proletarya önderliğinde Demokratik Halk İktidarının kurulmasıyla katliamların, işkencecilerin, kayıpların, tecavüzlerin hesabının sorulacağı bilin gözden kaçırılmamalı ve kampanyanın bu niteliğe büründürülmesine çalışılmalıdır.

Açıkta ki faşizm kendisinden olmayan herkese savaş açmış durumdadır. Buna karşı Proletarya Partisi, Köylü Gerilla Savaşı merkezli mücadelesini yoğunlaştırıp yaygınlaştırmak gibi temel bir görevle karşı karşıyadır. Aynı şehirlerdeki devrimci dinamiğin başına geçip "örgütlemek özgürleşmektir" jyanıyla kitlelerle bütünleşmek öncülük fonksiyonunu yerine getirmelidir ■

Devrim Mücadelesi, Dost ve Düşmanları Doğru ve İyi Tanımakla İlerler

Devrim çelişkilerin çözümüdür. Bilimsel sosyalizm kuramcılarının öğrettikleri üzere, farklı nitelikte çelişkiler ancak farklı yöntemlerle çözülür. Her fark bir çelişkidir. Her çelişkili durum da farklı olguları ifade eder. Dahası bir şeyden söz ederken orada çelişkilerin birliği ve mücadelesi vardır. Bunu her hangi bir olgudan sözetmek idealist telafenin değerine su taşımaktır.

İşte bu farklı çelişkilerden dolayıdır ki, her çelişkinin çözümünü de ancak farklı yöntemlerle çözümlenebilir. Çünkü her fark meydana getiren iç ve dış koşulların kendisinde farklılık vardır. Yani her şeyin spesifik çelişkisi farklıdır. Bu bilimsel önerme doğa, toplum olayları ve olguların irdelemesinde olmazsa olmaz diyalektik çözümlene yöntemidir. Aksi anlayış ve yöntemler idealist yorumlama ve metafizik yöntemlerdir. Kendisine Marksistim diyen herkes bu bilimsel doğruları kabul eder ve savunur, ancak iş pratiğe geldi mi bu bilimsel doğruların uygulamada farklılık ortaya çıkar. Zaten bilimselliğin kendisi de teoriyle pratiğin birleşmesinden başka bir şey değildir. Devrimci teori pratiğe bidesiği zaman doğruluğunu kanıtlar, yanlışlara nüfuz eder. Yani doğru teorisinin maddeleştirdiği denek taşı pratiğin kendisidir. İşte burada doğruların teklifi ortaya çıkar. Daha doğrusu toplumsal olayların çözümünde kullanılacak biricik anahtar, var olan olayın iç ve dış bağlarıyla birlikte ele alıp tahlil etmektir. Zaten Marksizmin ruhu denilen, "somut durum somut tahlil" bundan başka bir şey değildir.

Bu bilinçten hareketle ki, düşman güçlerle halk arasındaki çelişkinin temel çözüm yöntemi zora (şiddetle) dayalı iken, halk kapsamındaki güçlerin kendi aralarındaki çelişkinin çözümündeki biricik anahtar ise zor değil, başırdır, yani ideolojiktir. Komünistlerin bakış açısı bundan başka anlayış ve yöntemleri reddeder, bununla tezatlık teşkil eden anlayış ve tavırları Marksizmden etkilenmiş küçük burjuva anlayış ve tavırlar olarak ilan eder. Bu yanlış anlayış ve tavır sahiplerini ideolojik olarak mahkum etmeyi temel görevleri içerisinde sayar. Çünkü sınıf mücadelesinin üç boyutundan birisi de Marksizme yabancı bütün düşünce akımlarına karşı mücadele etmektir. Bu sınıf mücadelesinin olmazsa olmaz temel kuralıdır. Yoksa Marksizme yabancı reformist, revizyonist, oportünist düşünceler etrafında şekillendirilmeye çalışılan yığınlar, ideolojik olarak düşman akımların etkisinden kurtulamayacak. Böylelikle de Marksizmin kitleler içerisinde nüfuz etmesi engellenmiş olacaktır.

İşin bir boyutunu burası oluştururken, diğer boyutunu da; MLM'ler için devrimin dinamik güçleri içerisinde yer alan devrimci grup, örgüt ve partileri halka zarar verecek, oradan da devrimi sekteye uğratmaya çalışacak tavırlardan vaz geçirmek için ikna etmek, öğeltirmek, yani yanlış yöntemlerden uzaklaştırmak da komünistlerin esaslı görevleri içerisinde yer almaları oluşturmaktadır. Komünistler, bir devrimci grup ve partinin olumsuz hareketine, sadece o grup ve partileri etkiler diye düşünüp onları kendi hallerine bırakmayı savunmaz. Bunu savunmak, ya da devrimci güçler arasındaki halka zarar verici olumsuz tavırlara seyirci kalmak demek, aynı zamanda komünistlerin kendisine zarar vermesini de savunmak demektir. Parti sınıf için, halk için, devrim için vardır. Bunlar olmayınca partide olmaz. Dolayısıyla işçi sınıfı ve halkı olumsuz yönde etkileyecek halk güçlerini olumsuzluklarını aynı zamanda kendi olumsuzlukları olarak ele alıp değerlendirir ve bu sorunların çözümü için çaba sarfeder. Dahası komünistlerin ve komünist partisinin ana ruhunda grupçuluk yoktur ve savunulmaz. "Bana ne" deyip sorumsuzca davranamaz. Aksi anlayış ve tavırlar küçük burjuvazi ve onun sınıf dokusu üzerinde ideolojik olarak şekillenmiş revizyonist, oportünist ve reformistlere yaaşır.

Burada hemence şunu bir kez daha vurgulamak isteriz ki, TKP(ML) kuruluşundan bugüne dek bu anlayışlardan hiç bir zaman sapmadı, dönün olmadı. Türkiye devrimci hareketleri içerisinde örnek alınması gereken bir partidir. Din olduğu gibi bugün de aynı bilimsel doğrular ışığında hareket ediyor ve edecektir. Bu bilimsel ruh ve sorumluluk bilinciyle hareket ettiği içindir ki, MLKP ile MLKP'den ayrılan grup arasındaki zora dayalı tavırlara karşı sessiz kalamaz ve kalmaz. Daha açıkçası MLKP'nin kendisinden ayrılan, bugün kamuoyuna kendilerini "İNŞA ÖRGÜTÜ" olarak yansıtan grubu halk kapsamındaki güçler olarak nitelendirilen TKP(ML) elbetteki halkın bu kesimine karşı zor uygulayan MLKP'nin tavırlarına sessiz kalamaz, kalmadı ve kalmayacaktır. Bunun tersi davranışlar, TKP(ML)'den beklenemez.

Hiç kuşkusuz ki her tavır, her davranış bir dünya görüşüne denk düşer. Yani bir ideolojinin pratik sonuçlarıdır o olumsuzluklar. MLKP'yi de bu pratik olumsuzluğa sürükleyen anlayış halk içi çelişkileri çözümlenmiş bakış açısından ve parti içi iki çizgi mücadelesinde demokrasiyi maddeden Horacı anlayışlardan farklı ele almak abesle iştikaldir. Bu anlayış ve tavırları sadece kendi partilerinden ayrılan gruba karşı değil, halkın bu kesimine sahip çıkan komünist ve devrimcilerle karşı da uygulanmaktadır. MLKP bu gibi olumsuzluklarını sadece yurt dışında değil, Türkiye coğrafyasında da sürdürmektedir. Bununla yetinmeyen MLKP ve onun yurtdışı komitesi, yurtdışında başka TKP(ML) örgütlenmesi olmak üzere bir çok devrimci dost örgüt ile ilişkilerini askıya almaya kadar işi bremandırıştır. İşte bu yazımızın ana konusu, MLKP-YK'nin 10 Ocak 1996 tarihinde kamuoyuna yönelik yayınladığı bildirim içeriğinde yer alan saçma kararlar, tutarsızlıklar ve dostluğa yakışmayan karalama ve saldırganca tavır ve anlayışları yanıtlamak olacaktır. Bu bildiriye yanıtlamayı zorunlu bir görev olarak gördük. Çünkü MLKP söz konusu yanlış anlayış ve saldırganca tavırlardan ne kadar erken vazgeçerse, o kadar erken olumsuzluklar düzeler ve böylelikle de dostluk ilişkileri bozulmaya gitmez. Bu devrimimiz, halkımız ve dostluğumuz için gereklidir. Bunu yalnızca bugün değil, geçmişte de gerek yazılı gerekse sözlü olarak yerine getirdiğimizi devrimci kamuoyu bilmektedir.

MLKP-YK ALDIĞI KARARLA BÜYÜK TUTARSIZLIK İÇİNDEDİR:

Öncelikle bir kez daha ifade edelim ki, TKP(ML) YDB'nin MLKP-YK'nin yurtdışında izlediği gerici ve düşmanca tutumlarına karşı tavrı TKP(ML)'nin Merkezi Politika Komitesi tarafından belirlenmiştir. Çünkü TKP(ML)'nin yönetici organlarından tutalım da en alt parti hücrelerinde görev alan partililer, halk içindeki çelişkilerin çözüm yöntemi ve bunun bir tezahürü olan dost-devrimci örgüt ve partilere karşı takınılacak tavır noktasında tam bir uyumluluk içerisindeydi. Yani TKP(ML)'nin her hangi bir alan örgütlenmesi, dost-devrimci örgütlere karşı izlenecek bir politika ve tavırda tamamıyla genel (merkezli) politikanın ışığında hareket eder. Devrimin dinamik güçleri olan dostlara karşı gerek teoride, gerekse pratikte takınılacak tavır tamamıyla ilkeseldir. Sorunun özü TKP(ML) YDB'nin MLKP-YK'ya karşı yurtdışında talandığı tavırlar merkezi politika-kadın ayrı değerlendirilmez. Geçmişte neydise bugünde aynı politika ışığında hareket etmektedir. Burada TKP(ML)'de bir tutarsızlık yok. Oysa MLKP-YK "İlişkileri askıya alma" kararıyla büyük bir gaffet ve tutarsızlık içindedir. Bunu biraz daha açarsak;

Birincisi: MLKP-YK yurtdışı örgütünde aldığı kararlar merkezi politikasından bağımsız hareket etmektedir. Eger bu kararda tutarlı olduklarını savunuyorlarsa, o zaman bu kararlarını TKP(ML)'nin örgütü olduğu her alanda uygulaması zorunludur. Yani merkezi karar haline getirmelidirler. Aksi yontenalar bir örgütün merkezi anlayışıyla çelişir. İlkesel olarak ele alınan bir sorunu

dejenere eder, örgüt disiplini diye bir şey bırakmaz. Bu da küçük burjuva anarşizminden ve bölgeci bir anlayış ve tavırdan başka bir şey değildir.

İkincisi: MLKP-YK "İlişkileri askıya alma"la bu kararın yalnızca TKP(ML) YDB'sine yönelik değil, TKP(ML)'nin kendisine karşı alınmış olduğunu ya kavramıyor, ya da bu kararın Türkiye coğrafyasında da etkisinin olacağını göremiyor. Bunu göremediği gibi, olumsuz tavırlarına karşı tavır takınılmasında kendisi gibi küçük burjuva anarşizmini ve dar bölgeci anlayış ve tavırları sergilemelerini bekliyor. Bu da MLKP'nin küçük burjuva gibi düşünüp küçük burjuva gibi davranmasından başka bir anlam ifade etmiyor. Daha doğrusu kendi küçük burjuva dar dünya görüşü ve tavırlarını diğer hareketlerin de savunup uygulamasını istiyor.

Üçüncüsü: MLKP-YK söz konusu kararla, halk içerisindeki çelişkileri çözerken kendi dışındaki parti ve örgütler yanlış yöntem uygulamaları "kötü", doğru yöntem uygulamaları "olumlu" bulmakta, dolayısıyla "bana karşıymayın ben istediğim gibi hareket edirim" demektedir. Bu da MLKP'nin kendi olumsuzluklarının eleştirilmesine karşı tahammülsüz davranması ve kendi bulunduğu dağın tepesini koruması ve bu tepeden başka bir tarafı görmeyen dar grupçu, kısa vadeli bir bakış açısıdır. Küçük burjuvazinin bu yönlü anlayışlar ve tavırları savunması, uygulaması normaldir. Küçük burjuvazinin sınıf karakteri gereği bu tavırlara gimesi normaldir, ancak komünistlerin bu konudaki görevi de devrimin güçlerini karşı kim tarafından saldırı olursa olsun buna karşı durmaktır. Ki bu da bir o kadar normal olan bir şeydir. Çünkü halkı korumak, halka karşı (bir parçaya olsa) sorumluluğün gereğidir. MLKP'ye karşı bir başka devrimci güç tarafından aynı tavırların sergilenmesi halinde de TKP(ML) yine aynı sorumluluğu taşıyacaktır. Çünkü bu, MLM'nin halk içerisindeki çelişkileri çözümlenmiş biricik yöntemidir. TKP(ML) tüm organlarına bunun böyle yapılmasını emrediyor. Halka ve devrime karşı sorumluluğün mantığı bundan başkası olamaz.

TKP(ML) YDB'nin söz konusu tavırları yalnızca KP-İÇ (Komünist Partisi-İnşa Örgütü) için algılanıp, yorumlanmalıdır. Bu aynı zamanda MLKP içinde geçerlidir. Çünkü haksızlığa uğrayan bir halk parçasına sahip çıkmak, aynı zamanda o halkın diğer bir parçası olan MLKP'ye sahip çıkmak demektir. Bunlar birbirinden ayrılmaz diyalektik bütünlük oluştururlar.

TKP(ML) halk içerisindeki çelişkilerin çözümünü noktasındaki bilinçli, sorumlu ve doğru yöntemini yalnızca MLKP'nin KP-İÇ'ye karşı saldırgan ve zorbalıca tavırdan karşısında göstermemiştir. Bu duyarlılığı geçmişte de sergilemiştir. Hem kendi pratiğinde, hem de diğer devrimci örgütlerin girmiş olduğu olumsuz tavırlara her zaman karşı durmuştur. Bu konuda yanlış bir uygulamayı gösterilemez. Daha doğrusu merkezi politika olarak hiç bir zaman kendisinden ayrılan hizip ve gruplara karşı zor uygulamayı savunmamış ve çelişkilerin çözümünün merkezine şiddeti koymamıştır. Bazı ferdi davranışlar olmuştaysa, bu TKP(ML)'nin olumlu tarihini gölgelememiştir. Aksini iddia etmek TKP(ML)'ye kara çalmaktan ve hedef şaşırtmaktan başka bir pratik hizmet etmez. Ancak MLKP gibi küçük burjuva örgütlerin tarihin de devrimci örgütler arası kan döküldüğüne dair dünden bugüne onlarca örnek sayabiliriz. Bu gerçekliği dürüst olan her devrimci teslim etmek zorundadır.

MLKP'nin tutarsızlık ve saçmalıklarını aktarmaya devam edelim: MLKP yurtdışı komitesinin TKP(ML)'ye pervasızca saldırı ve suçlamalarına kaynaklık eden anlayışları, bu örgüt de girmiş olduğu kibirli, büküldük kompleksli, zayıf ez, güçlüye karşı ses çıkarmaya anlayış ve tavırlarının küçük burjuva sınıf dokusundan ayrı ele alınmaması bugüne kadar yer yer ortaya konulmuş. Oylesine kibirli ve sarhoşça davat-

yorlar ki, şehirlerde yaptıkları bir kaç eylemi bildirimlerinde sıralamakla, "bakın haberi bu kadar eylem yaptım, dolayısıyla benim bu grubu dövmeme, ezme karşı ses çıkarmayın" demeye getirerek bir baskı unsuru oluşturmaya çalışıyorlar.

Biz MLKP'nin iyi, olumlu eylemlerini eleştirmiyoruz. Hatta bu gibi eylemleri yaygınlaştırmasını istiyoruz. Ancak MLKP'nin söz konusu eylemleri dostlar arası sorunları ele alan bir bildirimde sıralayarak girmiş oldukları olumsuz tavırlarına payanda yapmalarını da hiç mi hiç tasvip etmeyiz. Bu tavırları ve anlayışları, tamamıyla üç beş eylemle sarhoşluğa kapılma ve Komünist Partisi İnşa Örgütünün elemanlarına karşı saldırılarını meşru kılmak için yazılmış söz-cuklerden başka bir şey değildir. Bu, aynı zamanda KP-İÇ'ye yönelik MLKP'nin saldırganca tutumlarına karşı tavır takınan başta TKP(ML) olmak üzere diğer dost, devrimci örgütlere yönelik bir hava basmaktan başka bir amaçta tasıymıyor. Biz burada MLKP ile gerek silahlı, gerekse kitlesel eylemlerin ne kadarını yaptık yarışına girmeyeceğiz. Bu küçük burjuvaziye özgü bir davranıştır deyip geçeceğiz. Yalnız sadece şunu belirtmekle yetineceğiz; TKP(ML)'nin verdiği şehitlerin sayısı MLKP'nin yaptığı eylemlerden kat kat fazladır derseniz, bu MLKP'nin ne kadar da pozdu ve kibirli davranışlarını mahkum etmek için yeterli bir yanıt olur.

MLKP-YK HEM SUÇLU HEM DE GÜÇLÜ:

Bir yandan kendisinden ayrılan halktan insanlara karşı saldıracaksın, hem de saldırı başlatan taraf olacaksın, öte yandan ise "meşru müdafiamızı yapıyoruz" diyerek hedef şaşıracaksın. Bu da yetmiyormuş gibi, bu şiddet hareketlerine karşı eleştirel yaklaşımlara da yer yer saldırmaktan geri durmayacaksınız. Bu tamamıyla geçmişte yapılan saldırıları meşru kılmak için bir çırpını, manevra olduğu gibi, gelecekteki saldırıların yapılması için meşru zemin yaratma çabasından başka bir amaca hizmet etmiyor.

İki o kadar ileri götürmüştür ki, ayrılan grubu: "MIT ve faşizm partimiz hakkında hala bu denli ıgarenci iftiralara baş vurma emelini gösterebilmiş değil" diye bir yorumlama yaparak daha da gerici pozisyona düşürmüştür. Bununla MLKP iki büyük çelişki ve tutarsızlık içindedir. **Birincisi:** MIT ve faşizmin söz konusu gıptan daha ileri ve olumlu gösterilmeye çalışmasıdır. **İkincisi:** Bu grup MIT ve faşizmden daha güçlü bir rol oynuyor diye belirleme yapılmasına karşın, bu grubun başları için ölümlü karar çıkarılmamasıdır. Yani bu grup için direkt olarak karşı-devrimci belirleme yapılarak ölümlü cezalandırılmalarıydılar. Gerçi yer yer "İhbarcı" ve "kontr-gerilla var" diye nitelendirilmekte de geri durmamaktadırlar. Ama ne hikmetse bu grubun elemanları için ölümlü hak etmişlerdir diye de bir değerlendirilmeye girmiyorlar. Şu halde ya kendi söylediklerine kendileri de inanmıyorlar, ya da söz konusu grubu kamuoyunun gözünden düşürmek için demogoji ve yalanla hedef şaşırtmaya çalışıyorlar. Bu da ancak kendi saldırılarını meşru kılmak için savunma mekanizmalı yapılmış bir kamuffaj olabilir. Bu tür tavır ve anlayışların altında yatan mantığı başkaca da izah etmek mümkün değildir.

MLKP-YK öylesine bir hezevanlı anlayış ve davranış içerisinde girmiştir ki, bir söyledikleri diğerini tutmuyor ve kendilerini mahkum etmeyi de gizleyemiyor. Oyle ki bir paragraf yukarıda "ajan, ihanet şebekesi" MIT ve faşizmden daha geri tavırlı insanlar olarak nitelendireceksin, öte yandan ise, "kontr-gerilla vari propagandadan vazgeçtiklerinde, ellerinde kalan malları geri iade ettiklerinde, tüm bunların özleştirilmesini kamuoyu önünde yaptıkları koşullarda bu şebekelerle bir alıp-vereceğimizin kalmayacağını vurgulamak isteriz", diye bir belirlemede bulunarak bir önce söylediğinden 180 derece çark edeceksin. "Bu ne periz; bu ne lahana turşusu"?

Bu da somut bir şekilde ortaya koymaktadır ki, MLKP-YK'nin amacı "üzüm yemek değil, bağcıyı dövmektir."

Hani "meşru müdafâ" yapıyordunuz? Hani ajan ve ihanet şebekesiydi? Hani bunlarla fikir mücadelesi diye bir sorunuz yoktu? Hani halk içindeki çelişkilerin çözümündeki yöneliminiz "zor" değildi?

Bir yandan o kadar zor kullanacaksınız; saldırı yapacaksınız, evleri basacaksınız, TKP(ML) başta olmak üzere bir çok devrimci örgütün taraftar ve sempatizanlarına saldıracaksın, o da yetmiyormuş gibi "ilişkileri askıya alma", vb. anlayışlı tavırlar sergileyeceksin; öte yandan ise, özeleştiriyapmaları durumunda bir alıp-vereceğimizin olmayacağını söyleyeceksin. Bu modur tutarlılık?

Biz soruna yaklaşırken KP-İÖ'nün ideolojik savunusunu yapmıyoruz. Kaldı ki, KP-İÖ'yle TKP(ML) arasında ideolojik olarak temel farklılık olduğunu da geçmiş yazılarımızda ortaya koyduk. Onun da ötesinde KP-İÖ'yle MLKP arasında da programatik olarak esasta farklılık yok. Yani iki örgüt ve yapılanmanın ideolojik düzlemde izledikleri çizgi ve savundukları politika esasta aynıdır. TKP(ML)'yi ilgilendiren burası değil, yukarıda parmak başığımız gibi MLKP'nin devrime ve halka zarar veren politikası ve pratik sürecidir. Ancak MLKP bu dostane uyan ve eleştirilerimizden bir ders çıkarmadı. Çıkarılmadığı gibi, bu olumsuz pratiğini geliştirerek yaymaktan da çekinmedi. Burada herhangi bir grup çıkarımız da yoktur. Eğer öyle olsaydı zora dayalı yöntemleri eleştirmez ve ne yaparlarsa yaparsınlar diye seyirci kalırdık. Bu tür anlayış ve tavırlar komünistlere değil, Marksizm etiketli küçük burjuva yapılanmalara uygun düşer. MLKP bu anlayışlar sonucudur ki bir yandan halk sınıf ve tabakaları içerisinde yer alan gruba saldırıyor, öte yandan ise bu saldırıların özeleştirisini yapmak yerine onu daha da meşrulaştırmak için savunmaya geçiyor. Bu da suçlarını gizlemek, "güçlü" ve "halkı" olduklarını göstermek için birer manevra, kamuflaj ve savunma psikozundan başka bir anlam ifade etmiyor.

Nicelik olarak "güçlü" olman, nitelik olarak güçlü olduğun anlamına gelmez. Silah, para ve insan gücü bir başka güçten fazla olabilir, ancak bu araçları doğru bir politika ışığında değerlendiremezsen devrimi ve seni bitirir. Bir devrimci örgüt, devrim için yola çıkmış kendi evlatlarını vurmaz. Bu devrimi arkadan hançerlemektir.

MLKP-YK bir taraftan "devrimciler arası şiddetli ilkesel olarak yanlış bulduğuna" savunurken, öte yandan ise kendilerinden ayrılanlara karşı şiddet uygulamaktan bahsediyor. Onun da ötesinde, bu tür şiddet yöntemlerine karşı çıkan ve bunun eleştirisini yapanlara da tehdit dolu sözcükler savurmakta geri durmuyor. Dahası hem kendin saldıracak, hem de saldırıya karşı koyanları "provokotörlükle" suçlayacaksın. Ayrıca karşı-devrime hizmet eden uygulamaslarını sorgulayanları ise "devrimcilerle vitimine uğramışlardır" demogojisi ile suçlamaktan da geri durmayacaksın. Bunun neresinde düstürlük? Bunun neresi dostane ilişkiler ve dostluk?

Avazı çıktığı kadar bağırarak, başkalarını provokotörlükle suçlamakla, eğer kendi provokotör tavırlarını gizlemeye çalışıyorsa (yurtdışı komitesi), bunda başarılı olamayacaktır. Nasıl ki hiç kimsenin gözü "güneşi balçıkla sıvamaya yetmezse", MLKP-YK'nin kendi provokotör pratiğini oluşturmaya de gücü yetmez. Olumsuzluklar gün gibi ortadadır. Yalnızca bir örgüt MLKP'nin bu karşı-devrime hizmet eden pratiğine karşı çıkmıyor, bir çok örgütün karşı çıkıp eleştirdiği devrimci kamuoyunun bilgisi dahilindedir. MLKP-YK sağa-sola saldıracağına kendisini bir aynada kontrol etsin. Birazcık samimiyet. Birazcık doğrulara kulaklarını tıkamayıp gözlerini kapatmazsa dostlarının küstüklük değil, iyilik yaptıklarını görecekler. Bu tavırları dar grupçuluk ve küçük burjuva uskunun olaylara yaklaşımındaki tipik özelliğidir.

Öylesine bir körlük içerisinde ki, hem söz konusu grubu "kari-koca çetesinden" başka kimse desteklemiyor diye bir belirleme bulunuyor, hem de diğer yandan iki üç kişi için "meşru müdafâ hakkımız en aktif biçimde kullanacağız" yönü belirlemede bulunuyor.

Hiç görülmüşmüdür ki, "iki kişilik çete-

nin" bir örgüte saldırdığı? Ya da bir örgütün "iki kişilik çete" karşısında meşru savunmaya geçtiği? Bu, demogoj ve saldırmak için kolf bulmaktan başka bir anlam ifade eder mi? Bu teoriye ve savunmaya devrimci-demokrat kamuoyunu inandıracağını sanıyorlarsa, bununla başta kendilerini kandırıyorlar diyeceğiz. Ya da her tür zıvva düşüncelerle kendilerini akılı, başkalarını ise aptal sanıyorlarsa, onlara diyeceğimiz şudur ki, buradaki aptallığı yapan MLKP-YK'nin kendisidir. Bu tür düşünce ve savunulara kargalar bile güler!

MLKP-YK'nin içine düştüğü çıkmazın kendisini daha da harçınıştırdığına bir iki örnek daha verelim: "Devrimci değerleri zedeleyen, dost güçleri arasındaki ilişkileri provokotörce kırtırtan" vb. vb. söylemler söz konusu komitenin ağızında doküleri "incilerdir"

MLKP-YURT DIŞI KOMİTESİNE SORUYORUZ:

Devrimci değerleri kırtırtmak, devrimcilerle sahip çıkmak mı, yoksa "güçün" yetiği için onlara zor kullanmak mı?

Devrimci değerleri zedelemek demek; bu değerleri zedeleyenleri eleştirmek ve düşüklere yanlış yoldan vaz geçirmek mi, yoksa devrimciler ve dostların iş yerlerine, stantlarına saldırmak mı?

Devrimci vitimine uğramak demek, karşı-devrime hizmet eden davranışlara sessiz kalmak mı, yoksa bu tür gerici tavırları mahkûm etmek mi?

Dostluk demek, senin düşündüğün ve yaptığın gibi yapmak mı, yoksa eleştiriler ve uyarılara tahammül etmek mi? Yani senin dışındaki bütün devrimci örgütlerin senin gibi düşünüp, senin gibi şiddet yöntemlerini savunmakla mı dostluk olur?

Bu tür anlayış ve tavırlara pes doğrusu! Böyle dostluk olmaz! Böyle devrimci değerler savunulmaz! Bu anlayışlar ve tavırlar üzerinden ne dostluk gelişir, ne de bozulan dostluklar düzelir! Tam tersine dostluklar bozular.

En iyi dostluk birlik-eleştiri-daha yüksek birlikler oluşmak için dostları birbirlerini eleştirmelerine kulak vermektir. Olunmaya açık olmaktan geçer. Kendi burundan kul aldırılmayan MLKP-YK, bir durup düşündüğünde bu yöntemleriyle ne kadar da olumsuz hat izlediğini görecekler.

TKP(ML) söz konusu ayrılmaları tasvip etmediği gibi fırsatçı da davranmıyor. Öyle olsaydı DHKP-C'nin geçmişteki pratiğine karşı sessiz kalırdı. Bu konudaki tutumumuz ve duyarlılığımızı MLKP'nin kendisi de çok yakından bilmektedir. Ancak MLKP iş kendisine geldi mi, kendi küçük burjuva dünyasına dokunulmasını istemiyor. Birine karşı çıkacakmış, ama iş kendine geldi mi ben doğru yapıyorum diye teoriler üretip savunmaya geçeceksin. Bunun neresinde Marksist çözüm yöntemi? Bunun neresinde devrimciler arası şiddet yöntemine karşı çıkış? Marksizmin ruhu çifte standartçılık mı? Yoksa bu ilkelere herkesi uygulandı mı? Elbette ikincisidir. Ama MLKP-YK'ya göre doğru olan çifte standartçılıktır. Bu da küçük burjuvazinin karakteristik özelliğinden başka bir anlam da yorumlanamaz.

Halk arasındaki çelişkilerin çözüm yöntemi ne zaman zora dayalı çözüldü? Veya o çok büyük Marksist MLKP(?) halk arasındaki çelişkilerin çözüm yönteminde uygulanacak birincil yöntemin banışıl değilde zora dayalı olduğuna hangi Marksist kuramcılar öğrendi de bunun teorisini yapıyor? Yoksa kendileri bu konuda Marksizme katkı yaptılarda bizim mi haberimiz yok? Hiç birisine de bugüne kadar tanık olmadık. Ama MLKP ve MLKP gibi Marksist etiketli küçük burjuva devrimcilerinin bu türden yöntemlere baş vurduklarına da çokça tanık olduğumuzu söyleyelim. Özcesi, MLKP-YK'nin sözü geçen olumsuz anlayış ve kararları çıktıkça savunmaları ve sağa-sola saldırıların altında yatan bir gerçeklik varsa, o da MLKP'nin küçük burjuva sınıf dokuzuna sahip olması ve ideolojik olarak bu dokudan beslenmesidir. Bu özgülde ise, gımiş oldukları pratiğin yaratmış olduğu suçluluk psikolojisi ve bu pratiğin teorisini yapmakta zorlanmalarındır. Eğer MLKP hem teoride, hem de pratikte bu olumsuzluklarından vazgeçerse, o zaman hocacılıktan uzaklaşması gerekir ki, bu da MLKP'nin örgüt içi mücadelede demokrasi konusundaki anlayış ve çizgisinden vazgeçmesi demek olur, ki bu da MLKP'nin işine gelmez. Çünkü o, Hocacı

ideoloji üzerinde şekillenmiş bir partidir. İşte MLKP'yi pratikte zora sokandı budur.

MLKP-YK İDEALİST SAPLANTI İÇERİSİNDE OLDUĞUNU AÇIKÇA ELE VERİYOR:

Kendisine bilinçli devrimciyim diyen, hele hele komünistim diyen kişi veya kurum, "üzüntü" duyduğu ve istemediği kararları alamaz. Bunu bilmesine karşın Hocacı ideolojiden kaynaklı böyle bir karar alıyorsa, o pratikte suç işliyordur. Bakınız söz konusu bildiride aynen şu ifadeler geçmektedir: "...bu örgütlerden dördüyle... tabii tüm siyasi ilişkilerimizi askıya almak zorunda kaldık. Üzülerek ve istemeyerek aldığımız bu karar, kanla yarattığımız değerlerin ve genel olarak devrimci değerlerin bu kadar kırtıltilmesine karşı duyduğumuz haklı devrimci tepkimizi ifade etmektedir..."

Birincisi; Devrimciler hele hele komünistler ileriye doğru atacağı her adımı bilinçli atmaz zorundadır. Bilinçli atılmayan adımları, pratikte yansıtacağı olumsuzluklardan başka bir sonuç alamaz. Ki bu da devrime zarar getirir.

İkincisi; Devrimci ve komünistler vijdanın sesine göre karar almaz. Eğer karar alıyorum-alırım derse, burada bilinçli bir hareket tarzı yerine kendiliğindenci ve oportünist hat izleniyor demektir.

Üçüncüsü; Her üzüntü ve istemeyen şey bir düşüncenin kendisidir. Bu da bir ideolojinin yansımasıdır başka bir şey olarak itadellendirilemez.

Dördüncüsü; Dostlar arası ilişkiler üzüntü ve istemeyen şeyler üzerine kurulmadığı-kurulamayacağı için, onu zedeleyen hareketler de bilinçten bağımsız olarak ele alınmaz. Çünkü dostluğa yaklaşım devrimin temel sorunlarından ve bunların çözümünden bağımsız olarak ele alınmaz. Üstelik devrimin stratejik sorunu olarak ele alacaksınız. Yani devrimci politikanın örgütün hareket tarzına yön göstermesini ve buradaki tayin ediciliği hiç bir zaman gözden kaçırmayacaksınız. Bunu gözden kaçırdın mı devrimin sorunlarını da çözemezsiniz. Sağa-sola savulmaktan da kendini kurtaramazsın. İşte MLKP-YK'nin bu özgülde yaptığı, burjuvazinin idealist ipliğinden dokunma oportünist kıvılcığıdır. Hem de kendi değerlerini dost-devrimci örgütler üzerinde baskı unsuru kurarak ve onlar üzerinde tasarruf hakkı varmış gibi hareket ederek... Bu modur devrimci dost değerlere sahip çıkmak!

Bir kere en başta şunu söyleyelim; MLKP'nin yaşattığı olumlu değerleri biz aynı zamanda kendi değerlerimiz olarak kabul ediyor ve bunu savunuyoruz. Çünkü MLKP'nin olumlu değerleri devrimimiz için bir katkıdır. Ve MLKP'nin kendisi halk sınıf ve katmanları içerisinde. Onun ötesinde devrimimizin dinamik güçlerindedir. Dolayısıyla MLKP'nin yaşattığı olumlu değerler aynı zamanda TKP(ML)'nin de değerleridir. Ama MLKP-YK ne yapıyor? Bunun tam tersini yapıyor. Benim değerlerimi deyip kendisini küçük burjuva dar dünyasına, örgüt fetişizmine sıkıştırarak yaşattığı değerlerin aynı zamanda diğer devrimci-dost güçler içinde geçerli olduğunu ya gömüyor, ya da kavramayarak bencilik yapıyor. Bundandır ki, kendi bahçesinden başka bahçelerde gül olduğunu görmeyerek ve bu güllerden başkalarını yararlanmasını istemiyor. Onun da ötesinde kendi köstüklüklerini, çirkinliklerini politik kıvırtmalarla örtüştürmeye çalışıyor. Bundandır ki devrimci değerlere yabancılaşım ortaya köyüp, eleştirilere bunun kıvırtıp, kendisini kaf dağının tepesinde görüyor. Devrimciler, hele hele komünistler kiskançlığı, küçük burjuvaca sahiplenmeyi sevmez. Bunun teorisini yapanlara karşı amansız ideolojik mücadele yürütmeyi de ihmal etmez. Dostlardan yardım istemek, onların yardımına koşmak komünistlerin temel ilkesidir. Grup çıkan onlar için önemli değil, asıl olan halkın, devrimin çıkarlarıdır. Çünkü parti sınıf için, halk için, devrim için vardır. Dolayısıyla bütün devrimci örgütlerin çıkarlarını kendi çıkarlarıyla birleştirmeyen bir KP, bir devrimci örgüt pratikte ileriye doğru adım atamaz, atsa da devrim için kalıcı başarılar elde edemez. Düşmana karşı her yönlü harekete geçmemiz gerekirken, devrimciler arası dostluk ilişkilerini zedeleyecek tavırlara girmek objektif olarak düşmana hizmet etmek demek değil midir? Neden üç-beş silah, bir-kaç milyon para için devrimin dost-

larını vuruyorsun? Para, silah devrimde tek başına yeterli değildir. Önemli olan bu para, silah ve insanlara doğru bir politikayla yön vermektir. Yoksa para silah ve adam bulmak kolaydır... Ama halkı örgütlemek ve devrime kanalize etmek zordur. İşte bunun en önemli parçası da devrimci güçler arasındaki dostluğu pekiştirmektir. Bunu bir tarafa bırakırsan, devrimi sadece bir avuç öncüyle yapamazsın. Yaparamı diyorsan, küçük burjuva ütopyasından başka bir yerde gezinti yapmaya gücün yetmez. Dostlar arasındaki çelişkinin çözümünü doğru bir yöntemle ele alıp çözemez ve onun sorununun kendi sorununun olarak görmezsen, devrimi yapmakta boş bir havalden öteye geçmeyecektir.

SONUÇ YERİNE:

MLKP-YK dostluk ve devrimci değerlerin zedelemesine hizmet eden gerici tavır ve davranışlarından bir an önce vazgeçmelidir.

Gımiş olduğu ve halada devam ettiği saldırılarına son vermeli, karşı-devrime hizmet eden bu pratiğini özeleştirisini zaman geçirmeden kamuoyuna sunmalıdır.

Devrimci değerler ve devrimin gelişimini geçiktiren, onu zedeleyen her türlü gerici uygulamalardan derhal vazgeçmeli. Devrimci kanının aktılmasına karşı çıkan dost-devrimci güçlerin eleştirileri ve uyarılarına kulak vermeli. Bu konuda yapılan eleştiri ve uyarıları dostluğa geliştirici olarak yorumlayarak olumlu dersler çıkarılmalı.

MLKP-YK'sı dost-devrimci örgütlere ilişkin "ilişkileri askıya alma" kararını gözden geçirmeli; devrimciler arası dostluk ilişkilerinin ruhuna aykırı olan söz konusu gerici karardan zaman geçirmeden vazgeçmelidir. Çünkü bu karar devrime değil karşı-devrime hizmet etmektedir.

MLKP-YK içine düştüğü pratiğin samimi bir şekilde özeleştirisini yapması durumunda zayıflayan dostluk bağları tekrar güçlenmeye başlayacaktır.

MLKP-YK saldırısına meşru zemin yaratmak için demogoj yapmak ve hedef şarşırmaktan vazgeçmelidir. Çünkü saldırı da, devrimciler arası ilişkileri provoke edende MLKP'nin kendisidir.

MLKP-YK'nin söz konusu gerici tavır ve kararları MLKP'den bağımsız değildir. Bu tavır ve kararlara iten anlayış MLKP'nin merkezi politikasıdır. Çünkü söz konusu gerici tavırlar yalnızca yurtdışı özgülünde gündeme gelmiyor, Türkiye coğrafyasında da huzulanarak devam etmektedir. Dolayısıyla MLKP-YK ile başlayan bu gerici pratiği MLKP'nin kendisinden bağımsız olarak ele alıyoruz; muhatabımızı ise adı geçen örgütçülük değil MLKP'nin kendisi olarak değerlendiriyoruz.

MLKP, halk içindeki çelişkilerin çözüm yöntemine ilişkin halkın ve devrimin mantığına ters hareket ediyor. Sorunları ideolojik mücadeleyle çözecek yerde, düşmanla halk arasındaki çelişkinin çözümünde kullanılabilecek şiddet yöntemini benimliyor ve uyguluyor. Bu da devrimin kendi evlatlarını yemeyesine hizmet ediyor. Bir devrim kendi evlatlarını, yani kendi kendisini vurarak gelişip güçlenmez. Tam tersine onu arkadan hançerler. Devrim sorunsuzca ve keskin sloganlar atarak yapılmaz. Onun ruhuna uygun politikalar örgütlemekle yapılır.

BİR KEZ DAHA

ÇAĞRIDA BULUNUYORUZ:

TKP(ML)'ye ve dost güçlere saldırganca tutum ve davranışlardan MLKP ve onun yurtdışı komitesi bir an önce vazgeçmelidir. Bundan böyle çıkacak olumsuzlukların bir sorumlusu varsa o da MLKP olacaktır. Bu nodenle ki, TKP(ML)'ye yönelik her hangi bir saldırı ve karşı-devrimci hareketlerin karşısında geçmişte nasıl durduysak, bundan sonra da aynı şekilde duracağız. Hiç kimsenin şüphesi olmasın. Dün olduğu gibi bugünde, gelecekte de savunduğumuz ilkelere vazgeçmemizi kimse bizden beklemesin. Dün dostluğa nasıl değer veriyorduksak, bugünde aynı değeri veriyoruz.

MLKP'nin sol sektör politikasından vazgeçmesi durumunda bu düzlemde her hangi bir sorun kalmayacaktır. Unutmamalıyız ki, devrim mücadelesinin gerçek anlamda ilerlemesi ancak ve ancak dostları ve düşmanları doğru ve iyi bir şekilde tanıtmaktan geçer ■

Kapitalizmin "Estetik" Tuzağı: *Kozmetik*

Güzel ve güzellik kavramlarına tarih boyunca hep farklı anlamlar yüklene gelmiştir. Sosyal bir varlık olan insan, doğa ile çelişkilerinde, dünyayı tanıma ve değiştirme pratiğinde, yaratıcı yeteneklerini bilinci paralelinde geliştirirken; dünyayı algılayışı ve estetik tarzda temsil edilişi de farklılıklar içerecektir elbette. İnsanın bilincini belirleyen yaşamı; üretici ve sosyal politik faaliyetleri, dünyası estetik tarzda anlamasında, yine sosyal konumlanışına denk düşecek farklılıklara sebep olacaktır. Dolayısıyla, güzel/çirkin, trajik/komik, yüce/bayağı gibi estetik kategoriler, her tarihsel süreçte farklılaşacağı gibi; belirli tarihi şartlar içinde de, farklı sınıflara göre farklı anlamlar taşıyacaktır. Estetik bilinç dediğimiz bu subjektif estetik yan, bir sınıfın damgasını taşır ve üst yapısal olması itibarıyla, belirli bir tarihsel süreçte, toplumdaki hakim estetik anlayışının, hakim sınıfların estetik anlayışı olacağı da açıktır.

İlkel komünal toplumda, insanın bilinci ve dünyayı kavrayışı çerçevesinde "güzel" anlayışı da şekillenir ve çeşitli semboller, fakılar vb. ile insanın sosyal pratiğinin bir ürünü olarak somutlanarak, dünyanın insan bilincine yansımaları ve estetik temsili şeklinde, hür bir şekilde varolur. Sınıflı toplumlarda ise kültürel ve günlük yaşamımızda karşımıza çıkan estetik kategorilerin arasında, özgür ve "amaçsız amaç" yani sadece "fiziki ve zihni kuvvetlerin bir meğalesi olarak emekten zevk alma" amacıyla yaratıcı yeteneklerin varlığı ve gelişmesini aramak ham hayal olacaktır. Öyle ki, zevkler ve renklerin tartışılmazlığı üzerine yürütülen ve bunları bireylere özgü, toplumdaki ve toplumsal bilinçten bağımsız bir noktaya indirgeyen ve "güzelliği" zihnin, bilincin bir özelliği olarak belirleyen anlayışın idealist olduğu açıktır.

Estetik bilinci toplumdan aldığımızı göre, bugün güzel görünmek, güzel görünmek, güzel olmak diye ifadeleştirilen biçimlerin salt "kişisel zevk" temelinde "doğal", "kişisel özellikler" olduğunu söyleyebilir miyiz? Estetiği ve kategorilerini salt biçime indirgeyerek özünü görememek olmaz mı bu?

"Tüm insansal uğraşlar ve etkinlikler, güzelliğin hoşlantısı ve çirkinliğin tiksindiriciliği ile yönelir. Haksızlıklardan tiksiniyor, özgürlükten hoşlanıyor... Demek ki estetik, son çözümlemede, insanın dünyayı dönüştürme sürecinin yasalarını saptar. Estetiğin öznel yanı, nesnel yanından ayrılmaz."

Şurası bir gerçektir ki, insanın yaşamı boyunca edindiği güzel ile çirkinliği ayırtebilmekle yeteneği, yani estetik beğeni; ideolojiktir, taraflıdır. Dolayısıyla bizler, mevcut toplumsal sistemde, estetik kategorileri yargılamak, olumluyu alıp olumsuzu mahkum etme pratiğini, biçim ile öz arasındaki diyalektik bağlantıyı gözardı etmeden gerçekleştirmek durumundayız. Belirli bir tarihi süreçte ilerici olanın, başka bir tarihi süreçte gerici olabileceği, güzelliğin ideolojik soyutlanışında da belirli bir sınıfa hizmet ettiğini ve edeceğini; dolayısıyla sözkonusu estetik kategoriyi benimseyip benimsemememizin ilerici veya gerici olabileceğini; kısacası salt biçimsel olmadığını görmek ve kavramak durumundayız.

Ne varki estetik bilinç, bize yaşamımız boyunca sınıra edinen hakim ideolojik şekillenişin bir parçası olduğundan, çoğu zaman, neyi, ne için güzel bulduğumuz üzerinde ciddi olarak düşünmeyiz bile. Hakim sınıfların bize "güzel" diye sunduğu "obje"lerden biri de kadındır. Kadın,

neden güzel olmak zorundadır? Kadının güzel olup olmadığını neye göre belirleriz? Kadın bir "sanat eseri"; kadın vücudu teşhir edilecek bir meta, kadının yüzü bir yağlı boya tablo mudur ki; kadınlar, gerdanlıklarla nasıl boyun ve göğüs güzelliğini teşhir edeceklerini; yüzüklerle "zarif" olması gereken(!) ellerini, parmaklarını nasıl daha da zarifletireceklerini; tınaklarını uzatıp, törpüleyip, ojeleyeceklerini saatlerce düşünüp, kuaförlerde veya makyaj salonlarında zaman öldürebilmekte, bunu yapamayanlarsa, yapabilmeyen "bakımlı", "güzel" kadınlara imrenememektedirler. Tüm bunların saf ve amaçsız kişisel zevk olduğunu iddia etmek, sınıflı toplumda imkansız olduğuna göre, biçimi aşip derinlere dalmak ve özünü görebilmek uğraşına girmemiz gerekiyor.

Bugün, kapitalizmin kadın güzelliğini makyajla bütünleştirdiği; kozmetiğin sadece yüksek karlar getiren bir sektör olduğu bir gerçektir. Ezilen ve dolayısıyla bağımlı olan cins, kimliksizliğini, kendisini "cinsel kimliğine" indirgeyen ve "güzel" olmaktan öte hiçbir insani özelliğe layık görmeyen ideolojik yaklaşımın içselleştirilmesiyle pekiştirilmekte; kısacası mevcut toplumsal sistemin kendisine verdiği rolü süsüyle, makyajıyla, takısıyla, yani "kadını" diye ifadeleştirilen ne varsa, sahiplenerek oynamaya mahkum edilmektedir.

"Hoşa giden bir takı", "zevk olsun diye yapılan makyaj", "kişiyi özgü bir giyim tarzı", "kadına zarif bir görüntü veren topuklu ayakkabı" niye problem ediyor, diye sorabilir okuyucu. Devrimcilerin "tek tip insan özlemi" (!) veya "kadını erkekleştirmeye çalışma", "bacı" espirisiyle kadının cinsel kimliğinin inkarı veya kadının "bakımsız", vücudunu gizleyen bir erkek kişiliğe büründürülmesi çabası içerisinde oldukları tartışmaları açılabilir pekala. "Gülmeyen, güzelden, sanattan, estetikten anlamayan" devrimci tiplere,

konumlanışları itibarıyla değerlendirirler. Biçim, özden ayrı ele alınamayacağı gibi, olgular nedenleri ve sonuçları ile bütünlüğünde değerlendirilmek durumundadır.

Sınıfsız bir toplumda salt estetik yönü itibarıyla takılan takı ile, kapitalizm koşullarında, aç kalma pahasına dirsekler kadar sıralanan altın bilezikler arasında biçimsel bir farklılık olmasa da, öze ilişkin, niteliksel bir farklılık vardır. Komünistlerin, içinde bulunulan koşullardan, mevcut alt yapıdan bağımsız bir estetik biliminin varolamayacağı anlayışı; onların bu konuda biçimciliğinde ölümlük bilimsel engeldir. Sınıfsız bir toplumda kadının (veya erkeğin) makyaj yapmaya

ihtiyaç duymayacağı ayrı bir meseleyken, makyaj yapacaksa da, bunu sadece yaratıcı yeteneklerinin bir ürünü ve bir zevk olarak yapacağı da açıktır. İlkel komünal toplumda, çıplak gezen insanın "materyalleştirilmeye çalışılan vücudun teşhir" gibi bir problemi olmayacakken; bugün, mini etek giyen kadının aynı bilinçle hareket ettiğini söylemek, en azından esasta öyle olduğunu iddia etmek tarihsel materyalizmi kavrayamamaktır.

Burjuvazi, kadını bir hediye paketi, bir süs bebeği olarak görme anlayışını; sistemini devam ettirebilmenin olmazsa olmazı olan özel mülkiyet ve aile kurumu paralelinde kadının ikinci sınıf bir cins olarak konumlanmasını bilinçlere öylesine sınıra etmiştir ki, kadın; "estetik ve güzellik" adına, hem meta hemde sınıfsız bir tüketici olabilmıştır. Böylece ka-

lin, pornografik yayınlar, filmler, fuhuş vb. ile pazara sürülmüş ve bu konuda uygulanı gelen "nice politika" ile "iyi aile kızı/kadını" olanlar da erkeğine güzel görünme gerekliliği, kendisini beğendirme, öne çıkarma, gösterme şekillenışı ile hem kutsal ailenin temel direği olarak kendisini teşhir etmeye, hemde vitrinlikmişcesine makyajlanmaya, süslenmeye yönlendirilmiştir. Bu yönlendirmenin ve kadınlardaki bu ruhsal şekillenişin özünü görebilmek önemlidir. Önemlidir, çünkü en "aydın" kadın dahi, bu kendiliğinden bilincin; bu subjektif, estetiksel-bilincin ve "güzel, hoş" anlayışın; estetik beğenilerin ardında ve özünde varolan sınıf gerçekliğini göremeyebilmektedir.

Kozmetik, bir yandan kadının üzerindeki cinsel baskının prangalarını sağlamlaştıran ve pekiştiren bir fonksiyon oynarken, bir yandan da, kapitalist sömürü ağının kadının bu özgül şekillenişinde yoğunlaşan sektörü olması itibarı ile sınıfsal ve cinsel sömürünün örtüşmesinin en belirgin örneklerinden biridir.

"Kadınlar çiçekler", "Çiçekler su ister", "Her kadın güzeldir" vb. söylemlerle başlayan reklamlarla; medyada boyaya batırılmış yüzleri ile güzellik abidesi ilan edilen top-modelleriyle; güzellik salonları, cilt bakım merkezleri ile kadın tüketiciyi hedefleyen kozmetik sektörünün temelleri "gençlik ve güzellik" demogojik propagandası ile zulüm ve sömürü düzeninin; kapitalist sömürü çarkının sağlam dişilleri olarak varlıklarını korumaktalar.

Kapitalist/emperyalist ülkelerde durum böyle iken; bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde; çarpık kültürel şekilleniş, feodal estetik kategorileri ile emperyalist-yoz değerlerin iç içe geçmesiyle "hikmet garibeleri" diyebileceğimiz, yine çarpık, şekilsiz estetik beğenileri gündeme getirmektedir. Burada kadını, ne tip burjuva etik ve estetik değerleriyle ne de feodal olanlarıyla yönlendirilmekte; sonuçta burjuva-feodal ideolojik şekilsizliğin ürünü marjinal tiplere çıkmaktadır. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin kenarında, kadının yüzü onlarca ton pudra, krem ve çeşit çeşit renklerde ve tonlarda boyalarla, zımparalansa zor temizlenecek denli kendine yabancılaşmakta; esasında bu da bizimki gibi ülkelerde kadınların çok daha derinden yaşadığı kimlik bunalımının aynası olmaktadır.

Kozmetik, kapitalizmin kadınların "estetik", "güzellik" diyerek düşürülmeye çalışıldığı bir tuzaaktan başka bir şey değildir. Halbuki estetik gerçeğinin doğru olarak temsil edilmesine dayanmalı ve sosyal dönüşümünde ilerici bir rol oynamalıdır.

"Gerçek güzel, çağdaş şartlar içinde, ancak toplumun devrimci tarzda yeniden kurulması için yapılan mücadele sırasında ortaya çıkar".

Devrimci savaşta, geleceğin toplumu nakış nakış işlenirken, yeni insan tiplmesi, estetik kategorileri ve proleter estetik beğenileri de şekillenecektir. Bu, aynı zamanda, kadının da kimliksizliğini makyajla örtmeyi aşip; yeni-kadın kimliğini gerçekten özgür sosyo-politik varlığına bağımlı gerçekleştirebilmesinin ilk adımlarını attığı bir süreç olacaktır. Gerçek güzel ve güzellikler, devrim ve komünizm uğruna savaşta ve nihayetinde komünizmde anlamını bulacaktır. Kadınlar; Christian Diorlann, Helena Rubinsteinlann kölesi olmaktan çıkıp; bu kan emicilerin tuzağını açığa çıkarmak ve tam da onların karşısında, anti-emperyalist savaşın içerisinde konumlanarak kuruluşa doğru ilerlemek durumundadırlar

Komutan Marcos'a Mektup

1996 yılına ramak kala, dünyanın Amerika denilen kıtasında, Meksika halkının yiğit önderi ve Zapatista ordusunun tartışmasız komutanı Marcos'un dünya ezilen insanlarına seslenen bir mektubunu okudum.

Ozgür Politika'da yayınlanan Komutan Marcos'un mektubunu okuduğumda, insanın ki kendini Zapatistaların içinde hissettim. Hissettim diyorum, çünkü anılar, zorlukları ve bağımsızlık duygularını paylaşmamak mümkün mü? Diyeceksiniz ki, "biz Türkiye'de yaşıyoruz, Komutan Marcos Meksika'da yaşıyor" nasıl onlardan biri olarak kendini hissedebiliyorsun?

Yaşadığımız yeryüzü, dünya halklarının ortak yaşam alanıdır. Ne yazık ki bu yeryüzü, emperyalist gerici sistem tarafından yaşanılır olmaktan çıkarılmış ve zindan haline getirilmiştir. Adeta halklar kendini yeniden vadederek, üretmek, yenileyerek yaşam mücadelesini vermektelerdir.

Ezilen halklar, içinde yaşadığı ülkelerin yabancıları olmuş, ürettiği veya yarattığı bütün zenginlikler, üretmeyen, yaratmayan bir avuç zorba ve kan emici sınıflar tarafından gasp edilmiştir. Kendi ülkesinde kimliğine dahi sahip olmayan, "ulusal" ne varsa adeta otadan kaldırılmaya ve "evrensellik" adı altında halka yabancı, yoz, soysuz ve gerici olan ne varsa zorla empoze edilmeye çalışılmıştır. Ülkesinde en büyük esaret altında yaşayan halkların durumu içler acısıdır.

Kendi ülkesinin esareti durumundaki halkın Zapatista Komutanı Marcos'un, yalın ve sade bir mektupla dünya ezilen halklarına çağrı yaparak "sizlere bir çiçek gönderiyorum" demesi kadar derin anlamı olan başka bir şey var mı? Evet, o ülkesinde halkın yükselen özgürlük mücadelesinin açan özgürlük çiçeği olarak, dünyanın diğer ülkelerindeki özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini veren ezilen halklara özgürlük çiçeğini armağan etmiştir.

Biliyoruz ki kendi ülkesindeki halkların yazgısı, diğer ülkelerdeki halkların yazgısından farksız değildir.

Dünyanın bir ucundan, diğer ucuna sömürü, talan, zulüm ve kıyım kol gezmektedir. Ve yine biliyoruz ki, Meksika dağlarının dışında, dünyanın başka ülkelerindeki kudretli dağlar sahipleriyle dopdoludur ve görkemli gerilla savaşı vermektedirler.

Sevgili Marcos;

Mektubun içeriğinin derin bir yurtseverliğin bütün renklerini taşıdığı ve o ruhla kaleme alındığından bir nebzerinde olsa kuşku yoktur. Zengin ulusal kültürle, duyguyla, siyasi bakış açısıyla, kendi halkımızın bütün acılarını yüreğinde hissediyor ve yerli halkın, Meksika'yı Meksika yapan Kızılderililerin "beyaz"lar tarafından ezilmesine sömürülmesine ve ülkenin adeta yabancı durumuna getirilmesine ve her şeyden önemlisi de "modern" köle görülmesine, başkaldırarak savaş açmış bulunuyorsunuz. Bunda tamamıyla haklısınız.

Doğal olarak savaşıyoruz, "özgürlük, adalet, eşitlik" sağlamayı gerçekleştirmek için devam ediyor ve diyorsunuz ki, "hükümetle görüşmek istedik, onlar bizimle görüşmeye helikopterler, savaş uçakları ve tanklarıyla geldiler." Yine de bu koşullarda bulunduğunuz alanlarda "özgürlüğü, adaleti, eşitliği" gerçekleştirmeye devam ettiniz. Evet sevgili dostum, "özgürlük, adalet ve eşitlik" en büyük idealimiz tutkunuz ve yaşam felsefe-

nizdir. Bu üç şey için Meksika dağlarında savaşıyorsunuz ve diyorsunuz ki, "bizlere isim bulsunlar diye yüzümüze maske taktık." Dünyada insanlığın en büyük ayıbı kimliksizliktir. Bu kimliksizliğin en büyük acısını yalnız Meksika yerli halkı taşıyor, ülkemizde Kürt ulusu ve ezilen milliyetlerde taşıyor. Sömürücü sınıflar ezilen ulusları ve sömürdüğü halkları inkar ederek, adlarını değiştirerek, hatta, bütün servetlerine el koyarak, katlederek, göçettirerek ortadan kaldırmayı hep düşünmüş ve uygulamıştır. Ama bu uluslar ve halklar her defasında dirilmiş, var olma savaşlarını terk etmemişlerdir. Adeta küf olmuş bedenlerinde kendilerini yeniden yaratmışlardır.

Bildiğiniz gibi, "özgürlük, adalet, eşitlik" kolayca kazanılmıyor. Emperyalizm öncesi serbest rekabetçi kapitalizm döneminde, genç burjuvazinin en çok haykırdığı sloganıdır. Ve bunun için büyük savaşlar verilmiş, büyük bedeller ödenmiş ve daha bir dizi savaşlarda verilmiştir.

O koşullarda proletaryayı da yanına alarak, feodaliteye karşı burjuvazinin verdiği savaşları, devrimci savaşlarıdır. O koşullardaki genç burjuvazi tarihsel olarak ilerici bir rol oynuyordu. Ancak ne varki, günümüzde sınıf mücadelesinin niteliği ve biçimi farklılıklar arz ettiğinden dolayı, o dönemin burjuvazisi artık devrimci barutunu yitirmiştir. Ve dolayısıyla "özgürlük, adalet ve eşitlik" için egemen sınıflarla görüşerek bu yönlü anlaşmanın sağlanabileceğini düşünmek iyimserlik ve hümanistçe bir düşünme tarzıdır.

Sevgili dostum, mektubunuzda diyorsunuz ki, "görüşmeye helikopter, tank ve makineli tüfeklerle geldiler." İşte onları, yani ülkenizin egemen sınıflarının anlattıkları tek dil o'dur. Yani savaş. Evet sizin de tek seçeneğiniz kalıyor, onların anlattığı dilde cevap vermek, yani haklı savaşı yükseltmek!

Denilebilir ki, bütün ülkelerin egemen sınıfları, kendi egemenliklerini devam ettirmek için halkın mücadelesini ve demokratik taleplerini hep şiddetle, kanla bastırılmışlardır. Bu bastırma mücadelesinde hiç bir kural, yasa tanımamışlardır.

Sizin görüşme önerinize benzeyen bir öneri de, ülkemizdeki Kürt hareketinin önderliğinden gelmiştir. Kürt ulusal mücadelesini veren PKK'da, faşist Türk devletiyle, 1992'de tek taraflı "ateskes" ilan ederek, "barış" için görüşmek istemiştir. Ancak, bu istekte ülkemizdeki duruma beazer bir durumla karşılaşmıştır. Sürgun, katliamlar ve işkence, "ateskesin" cevabı bu olmuştur.

Sevgili Marcos; mektubunuz Ozgür Politika'da yayımlandığı tarihlerde, yine PKK tek taraflı "ateskes" ilan etmiştir. Bu istek bazılarının "barışa", "demokrasi"ye olan umudundan, özleminden kaynaklanıyor. Ama büyük bir yanlış değil mi? Hemen şunu belirteyim ki, "barış, özgürlük, adalet ve eşitlik" yok eden emperyalizm değil mi? Savaşları doğuran toplumsal sebepleri ortadan kaldırmadan "barış" ve "özgürlük"ten söz edebilir miyiz? Tarihte, bu güzel duygulara "barış" elini uzatanlar hunharca katledilmedi mi?

Sizin duygularınızı, ruhunuzu anlıyor ve ateşli yurtsever kimliğinizle Zapatistaların başına geçip kimliğinizi yok eden, sizlere köle muamelesi yapan ve yeraltı yerüstü zenginliklerinizi talan eden emperyalizme karşı savaşıyoruz bütün duygularımızla destekliyor ve daha da görkemli savaşıyoruz.

Ülkemizdeki ünlü köylü kahramanı Zapata'dan aldığımız ilhamla savaşı sürdürmenizi doğru görüp desteklerken, birkaç şey söylemekte büyük yarar görüyorum. Bunu zorunlu ve devrimci dayanışmanın bir gereği olarak görüyorum.

Dünyanın neresinde olursa olsun ezilen halklar kardeşler. İçinde yaşadığımız dünya gerçekliğine baktığımızda bize ait olan tek şey, emeğimizle yarattığımız bütün zenginliklerin emperyalizm ve uşakları tarafından gasp edilerek köle gibi çalışmamızdır. Yani daha "köle" olmaktan çıkmamışız ve "modern" köleyiz. Kendi emeğinin yabancıları durumundaki insanlığın, emeğinin efendisi olabilmesi için daha çok mesafe katetmesi gerekiyor.

Peki bu nasıl olacaktır? Sizin uğruna savaştığımız "özgürlük, adalet, eşitlik" ve diğer ezilen halkların uğruna savaştıkları demokrasi, bağımsızlık, sosyalizm mücadelesi nasıl birbirini destekler, güç kazanır veya uluslararası devrimci hareket büyüyerek nasıl dünyayı etkisi altına alır?

Hemen şunu belirteyim ki, sömürücü sınıflarla yapılacak çeşitli görüşmeler, uğruna savaştığımız ve savaştığımız idealer gerçekleşmeyecektir. Sizin tecrübelerinizde ve PKK'nın "ateskes" tecrübelerinde de görüldüğü gibi, egemen sınıflar kendi çıkarlarını korumak için her yolla, namuslu olmayan bütün yöntemlere başvururlar. Ve onlar dünyanın hiç bir yerinde ezilen uluslara ve halklara ne "barış", ne "özgürlük, adalet ve eşitlik" sağlarlar. Tam tersine bütün bu kavramları ve yaşam tutkusunu düşmanı olan, görüşmek istediklerini, bu egemen sınıflardır. Onlar insanlık canavardır.

Başta kendimizi, halklarımızı feodal burjuva sınıfla yapılacak anlaşmalardan görüşmelerden kurtaralım. Olmıyacak, gerçekleştirilmeyecek gerçekleşmeyecek ütopyalara "amma" dalar gibi dalmamalıyız. Sömürücü sınıflardan "medet" ummak kokmuş bir çılgınlık ve mahvolmadır.

Birincisi, egemen sınıflarla "adalet", "eşitlik" olmaz. Bilakis özgürlük, egemen sınıflar yıkılmadıkça mümkün değildir. Bir yoksul köylü ile bir toprak ağasının "eş"liği olabilir mi? Köylünün adaleti ile toprak ağasının adaleti eşit olabilir mi? Toprak ağası sınıfı ne kadar özgürse, köylüler o kadar köledir. Amaç sınıf farklarının ortadan kaldırılması için savaşmak olmalıdır. Gerçek adalet onlar ile görüşerek değil, savaşarak, o sınıfları devirerek sağlanır ve o zaman özgürlük kazanılabilir.

İkincisi, Ateşli bir yurtsever olduğumuz gibi, doruk ve ateşli bir enternasyonal olmamız şarttır. Kendimi dahil ettim. Çünkü, dünyayı zulümlardan temizlemek, insanlığın ortak sorunudur. Bilinmelidir ki, "benim" ülkem, "benim" ulusum, "benim" halkım terminolojisindeki mücadele sınırlı ve dardır. "Benim" demildiği kadar, ondan yüz misli daha fazla bizim davamız, bizim savaşıyoruz, ezilen halkların mücadelesi denilmelidir. İnsanlığı enternasyonal ruhla eğitmeli, emperyalizmi yeryüzünden ortak mücadeleyle söpürmeliyiz.

Haklı savaş, verildiği ülkede "ulusal" karakter taşısa da evrensel olmalı ve evrenseldir. Ben bütün haklı savaşları desteklemekte birlikte, kendimi yalnız bununla sınırlamıyorum, doğrudan haklı savaşın örgütleyicisi ve en faal unsuru olarak, savaşta etkili rol almak için bütün çabamı sunacağım, halk savaşına yüklenerek, kazanacağız diye haykıracağım.

Ama unutmamalıyız ki, bu haklı savaşı

başarıya götüren, zaferle taçlandırılan ve bu anlamda da kalıcı barışı ve özgürlüğü garanti altına alan tek güç Maoist bilinçle silahlanmış Maoist partilerdir.

Bu partiler bugün var mı diye sorulduğunda, evet, vardır diyoruz. Bunlardan iki büyük partinin ismini vermek sanırım yeterlidir. Biri, Latin Amerika denilen coğrafyadaki Peru Komünist Partisi, diğeri de emperyalistler ve dünya ezilen halkları için (eo-politik, stratejik öneme sahip Asya kıtasındaki TKP(ML)'dir.

İnsanlığın özgür geleceği için mücadele eden bu partiler, diğer partilerden kıyaslanmayacak kadar açık bir şekilde nitelik olarak farklıdır. Ve Altın Çağ idealleriyle günümüzde halk savaşına önderlik ederek, ezilen halkı cesaretlendirmektedirler. Gerçek "özgürlük, adalet, eşitlik, barış" bu partiler önderlik ettiğinde olacaktır. Bu partilere sonsuz güven duymalıyız.

Sevgili Komutan Marcos;

Sizin görkemli gerilla saldırılarınızı gazetelerde okuduk, radyolarda duyduk televizyonlarda izledik. Yalnız eylemlerinizi değil, sizleri de gördük. Halkın kınıni, öfkelerini, özlemini ve umudunu sırtlayanlar hiç bir zaman güçsüz olamaz. Haklı ve meşru olan savaşınızın güçlü kudreti, halkınızdan aldığımız irade ve doğru çizgidir. Ancak bu doğru çizgi, yalnız verili durumda veya içinde bulunduğumuz tarihsel süreç açısından değil, geleceği kazanma, özel mülkiyeti toplumsal mülkiyete dönüştürme çizgisine dönüştürülmelidir. Bu doğrultu tutulmadıkça, zafer veya başarılar kalıcı olmaz.

Biliyorsunuz, sınıf mücadelesi büyük tarihsel tecrübelerle doludur. Tarihte ilerleme doğru çizgiye sahip olan partiler önderliğinde yapılmıştır ve onların siyasi, ideolojik, örgütsel tecrübeleri bizlere de öğreticilik yapıyor. Bunlardan öğrenmeye devam etmeliyiz. Özellikle büyük proleter kültür devriminden.

Ancak bu söylenenler sizin kahramanca direnişinizi, savaşınızı, çarpışmalarınızı gözelemiyor, daha da güçlü olmasını sağlıyor. Ve öz gücünüze güvenerek, siyasi kimliğinizden ödün vermeden savaşı devam ettirmeniz en büyük arzudur. Beni duygulandıran, sizin ateşli bir yurtseverlik ruhuyla Meksikalıları Meksikalı görmeyen veya Meksikalıları sadece kendi sermayedarlarına sermaye ekleyen sermayedarların "modern" köle görme siyasetine karşı savaşıma siyasetine sahip olmanızdır. Bu durum ezilen halklara bağımsızlık savaşları için büyük cesaret vermekte ve onlara ayakları üzerine dikilmeyi öğretmektedir.

Size, ülkemizden bu mektubu yazarken anladım ki, halkların özgürlük çığlığı, dünyanın her tarafında haykırılmakta ve özgürlük çiçeklerinin kokusu dünyanın dört bir tarafına yayılarak ezilen halkların özgürlükleri için savaşmalarını kanıtlamaktadır.

Size ve ordunuza ülkemden, Türkiye'den, Maoist gerillalardan, Munzur dağlarının özgür çiçeklerinden selam gönderiyoruz. Komutan Marcos; umut Maoist partilerdedir. Onun enginleri fetihme ruhuyla dağları mesken tutan gerilladadır. Özgürlük, gerillaların sırt çantasıdır. Selam olsun dağlardaki özgürlük çiçeklerine, ülkemden, Türkiyemden size selam Zapatistalar ve Komutan Marcos! Halklarımızın çıkarı için savaşmaya devam! ■

Ortadoğu'daki Su Sorunu Üzerine Emperyalizmin Oynadığı Yeni Oyunlar

Rus Sosyal Emperyalizmi (RSE) ve Doğu Bloğunun yıkılışı ve modern revizyonizmin gerçek yüzüyle ortaya çıkışıyla birlikte, çift kutuplu dünya "dengeleri" bozuldu. Bu çift kutubun bir ucu olan ABD, güçlü rakibi olan RSE'den kurtulmanın verdiği rahatlıkla, "Yeni Dünya Düzeni"ni kendi çıkarlarına uygun olan dengeler yaratma amaçlı inşa başladı. Bugün ABD emperyalizminin başlıca rakipleri Avrupa Birliği üyesi emperyalist ülkeler ki bunlardan özellikle Almanya ve Fransa ile Japon emperyalizmidir. ABD "Yeni Dünya Düzeni"ni inşa ederken, elbette bu rakip emperyalist ülkeleri atlatmak, dünyada tek hakim güç olması önündeki engelleri aşmak gibi bir çaba içine girmektedir. Bu çabalar emperyalistler arasındaki karşılıklı dalaşmanın ve çelişkilerin pratik sonuçlarıdır. Ortadoğu'nun emperyalistlerin tümü açısından taşıdığı önem, bu özgüldeki çıkar dalaşını daha da keskinleştirmekte ve paylaşımı zorlaştırmaktadır. Ancak gözden kaçırmamak gerekir ki gerek Ortadoğu'da olsun, gerekse de Kafkaslar ve Balkanlarda olsun emperyalizmi esas ve nihayi olarak tehdit eden ve edecek olan güç, dünya halklarının gücüdür.

Bütün dünyada anti-emperyalist dalgaların olduğu günümüzde, ABD tüm planlarını hayata geçirirken bunu gözde almak ve dünya halklarının gücünü hesaba katmak zorunda kalıyor ve buna yönelikte politikalar üretiliyor. Mesela, Ortadoğu'da bir emperyalist barış sağlamak peşinde olan ABD, işbirliği içine girdiği ve barış masasına oturduğu her ülke ve kesimlerde mutlaka halkların haklı mücadelelerine karşı mücadeleyi masaya yatırmakta ve bu doğrultuda, işbirlikçilerinden söz almadan onları "ikna" etmeden "barışı" imzalatmamaktadır. "Barış" imzalatıldığı ve Ortadoğu'da hesabı katıp ekonomik-askeri ve kültürel işbirliğine girdiği her ülkeye "terör"ü yok edin çağrısında bulunmakta ve halk muhalefeti olmayan bir düzen kurmaya çalışmaktadır.

RSE ve Doğu Bloğunun "sosyalist" maskeyle ayakta durduğu dönemlerde, Suriye tüm ekonomik ilişkilerini RSE'ye bağlamıştı. Sosyal emperyalizmin gerçek yüzüyle ortaya çıkması, bunun sonucu RSE'nin güç kaybı ve eskiden desteklediği ve himayesine aldığı ülkelerden desteğini çekmek zorunda kalması sonucu, Suriye de yeni yönelimlere girmek zorunda kalmış oldu. Tüm ekonomik ilişkilerini, dolayısıyla askeri ilişkilerini de RSE'ye bağlamış olan Suriye, RSE'nin parçalanması ve güç kaybetmesiyle ABD'nin dümen yoluna doğru yavaş yavaş girmeye başladı. Bunun ilk ve en belirgin örneği, Körfez Krizi döneminde, Irak'ın karşısında ve Amerika'nın yanında ilk yer alan Arap ülkesi olmasıydı.

Bu gelişmelerden sonra, zaten RSE'nin yıkılışıyla karşısındaki en önemli rakiplerinden birini atlatmış olmanın rahatlığıyla, özellikle Ortadoğu "barışı" sürecini hızlandırmada, özünde sömürü ağını genişletme ve katmerleştirmede daha pervasızca davranan ABD, Suriye'yi de İsrail ile barış masasına oturmaya ikna etti.

Doğal olarak Suriye bu süreçte, kısmi de olsa bazı konularda pazarlık hakkını kendinde görmekteydi. Özellikle su sorunu bu dönemde yeniden açılması bundan kaynaklı. Suriye'nin su meselesini gündeme getirmesindeki uluslararası alana yaymasındaki esas neden de, Tur-

kiye'ye diplomatik bir yenilgi yaşatarak, yanına çektiği Arap ülkeleri ve "barış süreci"nden dolayı da bu konuda baskı yapabilecek olan ABD'yi de kullanarak bu sorunu halletmek istemesidir. Suriye, ABD'nin bu kritik dönemde ("barış") tehlikeye atılmak için de olsa Su sorunu Suriye'ye destek olacağını düşünmektedir.

Su sorununun Türkiye açısından tarihi, bugün faşist Türk devletinin bürokratlarının iddialarının aksine, PKK'ye değil, ta Lozan antlaşmasına dayanıyor. Lozan

antlaşmasının 109. maddesi, Türkiye'nin sahip olduğu sular belirliyor. Bundan sonra su meselesi 1946 yılında Irak-Türkiye arasında yapılan dostluk antlaşması sırasında, Türkiye'nin, Irak'a iyi niyetini hildirmesiyle gündeme geliyor. Ancak faşist Türk devletinin esas sıkıntısı, 1965 yılında Keban Barajı için kredi arayışıyla başladı. Kendi açısından ilk tavizi ise, krediyi karşılayan Amerika'ya güney komşularını su konusunda sıkıntıya sokmayacağına dair bir niyet mektubu vermesiyle olmuştur. Bundan önce ciddi su problemleri yaşamayan faşist Türk devletinin, artık bu konuda da emperyalizmin tam gücünde hareket etmeye başladığından dolayı durumu daha çarpıcı ve vahimdir.

Sosyo-ekonomik yapısından kaynaklı olarak emperyalizme bağımlı olan ve hemen hiçbir konuda pazarlık hakkı olmayan faşist Türk devleti su sorunu da peş peşe tavizler vermek zorunda kalmıştır.

Bu iyi niyet mektubundan önce hiç bir talebi olmayan Suriye, Türkiye'den 350 metre küp su talebinde bulunmuş ve talebi karşılanmıştır. Bunun akabinde Karakaya Barajı'nın yapımına giren Türkiye'den suyun miktarını 400 metre küpe çıkartılması istendi ve bununla itirazsız yapmak zorunda kaldı. '70'li yıllar ise, Irak ve Suriye'nin su konusunda Türkiye'ye karşı çıkarlarının ortaklaştığı, birlikte hareket etmeye başladığı dönemdir. '87 yılına kadar bir çok toplantı ve görüşme bulunan Türkiye, bu konuda herkesi memnun edecek bir çözüm üretilmedi. '87'de Turgut Özal, Suriye'yle yaptığı anlaşmayla "terör"ü bitirmede vereceği destek karşısında su kuzunu kullanarak, Suriye'ye verdiği suyun miktarını 500 metre küpe çıkarttı.

Bugün faşist diktatörlüğün bürokratlarının su sorununun PKK ile başladığına dair çığlıklar atması, tam da acizliğinden kaynaklı bir yalandır. Yukarıdaki tarihi gelişiminden de anlaşılacağı üzere bu sorunu PKK muhalefeti, DHD, Sosyalizm, Komünizm mücadelesini, kendi deyimiyle "bitirmek" amaçlı ilk pazarlık konusu yapan ve halada sürdüren faşist Türk devletinin, ABD'nin bizzat kendileridir. ABD eliyle yapılan her barış antlaş-

ması, sunulan her emperyalist "çözümün" temel kriteri, o ülkenin halklarının verdiği haklı mücadelelerinin önüne set çekmek, bastırmak olmuştur. ABD, İranda, Bosna, İsrail-Filistin "barışı"ndan sonra İsrail-Suriye "barışı"nda da bunu yapmayı hedeflemekte ve bu konuda da geçici de olsa başarılar kazanmaktadır. Su sorununun tam da bu döneme getirilmesinin temelinde de bu yatıyor. Suriye halklara eziyet ve zulüm etmede geri durmayacağına sözünü ABD'ye vermenin karşılığını su ve daha başka çıkarlar olarak almak istemektedir.

Esasta ABD olmak üzere çeşitli emperyalist devletlerin uşağı durumunda olan faşist Türk devleti, Ortadoğu politikalarında da bu çerçevede hareket etmek durumunda iken, GAP projesini gerçekleştirme hevesiyle ve halkların mücadelesini bastırabilmesi için, daha da fazla tavizler vermek zorunda kalıyor-kalacaktır. ABD ve diğer emperyalistlere boğazına kadar borçlanarak gerçekleştirdiği GAP projesinde dahi ABD'nin Ortadoğu politikalarına hizmet etmek zorundadır ve ABD suların paylaşım konusunda hedeflediği "Yeni Dünya Düzeni" için kullanılmaktadır.

Irak'ın bu dönemde su sorununu Suriye'den sonra gündeme getirmesi, Ortadoğu'daki "yeni düzen"de, kendisinde varılmak ve Ortadoğu'da bir güç olduğunu tekrar etmekten öteye gidemeyen bir girişimdir. Ayrıca ambargonun kaldırılması konusunda da Suriye'yi yanına çekerek ABD'ye baskı yapmak istemesi de bunda belirleyici rol oynuyor.

İsrail, işgal ettiği ve yıllardır savunmasını aldığı, önemli su yataklarını barındıran ve İsrail'in su ihtiyacının % 30'unu karşılayan Golan Tepeleri konusunda dahi ABD'nin "barış havarisi" Dışişleri Bakanı Kristopher'in "ikna" turlarına dayanmayıp taviz vermiştir. Zaten ABD'ye endekslilik hareket eden İsrail'den farklı bir tutum da beklenemez. Ne Suriye'nin, ne Irak'ın, ne de İsrail'in aslında şu dönem daha fazla suya acil ihtiyacı yok. Ama su sorunu, kurak olan Ortadoğu'da önemli bir sorun ve bütün Ortadoğu ülkelerinin ilerki aşamalarda suya ihtiyaçları olacağı kesin. Daha bugün Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda kurulan barajlar sonucu sularının azalacağını ve kirleneceğini söylerken hiçte yalan söylemiyor. Bunlar doğru olmakla birlikte; Suriye'nin daha fazla suya sahip olma hakkı asil hedefi farklı. Daha bugünden Suriye, Ortadoğu'da kilit ülke olmanın, yani emperyalistlerin işbirliğine ihtiyaç duyacakları ülke olmanın adımlarını atmış durumda. Bir çok Arap ülkesi Suriye'nin yanında yer almakta, onun politikalarına uymaktadır. Suriye daha fazla su alarak; elindeki kurak arazileri yeşertmek ve böylelikle gıda sorunu olan Arap ülkelerine hubu-

bat satarak, bölgede kendine göre ciddi hakimiyet kurmak istemektedir. Türkiye'ye verdiği notaları da Arap ülkeleri zaten bu nedenle desteklemişlerdir. Eğer Suriye Fırat ve Dicle üzerinde iddia ettiği hakları alırsa; bir miktar su vermek için, Irak'la bir anlaşma yapmıştı. Ancak, Ortadoğu'da Irak'ı daha uzunca bir süre işlevsiz bırakmaya niyetli olan ABD'nin bu anlaşmayı desteklemesi beklenemez. Ve bunu bozmak için de elinden geleni yapacağı açıktır.

Karşılıklı verilen notalar, Arap Birliği Ülkeleri'nin sorunu uluslararası sorun olarak nitelendirmesi, Türkiye'nin İsrail'e yaptığı "terör bitmeden barış olmasın" uyarıları, Türkiye ve ABD'nin Suriye'ye "terörü bitirin" uyarısı, Irak'ın devreye girmesi, bu arada İran'ın "barış"ı engelleme çabaları vs. aslında "çözüm"ün ABD tarafından belirleneceğini gösteriyordu. En sonunda geçen haftalarda ABD devreye girdi ve tek tek ülkelere görüşmeler yaparak sorunu "çözmeye" yöneldi. Daha önce işbirlikçileri aracılığıyla "tarafsız"ı oynayarak gizli den yürüttüğü işlemleri şimdi açıktan yürütmeye başladı.

Su sorununun bu dönemde bu kadar hararetlice tartışılması ve "savaş" gibi asılsız söylemlerle sorunun timandırılması, bir taraftan kitlelerin nezdinde hedef şaşırtma amacı güderken, esas olarak sorunun özünü oluşturan, ABD'nin İsrail, Türkiye gibi Ortadoğu'da "eksen ülke" olarak gördüğü ülkeleri kullanarak, kendi çıkarına "barış" hareketini biran önce tamamlamak istemesindedir. Seçimlere kadar bir an önce varolan ekiple Suriye-İsrail barışını da tamamlamak isteyen ABD, diğer yandan da dünya kamuoyuna girdiği çıkmazları "çözebilecek" güçte olduğunu da göstermek istiyor. Özelden su sorununun çözümünü ABD'ye ilke plana bağlanmış durumda gözüküyor.

1- İsrail işgal ettiği, içinde su havzalarının da bulunduğu Golan Tepelerini terkedecek. İsrail'in bu şekilde ortaya çıkacak su açığı ise, Suriye'nin Fırat üzerinde kurduğu Tabka Barajı'ndan karşılanacak. Tabii Tabka'nın suyunu aldığı Fırat'ın % 98'inin çıktığı Türkiye Suriye'ye şimdiden daha fazla su bırakacak.

2- Golan İsrail'e kalacak. Suriye'nin ihtiyacı olan su, yine Türkiye'den, şimdi verilenden daha fazla su bırakılmasıyla karşılanacak.

Görüldüğü gibi ABD her iki koşulda da faşist Türk Devleti'ne baskı uygulayacak. Ve Suriye-İsrail "barışı"ni böylelikle kolaylaştırarak. Bu da barışın önünde en önemli engel olarak gördükleri devrimci muhalefeti yoketmenin, sindirmenin garantisini alacak. Gerek ABD, gerekse Suriye-İsrail ve Türkiye, ABD'nin istediği barışın önünde engel olan halkların muhalefetiyle berberleşmek istemektedirler. Bu nedenle öncelikle onları önderliklessiz bırakmaya, sonrada aldatarak veya sindirerek ABD politikalarını kabullendirmek. Bunun içinde en başta İsrail'le Türkiye'nin işbirliği yaparak kitleleri DHD, Sosyalizm ve Komünizm mücadelesinde öndersiz bırakarak yatıtma ve ABD barışını desteklemelerini sağlama çabaları ile bu konuda da Suriye'ye baskı uygulamaları kaçınılmaz. Türkiye ve Ortadoğu halklarına düşen görev, halkları daha fazla boyunduruk altına almaktan başka bir şey ifade etmeyen emperyalist "barışlara" karşı çıkmaları, anti-emperyalist savaşını yükseltmeleridir. ■

Sanatçı Yaşadığı Dönemin Sanığı olmak Zorundadır

Mahpusluk zor zanaattır, diyor- du Nazım Hikmet. Ama biz- zim ülkemizde mahpusluğu destekte bir o kadar zordur.

Kaç mahpus vuruldu, kaç mahpus yaralandı? Kaç mahpus kaç mahpusaneyi, kaç defa yapıp aştı? Ve kaç mahpusa, kaç kişi destek vererek mahpus oldu?

Bilmiyoruz bu sorunun tam cevabını. Ama bildiğimiz bir gerçek var. Faşist diktatörlük her alanda yaşadığı tikanıklığı cezaevlerinde de yaşarken ve bundan kaynaklı olarak özel politikalar üretmeye çalışırken özgür tutukluların da, onurlarını, fikirlerini ve tüm insanlığı korumak için direnişe geçtiği. Ve son Ümraniye olaylarından önceki süreçte, binikiyüz tutsağın bedenlerini açlığa yatacağı dönemde, sağlarını daha sağır, korlarını daha kör olmaya çalıştığı dönemde, bir grup devrimci sanatçı harekete geçtikleri için tutuklandılar...

Onlar yaklaşık üç aydır tutuklular...

Onlar yaklaşık üç aydır mahpusluğa destek olan mahpuslardır...

Ve onlar yaklaşık üç aydır dönemlerin sanığıdırlar...

Çünkü onlar devrimci sanatçılardır...

İşte sanat cephesinde belli bir yeri olan bu sanatçılardan Grup Munzur elemanı İpek Reçber ile konu üzerine sohbet etmeye çalışalım.

Tutuklanışları, tutuklanışları karşısındaki düşünceleri, duyguları, görevleri ve ne yapmak istedikleri, devrimci bir sanatçı olarak halktan beklentileri ve çıkarmış oldukları kasatları üzerine yaptığımız bu sohbet oturumlarımızda ortak etmek istedik.

PARTIZAN SESİ: Sanırım üç yıllık sanat yaşamınız var ve üç aydır da tutuklu bulunuyorsunuz. Daha önceki Grup Munzur elemanı olan başka arkadaşlarda çeşitli ke- lerene tutuklanıştı. Son olarak siz neden tutuklandınız?

İPEK: Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, var olan devlet yapısının tikanıklığı toplumsal olayların sık sık ceryan etmesine neden olmaktadır. İşten atılmalar, gözaltı kayıpları, sokak infazları, katliamlar, köy yakmalar ve köy boşaltmalar ve di arkası kesilmeyen benzeri olaylar, adeta günlük yaşamın parçaları haline gelmiş. Demokratik talepler daha coplar, gözaltılar ve tutuklamalarla karşılanıyor?

Sistem tüm bu uygulamaları sadece dışardaki insanlara değil, cezaevlerindeki devrimci-demokrat-yurtsever tutsaklarda uygulandı. Özellikle son dönemlerde, medyanın da aracılığı ile cezaevlerini saldırı için hedef almış, zemin hazırlamıştır. Bu hazırlıklar sonrasında ise Buca Cezaevi'ne saldırarak üç devrimciyi katletmiştir. Bunun karşısında tüm cezaevlerindeki siyasi tutsaklar gaspedilen haklarını geri alınması ve yapılan saldırılara protesto için süresiz açlık grevine başlamışlardır. Toplam bin ikiyüz tutsak bu açlık grevine katılmıştır. Ne var ki açlık grevleri kırkinci, kimi yerlerde ellinci günlerine gelmesine rağmen yetkili kurumlar çözüm noktasında hiç bir adım atmamıştır. Kamuoyu yeterli duyarlılığı göstermemiştir. Bizlerde aydın ve sanatçı olmanın duyarlılığı ile yaşanan olaylara sessiz kalınmaması gerektiğini, bu soruna ilişkin bir an önce harekete geçmenin kaçınılmazlığını düşünerek tepkimizi gösterdik. Bu bir sanatçı tavrıydı, olması gerekiyordu.

Özgürlük Türküsü, Kutup Yıldızı, Genç Ekin Müzik Topluluğu'ndan arkadaşlarla birlikte harekete geçtik. Amacımız kamuoyunu duyarlı kılmaktır.

17.11.1995 tarihinde CHP Beyoğlu İlçe binasına gittik. Orada bu tepkilerimizi basına ve kamuoyuna dile getirmek istediğimizi esnada demolarat iddiasıyla yola çıkan CHP yetkililerince polislin eline teslim edildik.

Ama ne teslim ediliştik... Binadan öyle bir çıkarıldık ki, doğrusu dehşet vericiydi. Sanki demokratik bir talep için değilde silahlı bir saldırı için orada bulunuyomuşuz gibi, çevik kuvvetin azgınca saldırılarına uğradık. Tekme ve cop darbeleri arasında, önce Beyoğlu Emniyet Müdürlüğüne, sonra da Akşaray'daki işkence yuvasına götürüldük. 7 günlük yoğun işkencelerden sonra, devletin güvencesini tehlikeye düşürdüğümüz gerekçesiyle DGM'ye sevk edildik. Sonrası

malum, gördüğünüz gibi Sağmalcılar Cezaevi'ne yani buraya getirildik. Yaklaşık üç aydır devrimci tutsaklarla dayanışma gösteren tutsak sanatçılarımız, Çakıp çıkmayacağımız ya da ne zaman çıkacağımız 5 Mart'ta ki düşünüşümüzde belli olacak.

Bu bir sanatçı tavrıydı, olması gerekli- yordu dediniz. Oysa bugün ülkemizde kendilerini "sanatçı" olarak adlandıran pek çok kişi var. Ancak bu tarz bir toplumsal muhalefet içinde bulunmaktan özenle kaçınıyorlar. Grup Munzur'un bu olaylara karşı duyarlılığını nasıl açıklıyorsunuz?

◆ Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, sayıları fazla olmasada, bizim dışımızda da sesiz bir tanklıkta, sanıklığı göze alan devrimci-demokrat aydın ve sanatçı insanlarımız var; bir Grup Yorum, bir Özgürlük Türküsü, bir Kutup Yıldızı, bir Haluk Gürger, bir İsmail Beşikçi ve Recep Maraşlı sayabileceğimiz ilk örneklerdir.

Grup Munzur'un duyarlılığını açıklamaya gelince; nasıl bir sanat sorusuna ve sanata bakaş açımıza açıklık getirmek gerekiyor. Yoksa Grup Munzur olarak sadece ama sadece sanat yapıyor olsaydık, sanırım bugün burada değil başka yerlerde olurduk.

O halde sanat nedir? Sözlük anlamıyla hakikatımızda; nesnel gerçekliğin estetik edilmiş biçimde yeniden üretilmesidir diyebiliriz. Her sanatın hizmet ettiği bir sınıf vardır. Yani bize göre sanat sınıfsaldır. Bu yüzden yazar ve sanatçılar tarafsız değildir. Taraf olmadıklarını söyleyenler daha bilerek ya da bilmeyerek tarafırlar. Ve objektif olarak bir sınıfa hizmet etmektedirler. Sınıf derken şunu vurguluyoruz; ezen ve ezilen. Bir sanatçı bu iki şaktan birinin yanındadır, daha doğrusu yanında olmak zorundadır.

Ya burjuvazinin yanında yer alarak, onun politikalarına alet olup burjuva-feodal kültürünü ve gerici bir sanatı empoze edecek- sin, ya da halkın yanında yer alarak, onun sorunlarını eğilip, onun duygularını ileri bir noktaya taşıyarak ifade edeceksin. Ki bu halkla iç içe olmayı ve bir bütünlük içerisinde harekete geçmeyi de beraberinde getirir.

Şimdi burada iki tercih söz konusudur; bizim tercihimiz ikinciden yana, yani halktan yana olmalıdır. Bu aynı zamanda zor olmalıdır. Ancak zor olduğu kadar da onurlu ve güzel olmalıdır. Zorlu diyoruz çünkü halkın sanatçısı olmak, haksızlığa karşı olmak demektir, ki bu karşılaşılabilecek bir çok cebir demektir. Şöyle bir tarihe göz atmak gerekir. Pir Sultan halfanın sahip çıktığı için asılmadı mı veya doğrudan vazgeçemediği için denizi yüzölümlü Nesimi değil miydi? Sabahattin Ali, Nazım Hikmet neden sürgün edildi? Sivas'da yanan aydınlık beyinlerin suçu ne idi?

Bugün bizlerde benzer baskılarla karşılaş- yoruz. Ama şu bir gerçek ki burada amaç halaki sanatçıdan koparmak ve sessiz bırakmak, Başarmıyorlar. Çünkü ülkemizde köçümsenmeyecek düzeyde bir devrimci kültür vardı. Burada bizim görevimiz bir- rikim halinde olan bu değerleri sahip çıkarak, eski-yeni yani geri olan yanları atıp ileri- ci olan yanları ele alarak yenisiyle harmanlamaktır. Başka bir deyişle iyi bir analizi, yaratıcı, değişimci ve dönüştürücü ol- mamız gerekiyor. Ters durum kitlelerden kopmak demektir. Bu da sadece "sanatçı" olmak anlamına gelir.

Kendilerine sosyalist, ilerici ve devrim- ci gibi misyonlar yükleyen ama toplumsal olaylara karşı ilgisiz kalan sanatçılar da söz konusudur. Sizce bu ilgisizliğin nedenleri nelerdir?

◆ Bize göre toplumsal olaylara duyarlı olmak muhalefeci olmayı da beraberinde getirir. Tabi ki bu muhalefeticilikde berabe- rinde zorlukları getirecektir. Burada Emile Zola'nın Dreyfus olayındaki tavır öğretici olmalıdır.

Devrimci sanatçılığı kavramamış yada bil- ince çıkaramamış insanlar doğaldır ki bu muhalefetten uzak durabilirler ya da içten- deymiş gibi görünüp dışında kalabilirler. Sanırım şöyle açarsak daha doğru olacak Devrimci sanatçı olduğuna söyleyen kişi, bireysel çıkarlarını değil toplumun çıkarları- nı gözetmek zorundadır. Çünkü önce dev- rimcidir sonra sanatçı. Günümüz koşulla-

rında insanların bu şekilde geliştirmek ve ye- killendirmek görüldüğü gibi basit bir olgu değildir. **Birincisi:** İnsanların düşüncelerini belirleyen içinde bulunduğu sosyal çevre- dir. Burjuva-feodal kültürün insanlar üzerindeki etkisidir. Biz olgusundan çok ben olgusunun hakim olmasıdır. **İkincisi:** Ege- menlerin kitleler üzerindeki yoğun baskı, sömürü ve saldırlarıdır. Bunun sonucunda bir sinme ve geri çekilme söz konusudur. Bundan kendilerine "devrimciyim-demokratım" diyen kimi sanatçılarda eklenilebil- mekte ve sessizliği tercih etmekte. Oysa asıl olan dönemin sanığı olmayı becerebilmek- tir. Yılmaz Güney'in oğluna söylediği şu söz anlamlıdır: "İyi bir seyirci olmaksızın kötü bir baksör olmak daha iyidir."

Cezaevi koşulların bir sanatçının rahat üretim yapacağı alan olmadığı gerçeği var. Siz bu gerçeklik içerisinde cezaevini nasıl değerlendiriyorsunuz?

◆ Önemli olan sanatçının yaşamdan ne beklediği ve yaşama olan etkisinin ne olma- sı gerektiğidir. Şöyle örneklendirecek olur- sak, Nazım Hikmet'de uzun yıllar ceza- evinde kaldı, ama o sınır tanımayan en gü- zel şiirlerini halkına buradan yazdı. Dev- letin Nazım'a ilişkin hiç bir yasağı sökmü- di. Kitaplarının okunması suç sayıldı, ama ki- taplar el altından da olsa ülkenin dört bir yanına dağıldı. Kitaplar elden ele dolaş- ken insanlar Nazım'ın şiirleriyle yoğaldı.

Keza Yılmaz Güney tutsak olmasına rağ- men ülkemiz gerçekliğini sanatı ile birleşti- rerek bizlere sundu. Yol, Sürü, Duvar ve Unut gibi filmlerini devalarca izlemiştir, ama her izleyişimde bambaşka duygu sar- arı çimi. Bir sanatçının halkını bu kadar iyi tanıması ve sahiplenmesi insana müthiş bir güç veriyor. Aynı zamanda devrimci bir san- atçının nasıl olması gerektiğini, nasıl yaşa- ması ve nelere sahip olması gerektiğini göz- ler önüne sermektedir.

Yine bir Ruhi Su, Enver Gökçe, Hasan Hüseyin ve Sabahattin Ali gibi sanatçıları- mızı unutmamak gerekir. Tüm bu isimler devrimci bir sanatçının nasıl ne olursa olun üretim yapabileceğinin örnekleridir.

Cezaevlerine gelince, devletten cezaevleri üzerindeki politikalarını dışından zaten bi- liyorduk, ancak şu an içeride bir tül yaşıyo- ruz. Cezaevine geldiğimizden bu yana çok yoğun bir süreç yaşadık. Ümraniye Ceza- evi'ne yönelik olarak peş peşe gelen iki sal- dırı sonrasında dört güzel insanın katledil- mesine ve onlarcasının da yaralanmasına sebep oldular. Tutsaklar da bu saldırılar karşısında direnç gösterdi, bu onların en doğal hakkıydı. Dalga dalga yayılan ceza- evleri direnişleri adeta bir akımın bir anda yayılarak dışarda da nuruz bulmasıydı.

Emekçi halkın direnişlere sahip çıkması devleti adeta çığna çevirmişti. Yaşlı anala- rımız sokak ortalarında sürüklenerek dövül- dü, binlerce insan kapalı spor salonuna ti- kıştırıldı. Yüzlerce işkence odalarından geçirildi... Ve devletin polisleri dehşet veri- ci bir tabloyla bir aydınımızı, Gazeteci Me- tin Göktepe'yi katletmişti.

Burada bankat arkasında bekleyen dev- rimci tutsakların önüne hoş geldin deyişleri- ni gördük. Onların dirençlerini gördük. Bu tablo bizlere çok defa ifade ettiğimiz bir gerçeği pratiklerde gösterdi: **Direnin önünü hiçbir şey alamaz.** Ve burada en zor şartlar altında bulunan bu güzel insanların halka layık olabilmenin çabası içinde olduklarını gördük. Tüm bunlar yeni türkülerimizde soyenecek gerçeklerdir.

Ayrıca sanatsal faaliyetlerimize araştırma ve inceleme yönüyle de devam etmekteyiz. Burada sanata ilgili o kadar çok insan var ki, bunlarla konuşup sohbet etmek ise ayrı bir avantajdır.

Grup Munzur olarak halktan beklenti- leriniz nedir?

◆ Daha öncede söylediğim gibi ülke- mizde toplumsal sorunlar hat safhaya var- mıştır. Bunun nedeni devletin her alanda, ideolojik, siyasal, kültürel ve ekonomik alanda yaşadığı krizdir. Bunun yanında ül- kemizde bir sosyal ve ulusal kurtuluş müca- delesinin olduğu da gerçektir. Rejim kendi- sini bu gerçeğe göre şekillendirdiğinden her geçen gün politik olarak daha da tikanmak- ta, halka karşı daha da hırçınlaşmaktadır.

Bu durum halka her zamankinden daha

fazla görevler yüklemektedir. Bir sanatçı olarak bizim istediğimiz birinci şey, bu so- runlara karşı duyarlı davranmaları ve üzer- lerine düşen görevi yüklenmeleridir. Çünkü bu sorunlar hepimizin sorunlarıdır.

İkinci olarak da, halkın kendi sanatına ve sanatçısına sahip çıkmasıdır.

Burjuva-feodal yapının yoz ve geri kültü- rüne karşı açılan alternatif kültür merkezle- ri, üretilen sanat eserleri ve bu alanda yer alan kültür emekçileri sürekli olarak sistem tarafından baskı yöntemleriyle sindirilmeye çalışılmaktadır. Birçok yerde kültür merkez- leri kapatılmakta ve çıkan kitaplar yasaklan- maktadır. Kasetler toplatılıyor ve devrimci sanatçıların konserlerine olarak tanınıyor. Bu koşullarda üretim yapmaya çalışan san- atçıların halk yeterince sahiplenmeyince üretimlerini tam anlamıyla geliştirememek- tedirler.

Örneğin biz, üç yıllık sanat çalışmamız boyunca adeta bir avajımız cezaevinde bir avajımız dışarda oldu, bir çok konserimiz engellemelerle karşılaştık. Bizim yaşadığımız bu sorunlar tüm diğer devrimci sanatçılarda yaşanmaktadır. Biz bunlarla yılmıyoruz, ancak özütü olan şudur: **Halkımız bu olay- lara karşı yeterli duyarlılığı gösterip, sanat- çılarına yeterli derecede sahip çıkamamak- tadır.** Oysa halkın sanatçısına yapılan bir saldırı özünde halkın kendisine yapılan bir saldırıdır ve susturulmak istenen her türkü- de halkın kendi türküsüdür. Bu saldırıları püskürtülecek olan esas gücte halkın kendisi- dir. Bu yüzden yapılacak her saldırıya karşı aktif tepki göstermek bir zorunluluk haline geliyor.

Bize birazda kasetlerinizden bahseder misiniz?

◆ Biz Grup Munzur olarak, '92 yılından beri çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Bu çalış- malarımızda çıkardığımız ilk kasetimiz, "Ba- ha'nın Türküsü" adlı yapıtıydı. O dö- nem bizlerin yeni ve akademik anlamda tecrübesiz oluşumuz kaset çalışmalarına da olumsuz yönde yansdı. Bu yansımada en belirgin yönde dar bir kesime hitap etme- siydi. Oysa asıl hedefimiz geniş bir kesime ulaşmak, halka devrimci kültür ve devrimci sanatı götürmektir. Ama yeri gelmişken bir şeyin altını çizmek istiyorum. Daha önce de belirttiğim gibi zor koşullar altında üre- tim yapıyoruz ve en iyisini yapmak istio- ruz. Ama dinleyicilerimiz üesim noktasında sanatçılarına yeterli duyarlılığı göstermi- yor. Sahiplenmesi yanında, üretimde de ona yardımcı olabilir, bu hem sanatçıyla dinleyici arasında ilişkiyi geliştirir, hem de ürünün daha nitelikli olmasını sağlar. Çı- kan kasetlerimize yönelik olumlu ya da olumsuz eleştirilerini, beştelilerini, şiirlerini bizlere iletmelidirler. Bu yöntem daha doğ- rusunu ve daha iyisini yapma yönünde bize ışık tutacaktır. İkinci kasetimize gelince, ilk kasetimizden çıkardığımız dersler ve daha deneyimli oluşumuz ikinci kasetimize için bir avantajdır. İlk kasetten sonra aradan iki yıl gibi uzun bir süre geçtiği için dinleyici tarafından oldukça yoğun bir ilgiyle bekle- niyordu. "Hep Birlikte" adlı bu ikinci kase- timizi '95'in Eylül ayında çıkardık. İlk kase- timize oranla ileri bir çalışma oldu, öylede olması gerekiyordu. Ne varki tamamen he- deflediğimiz bir çalışma olmadı. Örneğin çok sesliliği istenilen biçimde kullanama- dık. Müzik aletlerinde klavyenin öne çık- maması kasetin doğallığına gölge düşürdü. Diğer yandan ise ezgilerin niteliği, sözler- deki içerik bakımından daha geniş bir kesime hitap etmesi kasetin olumlu yanındır. Biz çalışmalarımızla halkın sorunlarını, duygu ve düşüncelerini devrimci sanatımızla bir- leştirerek sürdürmeye çalışıyoruz. Bu kase- timizde bunun ne kadarını yapabildik, yete- rli venci olabildik mi, cevabını dinleyicilere bırakıyoruz...

Son olarak okuyucularımıza ne söyle- mek isterdiniz?

◆ Nerde olursak olalım, ister kırdı, ister şehirdi, isterse zindanda yaşamı onurlu kavgalarla güzelleştirerek, insanlığın kurtu- luşu yolunda hep birlikte yürüyalım.

Ve diyoruz ki:

Ant olsun, ant olsun ki milyonların koro- suyla haykıracağız türkülerimizi

Teşekkürler ■

Yel Dağı Notları (II)

Yıl 1993. aylardan Ocak'tır, diğer adıyla zemheri. Zemheride, tarihe bir not düşer. Tarih sayfasi, Zemheri kışında, partizanların ölümle yaşam arasındaki serüvenine konu olur. Ve altın harflerle, komünizmin altı savaşısının mücadelesine tarihi yazılır. İnsanlık tarihinin sayfasına bunu yazarken, insanlığın özgür geleceği için "dikkat" diye altını yine altın çiziyelim.

Neydi bu altıncağ serüveni?

Yine Dersim deyince, akla hemen partizanlar gelir. Dersim'in her vadisi, her dağı, her ovası, köyü, partizanların kahramanlık öyküleriyle anılır. Dersim halkı adeta 1938'deki direniş anılarını, partizanların faşist Türk ordusuna karşı savaşınıyla birleştirip daha da güzelleştirmiştir. Artık yöre, köy, mevki, ziyaret isimleri savaşın mecrasında değerlendiriliyor. Hangi yörede nasıl bir çatışma, hangi partizan şehit olmuşsa, ona benzer adlar ile yeniden isimlendirilmeye başlanmış, bu durumu artık kanıksanır olmuştur. Dersim'de küçük çocuklar, partizanlara öykünerek, gerilla savaşını veriyorlarmış gibi "savaş" oyunlarını oynamaya başlamışlardır. Pusu kuruyorlar, baskınlar düzenliyorlar. Bazende ikiye ayrılıp bir grup beyaz ordu, bir grup kızıl ordu (gerilla) olup, karşılıklı savaşıyorlar. Öyle zekice savaş oyunları geliştirmişler ki, akıllara durgunluk verir. Sanki her birisi, savaşın içinde yıllarca pişmiş komutanlar gibidir. Filistinlilerin tabiriyle, "**Küçük Generaller**".

Dersim her yönüyle tartışmalıdır. Yaşlısından çocuğuna, dağından taşına, ormanından hayvanına kadar hep tartışmalıdır. Savaş geliştiği, buna benzer tartışmalar daha da ilgi çekici ve düşündürücü oluyor.

Eğer köylülerin hayvanları karakol yarıklarından geçtiğinde, "gerilla" diye vuruluyorsa, yabancı hayvanlar bile düşman tarafından "gerilla" zannedilip akşamdan sabaha kadar ne kadar ateşli silah varsa hepsi kullanılarak taraniyorsa varın siz düşünün.

Evot Dersim'de her canlı, her ses, her hareket kabus gibi beyaz ordunun üzerine çökmüştür.

Tarih hep kanla yazılmış ve kanla yazılacaktır. Tarih sayfalarına düşmüş her damla kan, kerdi özünü de yazdırarak halka mal olmuştur. İşte Yel Dağı notları, tarih kesitinin bir dönümünü, dönemini içine almaktadır. Öylesi bir kesittir ki, insan sabrının son sınırı, irade gücünün bütün olanakları, hayal gücünün bütün marifetleri, bu kısa ama belleklerden silinmeyen tarih kesitinde yaşanmıştır.

Yıl 1992, bahar aylarıdır. Doğadaki bütün canlılık, partiye de yansır. Onun toprağında bereketin, canlılığın kucaklarında gündüz-gece demeden yatan siyasi bir partinin doğadan etkilenmemesi, ondan öğrenmemesi beklenemez.

Küçük, küçük dereler birleştiğinde ırmak olur. Baharda bu ırmaklar bütün görkemliliğiyle coşar, göz kamaştırıcı tarzda hızlı ve hareketlidir. Bu ırmakların birleşmesi, koca bir alana yayılması başka duygular yaratıyor insanda.

Bütün canlılar kış uykusundan uyanmışlardı. Yeryüzü bereketin cennetine dönüşmüştü. Adeta canlılar yeryüzünü ılgal etmişti. Yaşam sevinci insanı mest etmekle kalmaz, büyük şaşkınlıklar içinde hayrete düşürür. Hareketin, yenilenmenin, değişimin, eskisinden daha güçlü filizlenme ve büyümenin olduğu bu cennet baharında şaşkınlık, hayret içinde sevinç ve doyulmaz mutlulukla

partinin örgütsel birliği gerçekleşir. Halkın deyimleriyle "birlik, kuvvettir", "birlik, dirliktir" kabilinden şey, partide yaşanır. Yoldaşlar birleşmenin sevinci ile enginleri fethetmenin mutluluğunu yaşar gibi olur. Bu birlikten doğan kuvvetle, parti önderliğinde gerilla birlikleri bir araya çağılır.

Sürecin, siyasi ve askeri görevleri belirlenir, gerilla bölgelerinin özellikleri ve ihtiyaçlarına uygun gerilla birlikleri yeniden konumlanır. Bütün mesele, merkezi görev Kızıl Siyasi İktidarlar için Köylü Gerilla Savaşının yoğunlaştırılmasıdır. Bu ihtiyaca cevap verecek örgütlülük oluşturulur. Gerilla birliklerine yeni atamalar yapılır, gerilla birlikleri kendi çalışma alanlarına gitmek için harekete geçerler.

O dönem bütün alanlarda büyük eylemlilikler yaşanır. Düşmana büyük darbe vurulur. Hemen hemen yapılan bütün eylemliliklerde kızıl ordumuz TIKKO pek kayıp vermez. Gerilla savaşında ordumuz TIKKO'nun üstün başarıları halkta büyük moral yaratır. Yaşlısından gençine, 14 yaşından 40 yaşındakilere kadar katılım olur. Gruplar halinde olduğu gibi, birer birer de gerilla savaşına katılanlar vardır. Gün geçtikçe katılımların sayısı artar.

Partinin siyasi ve örgütsel birliği, halkın üzerinde olumlu etki bırakır. Özellikle bölge halkı parti birliğini büyük bir sevinçle karşılar. Destegini daha da artırır. Her gidilen köyde köylüler parti birliğini selamlar.

Gerilla birlikleri yoğun faaliyet içinde. Bir yandan gerilla birliklerine yeni yeni savaşçı alınıyor, bir yandan da siyasi ideolojik propaganda yapılıyor. Bir yanda örgütleme çalışmaları yapılıyor. Öte yandan ise düşmana yönelik çeşitli eylem biçimleri geliştiriliyor. Sürecin siyasi, örgütsel, askeri görevleri yüklü Gerilla birlikleri sürecin dayattığı bu temel görevlere cevap vermek, devrimi icra etmek ve gerilla savaşını daha da boyutlandırmak için yoğun çalışmalar içinde.

O süreçte, Bingöl, Diyarbakır ve çevresini kapsayan alanlara da gerilla birliği atanır. Biz buna "Güney birliği" diyoruz. Bingöl'e ulaşıyor. Ancak Diyarbakır'a geçiş yapamaz, hareket yönünü değiştirip, Palu'dan geçiş yapmayı dener. O alanda da geçiş rizokoya biter. Düşman güney birliği, hakkında istihbarat alır. Büyük bir kovalamaca başlar. Yer yer düşmanla sıcak temasta sağlanır, günlerce pusu atılır. Nazmiye-Çakaran da büyük bir çatışma yaşanır. Gerilla birliği pusuya düşer. Pusuyu yarar. Selahattin kod isimli Diyarbakır'lı bir gerilla şehit düşer. Düşmanın birden fazla ölü ve yaralıları olur.

Bu durumu, gelişmeleri değerlendirmek için gerilla birliği iç hatlara yönelir. Dersim merkezinde faaliyet yürüten gerilla birliğine buluşulur. Orda bulunan genel komutanlık üyeleri mevcut durumu değerlendirmek için bir toplantı yaparlar. Toplantıda "geçişler yeniden denenmelidir, farklı geçişler üzerinde durmalı, eğer geçiş olmazsa ayrıca askeri komisyonu durum rapor edilecek iletilebilir" şeklinde hem fikir olurlar.

Birlikte bir gün kalırlar. Kaldıkları gün, gerilla savaşında yaşanmış birbirinden güzel şeyleri ballandıra ballandıra anlatırlar. O sohbetlerin doyumunu olmaz. İnsan kendisinin kırklar sofrasında olduğunu sanır. Espiriler, takılmalar, kahkahalar o güzelim "karaçor" oyunu vb. savaşın acımasızlığı yerini o ortamda devrimci romantizme bırakır, zannedilir ki ormanın derinliklerinde yeşille örtülmüş köy-

lülerin pikniğidir. Ağıtlar, türküler, şairler, fıkralar bu sohbetin inezesidir.

Ayrılık vakti yaklaşıyor. Gündüz yerini ağır ağır geceye terketmektedir. Geceler, gerillanındır. Düşman geceye yenik düşmüştü, hükmedemez geceye. İki gerilla birliği arasında tekrar buluşmak üzere, veda töreni yapılır. Can yoldaşından ayrılmak çok hem de çok zordur. Savaşta ölümün zamanı yoktur. Nerde ne zaman insanın vurulacağı belli olmaz, bir saniyede de olabilir, bir dakikada da, bazen günleri, ayları, yılları alır. Ölüm gerillada kanıksanmıştır. Ölümün üzerine büyük cesaretle ve bilinçle gidilir. Gerilla da ölüm, yaşama dönüşürmüştür, yaşamın diğer adı adeta ölüm olmuştur.

Denilebilir ki bazı durumlarda ölüm, yaşamı diriltir, hayat verir, daha da güzelleştir. Bilinçli ölümün, idealleri uğruna ölümün dünyası zengindir. Çiçek gibidir, ölümün içinde hayatın bütün çiçekleri boy verir. Bu ruh güzelliğine, ancak sınıfsız sömürsüz, sınırsız yeni dünya için savaşanlar erişebilir. Onlar yaşamın içindeki güzelliği daha iyi kavrar.

Ölümün bu güzelliği yine de yoldaşına acı verir. Çünkü canıdır, kanıdır, ruhudur. Yoldaşını yitirdin mi, canından bir parça yitirmişsin demektir. Her güzelliğin bir çirkin yönü de var. Bu olmazsa güzelliğin anlamı olmaz. İşte bunun bilincinde olan gerillalar, helalleşirken, tekrar buluşmanın özlemini ayrıldığı andan itibaren içinde taşır, onu yüreğine alır, onunla birlikte yaşar. Gerillada yoldaşsız yaşam olmaz. Onun için bir zenginliktir. Karanlık çöker, güney birliği alanına gitmek için ayrılır. Dersim merkez birliği, yürüyüş düzenini alarak, kendi alanında başka bir köye uğramak ve günlük ihtiyacını tedarik etmek için, yoldaşlarından ayrılır.

Dersim merkez gerilla birliği köye girer. Uzun yolculuğun yorgunluğu sıcak çay sohbetiyle unutulur. Çay muhabbetine dost hafifliği ve uzun süre görmeyişin sevecenliği girer. Gerilla birliğinin köye girmesi, hem gerillalarda, hem de köylülerde anlatılması zor değişik duygular yaratır. Çekilen her bir ah, yüz yılların öfkesidir. Düşmanı yenilgiye uğratmanın bir hesaplaşmasıdır. Adeta isyandır, öçtür, intikamdır.

Dersim merkez birliği, Dersim'e bağlı Sekman Köyü'nde yaşanan, düşman güçleri ile özel gerilla birliğimizin arasında çıkan çatışmanın analizini yaparlar. Köylüler çatışmanın değerlendirilmesine doğrudan katılırlar. Çatışmanın canlı tanklarıdır. Savaşta özel görevlerle görevlendirilmiş gerilla birlikleri, zorunluluklar dışında çatışmaya pek girmezler. Ancak konakladıkları mevki, düşman tarafından ablukaya alınır. Operasyona Dersim, Mazgirt, Nazmiye'de konuşlandırılmış düşman güçleri katılır. Koordineli bir biçimde, özel gerilla birliğimizin olduğu mevkiye iyice yaklaşır. Düşmanın hareket tarzını tahlil eden özel gerilla birliğimiz hemen saldırıya geçer. Silahlardan çıkan ilk memi, günboyu sürececek çatışmanın habercisi olur.

Çatışma başlamıştır. Yüreklere, özlemlere, hasretlere, duygulara, bilinçlere öylesine birleşmiş ki, kendisini namludan çıkan memiyle ifade ediyor. O günkü yaşam, ölümün içinde yaratılacak güzelliğe bağlıdır. Kelimenin gerçek anlamıyla, ölümün içinde hayatı, yaşamı örnek, ölümü güzel yaşanır hale getirmektedir. Eğer yaşam, ölümü yok ede ede kazanılacaksa, yapılacak tek şey, yaşamı anlamlı, güzel kılan ölümlere seve seve gitmektir.

Çatışmada patlayan bombalar, namludan çıkan mermiler, helikopterlerin ta-

kırtları Dersim halkını tavakkuza geçirir. Silah seslerinin ulaştığı bütün köylerde ve Dersim merkezde istisnasız herkes savaş ruhunu yaşar. "Keşkelerle" başlayan, "İnşallah" lar la devam eden sorgulama yöntemi, zincirlemesine birbirini izler.

Havan atışları, topatışları ve helikopterlerden yağın bombalardan, tatalım da ferdî silahlara kadar düşman hepsini kullanır.

Amacı bellidir. İmha! Zaten savaşın temel yasası imhadır. Özel gerilla birliğinin olduğu mevkide, patlayıcı maddelerden çıkan gazların oluşturduğu sis bulut tabakası görünümünü alır, gökyüzüne yükselir, öylesi bir görünüm verir ki, gökyüzü ile yeryüzü birleşmiş zannedilir. Doğa tek bir tabakadan, bulut tabakasından oluştuğunun izlenimini verir.

Çatışma gün boyu sürer. Gündüzün yerini geceye bırakmasıyla sona erer. Böylesi durumlarda bazen düşman gecedden sabaha kadar doğadaki canlılarla çatışmayı sabaha kadar sürdürür.

Çatışma bitmiş, düşman yenilgiye uğramıştır. İmha sonuçlu saldırısı başarıya ulaşmamış, 5 ölümlü dışında 10'a yakın yaralıyla operasyon güçleri geri çekilmek zorunda kalır. Özel gerilla birliğimizden iki gerilla yoldaş şehit düşer. Bu çatışmanın yankıları günlerce, aylarca sürer. Ve bu çatışmaya yol açan neden neydi? Soruları eksik olmaz.

Dersim merkez birliği ile köylülerin o akşam ki sohbetleri çatışmanın neden ve niçinleri üzerine yapılır. Uzun süren tartışmalardan şu sonuca varılır. "**İhbar olmuştur.**" Varılan sonuç isabetli ve doğrudur. Bu kezde "**İhbarı kim yapabilir?**" tartışmaları ve yorumu yapılır. Bütün olası tartışmaların konusu olur. TIKKO'da ölüm olayları en ince ayrıntılarına kadar incelenir. Kılı kırk yararcasına tahlil edilir. Halka, devrime, partiye zarar vermemiş şahıslara kesinlikle zarar verilmaz. Bu sorunda büyük titizlik gösterilir. Halkın davasına zarar vermiş şahıslara ilk edapta uygulanan yöntem iknadır. Bu çaba yoğun şekilde gösterilir. İlah olunmadığı takdirde verdiği zarara uygun ceza işlemlere tabi tutulur.

Şunu çok rahatlıkla söyleyebiliriz ki, TIKKO insanlığın özgürleştirilmesi için savaşıyor. Savaş çok istediğinden dolayı değil, insanlık savaşta zorunlu bırakıldığı içindir. Toplumsal formasyon açısından faşist Türk devletine karşı savaşmak zorunlu ve ertelenmeyecek tarihsel bir görevdir. TIKKO'nun en büyük ideali, savaş ortadan kaldırmak için savaşımdır. O biliyor ki, sınıflı toplumlar ortadan kalkmadıkça, gerçek bir barıştan, kalıcı bir barıştan söz edilemez.

Dolayısıyla, halk içindeki unsurlara yaklaşım çok hassas ve itinalıdır. Düşmanla işbirliği yapmış ve yaptığı ihbarlarla gerilla birliklerinin imhasına sebebiyet vermiş unsurlara karşı yaklaşımı da acımasızdır. Araştırın, dolaysız ve dolaylılarını hesaba katarak senteze ulaşın.

Köylülerce yapılan sohbetlere doyum olmaz, tartışmanın ilerleyen saatlerinde, tartışmada görüş birliğine varılır. Saatler epeyce ilerlemiştir. Köyden ayrılmanın saati gelir. Son sigaralar içilir. Günlük ihtiyaçlar temin edilmiştir. Komutan gerilla birliğine "**her şeyinizi kontrol edin**" talimatını verir. Gerilla birliği silahından tatalım da yiyeceğine kadar her şeyini kontrol eder. Komutana "**köyden çıkabiliriz**" haberi verilir. Gerilla birliği köylülerle helalleşerek sessiz bir biçimde köyden çıkar. Gerilla birliği yürüyüş düzenini alarak, önceden planladıkları arazideki konaklama yerine gün ışımadan varır

Meçhul Asî: İvan Vasilyeviç Babuşkin

Oncü Bolşevik işçilerinden ve Sosyal Demokrat Parti'nin kurucularından Lenin'in öğrencisi ve en yakın arkadaşı olan Babuşkin Rusya'nın Vologodsk Guberniyasındaki Legonokaya Totemka köyünde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak doğdu. 1887 yılında başladığı torpido ustalığı öğrenimini tamamlayarak, 1891 yılında Petersburg'ta Benyanni Kovskiy fabrikasında torra ustası olarak çalışır. Fabrikada devrimci işçilerle tanışan Babuşkin gizli bildiri ve broşürler okumakta ve devamlı Newskiy gümrük işçileri için düzenlenen gece seminerlerine katılmaktaydı. Seminerleri veren N.K. Krupskaya ve diğer devrimciler, işçileri Marks'ın öğretisiyle tanıştırmışlardı. Bu seminerler Babuşkin'in politik eğitiminde büyük rol oynar. Petersburg'daki İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği üyesi öncü işçilerle tanışmak isteyen Lenin, Babuşkin ile ilk kez burada karşılaşır.

Babuşkin, İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği'nin aktif üyelerinin Lenin'le birlikte 1895'de yakalanmalarına üzerine, fabrikalara "İşçi yoldaşlarımız" imzasıyla sosyalizm için savışta ilkeleri ortaya koyan, sosyalistlerin işçi sınıfının gerçek dostları olduğunu belirten, "Sosyalistler Kimdir, Halkın Düşmanları Kimdir?" başlıklı bildiriler hazırlayarak dağıtır.

Babuşkin Ocak 1896'da yakalanır ve Şubat ayında üç yıllığına Yekaterinoslav'a sürgün gönderilir. Burada Petersburg'dan gönderilen, 1896 yaz

greverine katılmış sosyal demokrat işçilerle ilişki kurar ve onlarla birlikte Bryansk fabrikasında politik çalışmalar yürütür. Babuşkin önderliğinde Aralık 1897'de İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği'nin Yekaterinoslav şubesi açılır. Onun bu şubedeki çalışmaları sonucu 1899'da Yekaterinoslav'da yaklaşık 25 işçi çevresi oluşmuş ve hepsi devrim mücadelesine katılmıştır. Daha sonraları Babuşkin yönetiminde Yujniy Raboçiy (Güneyli İşçi) isimli gazete başlar. Lenin'in Sibirya'dan dönmesi ile karşılaşmalarından sonra Babuşkin ile Lenin arasında sarsılmaz bir bağ oluşur. Babuşkin Lenin'in yurtdışındaki tüm Rusların katılımıyla çıkarılmasını düşündüğü, gizli Marksist gazete Iskra

projesini büyük bir heyecanla destekler, organizasyonuna aktif olarak katılır. 1901 yılının sonlarında yakalanan Babuşkin, Aleksandrovska'ya gönderilerek hücreye konulur. Buradan Eylül 1902'de Londra'ya kaçar, Londra'da Lenin ile buluşarak Iskra'nın redaksiyonunu yapmaya başlar. Petersburg'da "ekonomistler" ile sosyal demokratlar arasındaki mücadelenin keskinleşmesi üzerine Lenin onu "Novitskaya" kod adı ile başkente gönderir. Lenin 16 Ocak 1903'te Babuşkin'e gönderdiği mektupta "Novitskaya'nın enerjik çalışmalarını selamlıyorum ve en ufak bir değişime izin vermeden mücadelenin bu savaşçı ruhla sürdürülmesini tekrar tekrar rica ediyorum" der. Ancak bu mektup Babuşkin'in eline geçmez. Çünkü Babuşkin tekrar yakalanmıştır. Babuşkin hücresindeki görüş ayrılıklarını ve Bolşevik-Menshevik bölünmesini öğrenir. Hiç tereddüt etmeden Lenin'in ve Bolşeviklerin yanında olmayı seçer. Ocak 1906'da Babuşkin bir grup yoldaşıyla Çita'dan Irkutsk'a silah nakle eder. Çita'da Askerler ve Kazak Temsilcileri Sovyetini kurar. 31 Ocak 1906'da Babuşkin ve yoldaşları general Mellor-Zakomulst'e bağlı birlikler tarafından yakalanırlar. Yakalanmaların sonrasında hiç yargılanmadan Mısraya Zabaykalsk demiryolu üzerinde kurşuna dizilirler. Babuşkin kimliğini söylemediği için "meçhul bir asî" olarak gömüldü.

Onun bu kahramanca ölümü ancak 1910 yılında ortaya çıkar.

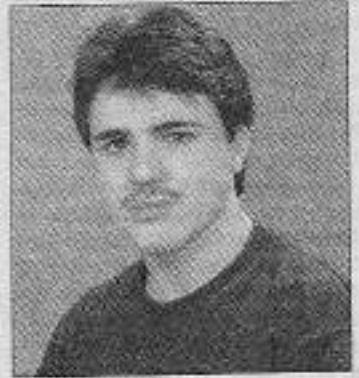
Onun bu kahramanca ölümü ancak 1910 yılında ortaya çıkar.

Onun bu kahramanca ölümü ancak 1910 yılında ortaya çıkar.

Yavuz Doğan

Yavuz Doğan, TKP(ML) Genel Sekreteri Kazım Çelik'le birlikte Elazığ Palu'da 1987 yılında şehit düşen Ali Kaya Doğan'ın yeğeniydi. Ali Kaya Doğan'ın faşist Türk devletinin kolluk güçleri tarafından katledilmesinden sonra, aileye yönelik yoğun baskılara dayanamayan annesi ile birlikte yurtdışına çıktı.

Yavuz, yurtdışına ayak uydurama-

diği gibi, TKP(ML)'ye olan sonsuz inanç ile tekrar Türkiye'ye döndü. Türkiye'ye döner dönmez ilişkiye geçerek halk ordusu TIKKO'ya katıldı.

Yavuz Doğan 28 Şubat 1995 Salı günü saat 16:00 sularında TKP(ML)-TIKKO gerillalarıyla beyaz ordu güçleri arasında çıkan çatışmada şehit düştü. Aynı çatışmada gerillalar tarafından düşmana dört ölü ve onlarca yaralı verildiği bildirildi.

Yavuz Doğan Altınçay mücadelesinde şehitler kervanına katıldı. Mücadelesi mücadelemizdir.

ciyatı ile sabitlenmiş olan uçaksavarları sökemeyen gerillalar birer hatıra fotoğrafı çekerek panzerleri ateşe verdiler. Bu arada yukarıdaki mevzilerden uçaksavarları sökmek için aşağıya inen ve bir anda açılan hareket eden Arif yoldaş duymanın rastgele açtığı ateş sonucu şehit doğdu. Arif çatışma alanından çıkaran yoldaşları onu Münzur'un donuklarına gömerek tekrar çatışma alanına döndüler.

Arif proletarya partisi saflarındaki mücadelesini gençlik içerisinde sürdürdükten sonra 1992 yılında TIKKO'ya katıldı. Fedakarlığı, alçak gönüllüğü ve çalışkanlığı ile hem yoldaşları, hem de halk arasında "halkın hamalı" olarak adlandırılıyordu. Arif'in şehit olduğu sırada da Hozat'ın Zankirak köyünden olan Ezgi (Feride Yıldız) de mevzisinde açıktan hareket ettiği anda düşmanın yoğun ateşi içinde vurularak o da şehitler kervanına katıldı.

Sabah saat 05:30'da başlayan ve gece 20:30'a kadar süren çatışma sonunda düşmana 27 ölü (subay, astsubay, asker) verdiren, 3 adet BRT-60 zırhlı aracı yokeden ve büyük bir bölüm cephanesine el koyan gerilla birliği iki yigit savaşçısını şehit vererek geri çekilmiştir.

Arif ile Ezgi halklarımızın dilinde doğan, gerillanın elinde mazfer olarak yaşıyorlar-savaşıyorlar.

Arif ile Ezgi Yeşermek Üzere Toprağa Düştüler

6 Şubat 1995 tarihinde Dersim'in Moztat ilçesi kırsalında konuşlanmış olan TIKKO Ana Birliğini güvenliği için tedbir alan ve Kalecik, Ulukale köyleri istikametindeki tepelere yerleşen gerilla birlikleri sabahleyin 04:00'te kendilerine yaklaşan yüzlerce düşman askeri görürler. Durum hemen Ana Birliğe ulaşır. Bu durum karşısında değerlendirme yapılır ve gerilla birlikleri mevzilere yerleşir.

Düşman güçlerinin her hareketini izleyen gerilla birlikleri saat 05:30'da Kalecik istikametinden ilerleyen beyaz ordunun kol güçlerini mevziye girdikleri anda Maoist kursunlarla "selamlarlar." Hiç ummadıkları bir anda üzerlerine yanan kurşunlarla çil yavurları gibi dağılan düşman güçleri arkaalanına hile bakmadan bağırarak, ağlayarak mevzilerden kaçıyorlardı. Evet halk ordusu gerillaları ile beyaz ordunun kol güçleri arasında çatışma başlamıştı. Gerilla birliklerinin tepelere çok iyi şekilde mevzilenmesi karşısında tavşan yürekli "kahraman" mehmetchik ve üstleri birliklerine telsizlerden yaptıkları "bunlar çok iyi savaş-

yorlar", "iyi nişan alıyorlar", "bütün şartlar onların lehinde" vb. açıklamalarla acızlıklarını bildiriyorlardı. Saat 07:00'yi gösterdiğinde çatışma alanına takviye güçleri gelmeye başladı. Gelen takviye güçlerle düşman sayısı bin kişiyi geçmişti. Buna karşılık gerillanın toplam sayısı ise yüzdü. Düşman gerillaları buldukları yordem sökmek amacıyla o çok güvendikleri BRT-60 zırhlı araçlarla gerilla mevzilerine yaklaşmaya çalışıyorlardı.

Fakat onlarda bir "sürpriz" bekliyordu. Panzerlerin yaklaştığını gören gerilla birliklerinden bir grup mevzilerden kayarak indikleri dere yatağına roketleri ile hazırlı bekliyorlardı. Büyük bir ihtisamla yaklaşan BRT-60 zırhlı panzerler üstlerinde patlayan roketlerle saf dışı kaldılar. Zırhlı araçların içinde bulunan 24 özel tim elemanı kızıl kursunlarla cehenneme yollandı. Panzerleri saf dışı bırakan gerillalar panzerlerin içindeki ve timlerin üzerlerindeki cephanelere el koyduktan sonra panzerlerin üzerindeki uçak savarları sökmeye çalıştılar fakat

USTALARDAN SEÇİMLER

SOSYALİZM VE ULUSLARIN
KADERLERİNİ TAYİN HAKKI

(II)

5. tezin notlarında sözünü ettiğimiz yazılarda, Alman görevi Lensch, Engels'in Po ve Ren başlıklı yapıtlarından ilginç bir pasaj aktarıyor. Engels, burada, özete, bir dizi küçük ve canlılığı olmayan ulusları, tarihsel gelişmeleri sırasında yitmiş olan "Avrupa'nın canlılığı olan büyük ulusların" sınırlarının, gittikçe daha çok "halkın dili ve sempatifleri"ne uygun olarak saptandığını söylemektedir. Engels, bu sınırları "doğal" olarak nitelendiriyor. Avrupa'da ilerici kapitalizm döneminde, yaklaşık olarak 1848'den 1871'e kadar durum böyleydi. Bugün, bu demokratik biçimde saptanmış olan sınırlar, gün geçtikçe daha çok genici, emperyalist kapitalizm tarafından yıkılmaktadır. Bütün belirlenir şunu gösteriyor ki, emperyalizm, mirasçısı olan sosyalizme, miras olarak, Avrupa'da ve dünyanın öteki bölgelerinde daha az demokratik sınırlar ve bir dizi ilhaklar bırakacaktır. Utkun sosyalizmin, bütün alanlarda tam demokrasiyi kurup uygularken, devlet sınırlarını demokratik biçimde saptamaktan çekineceği ve halkların "sempatiflerini" görmezlikten geleceği düşünülebilir mi? Polonyalı meslektaşlarımız Marksizmden emperyalist ekonomizme kaymakta olduklarını anlamak için bu soruların sormak yeter.

Marksizmin karikatürünü çıkaran eski ekonomistler, işçilere, marksistler için "yalnızca iktisadi olanın" önemli olduğunu söylerlerdi. Yeni "ekonomistler", ya utkun sosyalizmin demokratik devletin (maddesi olmayan bir "duyular bileşimi" gibi) sınırsız olarak varlığını sürdürebileceğini düşünüyorlar, ya da sınırların "yalnızca" üretimin gerekleri sonucu çizileceğini inanıyorlar. Gerçekte bu sınırlar, demokratik bir biçimde, yani nüfusun istek ve "sempatiflerine" uygun olarak saptanacaktır. Kapitalizm, bu sempatifleri, ayaklar altında çiğniyor ve böylelikle ulusların birbirine yaklaşması önünde yeni güçlükler yaratıyor. Sosyalizm, sınıf baskısı olmaksızın üretimi örgütlenerek, devletin bütün üyelerinin mutluluğunu gerçekleştirerek, halkın "sempatiflerini" serbestçe açıp gelişmesine olanak sağlıyor ve böylelikle ulusların birbirine yaklaşmasını, birbiriyile kaynaşmasını kolaylaştırıyor ve pek büyük ölçüde hızlandırıyor.

Okuru, "ekonomizmin" kaba-saba ve beceriksizce iddialarından dinlendirmek için, bizim tartışmamızın dışında kalan bir yabancı sosyalist yazının sahihinden aktarma yapalım. Bu yazar, "ulusal kültür özerkliği" diye "okşamadan edemediği bir sevimli hayvan" olan, ama bunlarla birlikte birçok temel sorunlarda çok doğru bir ustamlama yürütebilen Otto Bauer'dir. Örneğin, Uluslararası Sorun ve Sosyal-Demokrasi adlı kitabının 29. bölümünde, o, emperyalist siyaseti, ulusal ideoloji maskesi altında gizlemekten başka bir şey olmayan hileyi pek halkı olarak suçluyor. "Sosyalizm ve Milliyet İlişkisi" başlıklı 30. bölümde şöyle diyor:

"Sosyalist toplum, koca ulusları zora bağvurarak kendi yapısı içine hiçbir zaman alamayacaktır. Ulusal kültürün bütün niteliklerinden yararlanan, yaşamaya ve hükümete tam ve etkin olarak katılan ve en sonu, silahları halk yığınlarını gözünüzün önüne getiriniz, böyle bir ulusu, bir yabancı toplumsal organizmaya zorla bağimli kılmak mümkün olabilir mi? Her türlü devlet ikidarı silah kuvvetine dayanır. Bütün halkın katıldığı bugünün orduları, ince bir mekanizma sayesinde, hala belalı bir kişinin, bir ailenin ya da sınıfın elinde tuttuğu bir alettir, tıpkı geçmişteki feodallerin paralı askerlerden oluşan orduları gibi. Bir sosyalist toplumun demokratik topluluğunun ordusu da, baskı olmaksızın sosyalist işyerlerinde çalışan ve siyasal yaşamın bütün alanlarına katılan yüksek kültürü kimselerden oluştuğuna göre, silahlı halktan başka bir şey değildir. Bu koşullarda, herhangi bir yabancı yönetim olanağı ortadan kalkar."

Bu doğrudur. Kapitalist düzende ulusal (ya da herhangi bir diğer siyasal) baskıyı ortadan kaldırmak olanaksızdır, çünkü bunun için sınıfları ortadan kaldırmaları, yani sosyalizmin kabul edilmesi gereklidir. Ama ekonomiyi dayandırmakla birlikte, sosyalizmi, yalnızca ekonomiden ibaret sayamayız. Ulusal baskıyı ortadan kaldırabilmek için bir temel (sosyalist üretim) şarttır, ama bu temel, aynı zamanda, demokratik biçimde örgütlenmiş bir devlet, demokratik bir orduya vb. taşınmalıdır. Kapitalizmi sosyalizm biçimine sokmakla proletarya, ulusal baskıyı ortadan kaldırmamın olanağını yaratır, "ancak" ve "ancak"! halkın "sempatiflerine" uygun olarak devlet sınırlarının çizilmesi dahil, tam ayrılmaya özgürlüğü dahil, tam demokrasinin bütün alanlarda gerçekleştirilmesyledir ki, bu olanağın, gerçek olur. Ve bu da, devlet terdirenin yokolduğu zaman tamamlanacak olan en küçük ulusal sınırların bile, en küçük ulusal güvensizliğin bile pratikte ortadan kaldırılması için, ulusların gittikçe daha büyük bir hızla birbirine yaklaşması, birbiriyile kaynaşması için bir temel görevini yerine getirecektir. Marksist teori işte budur; ve Polonyalı meslektaşlarımız yanılıya düşerek bu teoriden uzaklaşmışlardır.

Halk Ordusunun yiğit gerillalarıydı. Ölümün ötesine geçmiş bu savaşçıların karşısında tutunmaları tabii ki mümkün değildi.

Çatışma artık iyice kızışmış, bütün alana yayılmıştı.

Ana gerilla birliği, Kalecik istikamotunda bir tepesi daha almış, makinalı ve roketatarla burayı sağlam bir savunma tepesi haline getirmişti. Saat 07.00'ü gösterdiğinde, buranın tam karşısına helikopterler asker ve timleri indirmeye başlamıştı. Kısa zamanda helikopterlerle buraya yüzlerce asker indirilmişti. İki tepenin arasında şiddetli bir çatışma hüküm sürüyordu. Öte yandan düşman, ormandan ana birlikle ana birliğin tam karşısındaki savunma tepesinin arasına sızmaya çalışıyordu. Amaç; ana birliği savunma tepesinden tecrit edip, ana birliği imha etmek. Ama nafile çünkü siz ma ihtimalini gözönüne alarak ormanın karşısına mevzilenmiş iki gerilla grubu, istihla sızmaya başlayan düşmanın hevesini boğazına düğümleyen kurşun sağnağını başlattılar bir anda.

Bir süre sonra savunma tepelerinin birini yoğun ateşe tutan düşman, savunma grubunu geri çekilmeye zorluyor ve tepesi ele geçiriyor. Ancak bu durum fazla uzun sürmüyor. Daha gerilerdeki gruplardan birinin de takviyesini sağlayan savunma grubu, biraz önce kaybettiği tepesi tekrar ele geçirir ve düşmana hayli kayıp verir.

Gün öğlene doğru geldiğinde, Kalecik yolunu kontrolde tutan savunma tepesinden ana birlik komutanına telsizle, düşmanın araç konvoyunun çatışma bölgesine doğru ilerlediği bilgisi verilir. Komutan, "müdahale etmeyin, sizi geçsinler. İçeri çekip bindireceğiz" der ve pusuda bekleyen saldırı birliklerine "hazır olun" talimatını verir. Düşman araç konvoyunun öncülerini alan BRT Alman panzerleri, bir kar açma grayderinin ardından Kalecik yolundan Bozağaç Köyüne ilerlediklerinde, dağların şahaneleri elleri tekte pusuda sabırsız bir bekleyiştedir. Roketatarların etkili mevzilerine kadar düşman yaklaşmasına müsaade edilir. Ve saldırı birliklerinin komutanının "ateş serbest" talimatı olan ilk atışıyla roket mermileri öndeki BRT'lere doğru giden coşkulu ve hızlı yolculuğa başlarlar. O çok güvenilerek içine binilen "emin" zırhlılar düşman için artık tenekeler barakalar kadar bile güvenli değildiler. BRT'ler peş peşe yedikleri roketlerle yoldan aşağıya, dereye doğru yuvarlanmaya başlarlar. Devrilip tutuşmaya başlayan BRT'lerden yaralı ya da sağ olarak canlarını dışarı atanlarda gerilla mermilerine hedef olup tek tek "teskere"lerini alıyorlardı. Ortalık düşman cesetleriyle dolup taşıyordu, ateşe verilen kar açma grayderinden yükselen alevler göğu yükseliyordu. Bu arada grayderin şoförü de gerillalarca esir alınmıştı.

Telsizlerden, operasyona komutanlık yapan iki binbaşından birinin ve Hozat Bölük Komutanı olan yüzbaşı ile bir üstteğmen, iki assubayın gerilla kurşunlarıyla öte dünyaya gönderildiği konuşmaları yapılırken, diğer binbaşı da merkezden yalvar-yakar takviye istiyordu. Bu arada düşman bazı savunma tepelerini havanla dövüyordu.

Meşhur Bolu Dağ Komandoları ve Özel Tim'lerle yapılan takviyeye ek olarak, havadan bomba ve roket yağdıran kobra helikopterleri bile inisiyatifin Halk Ordusu komutanlarının elinde olmasını önleyemiyorlardı. Artı, gerillalar birde yaralı düşman askerini esir alıyorlardı.

Esir asker önce vurulacağı korkusuyla, tedavi ve yiyeceği de reddediyor, ancak, siyasi komiser ve komutanların yoğun ikna çabalarıyla bir süre sonra sakinleş-

biliyor. Aynı bir yazı konusu olabilecek bir durumdur bu. Her iki esirde sonradan serbest bırakılıyorlar.

Yakıt akşama devrilmeye başladığında, ARIF ve EZGİ yoldaşların şehit olduğu öğreniliyor. EZGİ yoldaşın vurulduğu nokta yoğun düşman ateşi altında olduğundan, bu yoldaşın bedeni ve silahı düşman elinde kalıyor. ARIF yoldaş ise vurulduğu yerden alınarak henüz çatışma daha tam sona ermeden gömülür. Silahı ve teçizatı da "yeni bir ARIF'e" verilir.

Saat akşam 20.30 olduğundan; sabah karanlığından akşam karanlığına kadar binlerce düşman askeriyile geniş bir alanda girdiği çatışmada sınıfa, halka, devrime, partiye olan inanç ve bağlılıklarıyla savaşan TIKKO gerilla birliği, kuşaktan kuşağa aktarılan muhteşem bir savaş manifestosu yaratmanın haklı onur ve gururuyla arlananda faşist ordunun hurda-haşa çevrili zırhlılar ve kar üzerine serpilmiş cesetler sürüsü bırakarak, beyazlara hürünmüş koca dağlara doğru çekilir.

MUHAREBENİN BİLANÇOSU

BEYAZ ORDUNUN KAYIPLARI:

● 1 Binbaşı, 1 Yüzbaşı, 1 Üsteğmen, 2 Assubay, 7 Uzman Çavuş, 15 Er olmak üzere tespit edilen ölü sayısı:27

● 21'ü Uzman Çavuş olmak üzere onlarca yaralı

● Ve 20'nin üzerinde askerinde çatışma alanında kaybolduğu düşmanın telsiz konuşmalarından ve radyo ile televizyonlarından öğrenilmiştir.

(Sonradan öğrenildiğine göre, düşmanın ilk kez bu çatışmada kullandığı "Bayan Rambolar"dan üç ya da dörtü ölmüştür.)

● 2 Adet BRT 60 Alman zırhlı panzeri roketlerle imha edildi. Bir BRT gerillalarca tamamen ele geçirilip, tüm silahlarından (yanlızca uçaksavar sökulememiş ancak namlusu ve mermi dolu şeridi alınmıştır) arındırıldıktan ve "hatıra fotoğraflar" çekildikten sonra bombalanarak tenekeler yığını haline dönüştürüldü.

● 1 Adet kar açma grayderi yakılarak imha edildi.

GERILLA BİRLİĞİNİN EL KOYDUĞU SİLAHLAR:

1-BİR ADET BIKSI MARKA ŞERİTLİ VE UZUN NAMLULU MAKİNALI TÜFEK

2- İKİ ADET G3 MARKA UZUN NAMLULU OTOMATİK TÜFEK

3-BİR ADET UÇAKSAVAR NAMLUSU

4- 1000 ADET UÇAKSAVAR MERMİSİ

5- 700 ADET BIKSI MERMİSİ

6- 150 ADET G3 MERMİSİ

7- 15 ADET G3 ŞARJÖRÜ

8- 1 ADET PANZERDE BULUNAN BÜYÜK ARAÇ TELSİZİ

HALK ORDUSU TIKKO'NUN KAYBI:

2 Gerilla (ARIF ve EZGİ yoldaşlar) şehit.

Tüm bunlar neyi gösteriyor?

Bir kez, bu muharebe Köylü Gerilla Savaşımızın nitelik olarak daha da sarıleştirildiğini, savaşın hakkını verdiğimizizi gösterir. Binlerce düşman gücüne ve teknik-donanım üstünlüğüne rağmen, gün boyu süren muharebede inisiyatifin namlu başından sonuna kadar gerillanın elinde olduğunu gördük. Havadan savaş helikopterlerine, karadan zırhlı araçlara karşı, binlerce güce karşı, çok zayıf bir gücün AKIL ve CESARETİ birleştirerek savaşıp kazanabileceğini gördük. **Bu muharebe;** tekniği yücelip göğe çıkarılanlara yazı vermiştir: **TAYIN EDİCİ OLAN TEKNİK DEĞİL, BİLİNÇLİ İNSANIN ROLÜ OLDU:**

Evet, silahlara komuta eden Maoist birliğin, muharebeyi tayin etmiştir.

Bu muharebe; hangi ideolojinin belirlediği askeri taktiklerin daha güçlü olduğunu, hangi ordunun komutanlarının savaşı daha ustaca yönettiğini, hangi ordunun askerlerinin komutları tereddütsüz yerine getirdiğini de göstermiştir.

Bu muharebe; tek başına faşist Türk devletine yüzlerce milyarlık bir darbe indirmiştir. (Bir BRT'nin onlarca milyar olduğunu belitelim.)

Bu muharebe; tek başına düşman ordusunun 27'si ölü, 21'i yaralı toplam 48 subay, astsubay, özel tim ve askerini savaşı dışı bırakmıştır.

Bu muharebe; düşmanın onca silah ve teçizatının Halk Ordusuna transferini sağlamıştır.

Bu muharebe; bölgede bulunan onbinlerce düşman ordu güçlerinin moralini yerle bir ederek, onların savaş kabiliyetlerini iyice geriletken bir şok vuruş olmuştur.

Aynı zaman da **bu muharebe;** Halk Ordusu gerillalarının daha da pismelerini, komutanların daha da yetkin ve üretken olmalarını, taktiklerin gelişmesini, halk üzerindeki saygınlığının artmasını, halka verdiğimiz umudun daha da büyümesini sağlamıştır.

Bu muharebe ilan etmiştir ki; ideoloji, dağ, namlu ve cüret, galibiyet.

Bu muharebe ilan etmiştir ki; dağın heybeti, namlunun kudreti-acizleşen faşist Türk devleti.

HALK ORDUSU

ZULMÜN ÜZERİNE YÜRÜYOR!

Bu durumu kökünden kavrayalım. Faşizmin devlet biçimi olarak hüküm sürdüğü Türkiye'de, militarizmi tırmalamayan, saman alevi gibi parlayıp sönmekten öte gidemeyen gelişmelerin güncelleştirilmesi, sınıfın, halkın tüm dikkatlerinin böylesi şeylerin üzerinde yoğunlaştırılması, bu tür gelişmelerin iradi olarak Köylü Gerilla Savaşıyla bağlantılarının oluşturulmaması, esasta devrim mücadelesine uzun vadede bir yarar dokunmaz.

Maoistlerin böyle bir yanılsamaya düşüp esastan kopuk olarak böylesi gelişmelerin ardından sürüklenip gitmeleri düşünülemez. Nasıl ki yoldaşlarımız dağlarda zulmün üzerine yürüyorlarsa, bizlerde aynı bilinç ve kararlılıkla bulduğumuz her alanda hareket etme ve kendimizi somut anlamda dağla büttünlüştürme görevini yerine getirme sorumluluğunda olduğumuzu asla unutmamalıyız.

Halk Ordusu düşmana vurduğunda, zı şanlı vuruşların en geniş ve en etkili biçimde sözlü-yazılı ve eylemli olarak propaganda ve ajitasyonunu yapmalıyız. Bunun için tüm olanaklarımızı seferber etmeli, koşullara teslim olma yerine, koşullara hükmederek yeni olanaklar yaratmalıyız. Yeter ki yapmak isteyelim, istedikten sonra hiçbir şeyin ulaşılmaz olmadığını göreceğiz.

Halk Ordusunun muharebesi, Batıda en geniş kitlelere yansıtılmalıdır. Örneğin; özelliikle büyük muharebeler, görkemli direnişler, kentlerde yapılacak askeri eylemlerle propaganda, ajitasyon edilmeli, bildiriler çıkartılarak dağıtılmalı, duvar yazıları yapılmalı; pankartlar asılmalı, üzerinde gerilla resmi işlenmiş imzalı afişlerle caddeler, sokaklar süslenmeli, yarınlarda gerilla eylemlerine en geniş şekilde yer verilmelidir. vb. vb.

Bu hususta şu Maoist belirlemeyi bir an dahi olsa aklımızdan çıkarmamalıyız: **"Şehirlerdeki faaliyet veya kitle hareketleri vb., kırsal alanda silahlı mücadele gelişmeksizin iktidar mücadelesinde**

devrimci bir siyaseti belirli bir noktadan ötesinde ilerletemez. Sadece sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı, merkezî şehirlerde olan kitle örgütlerinde proleter bir önderlik tesis edilmesinin, onların daha üst seviyelere yükseltilmesinin ve onlardan devrimci savaşa hizmet edecek biçimde yararlanmasının şartlarını yaratmaya muktumdur." Bu muazzam belirlemeyi kavramak, yukarıda söylenenlerin yerine getirilmesi gerektiğini netle-tirmek olacaktır.

Evet, kırsalda sürekliliği sağlanmış Köylü Gerilla Savaşımız giderek gelişme kaydetmektedir. Yeter ki bunu görelim ve bulduğumuz her alana en etkili geniş biçimde yayalım. İşte Ocak ayında Ovacık'ta düşmana peş peşe yapılan üç güçlü vuruş! Bu üç eylemde düşmanın onlarca askeri ölü ve yaralı olarak saf dışı bırakılmıştır, 1 Adet BRT 60 Alman zırhlı panzeriyle 2 Adet Cemse imha edilerek düşmana onlarca milyar ekonomik darbe indirilmiştir. Düşmanın morali çökertilirken, gerillanın ve halkın moral yükselmiş, devrime olan inanç daha da perçinlenmiştir. İki yılda devletin bölgeye yaptığı savaş harcamaları onlarca trilyondur. Düşmanın, her uçağın bir pikesi 4-5 milyara mal oluyor. Savaş uçakları Halk Ordusu gerillalarını bombalama amaçlı 80 civarında pike yapmıştır. Uçurulan BRT ve Cemseler, yerle bir edilen karakollarda işin cabası. Düşman, başka bölgelerden Dersim'e onbinlerce asker sevkıyatı yaptı ve yığınla savaş aracı aktardı. İki yıldır, bölgedeki asker sayısı 100 bin civarında seyrediyor. İşte tüm bunlara rağmen 96 Ocak'ta üç büyük eylem olmuştur. Bunu iyi kavrayalım ve bulduğumuz her alanda üzerimize düşeni yapalım. Gerisi lafı gı-zardır.

KURTULUŞ KÖYLÜ

GERILLA SAVAŞINDADIR!

Yaşananlar göstermiştir ki, bu ülkeye devrim de, demokrasi de dağlardan gelecektir. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının sultalarını koruyup sınıf ve halkı tahakküm altında tutan, en mezalim uygulamaları yapan, binlerce köylü hantadan silen, binlerce Kürt köylüsünün akıbetinden sorumlu olan, üç buçuk milyon insanı topraklarından sürüp yurtsuz-evsiz bırakıp açlığa ve sefalete sürükleyen, kısacası; beylerin-ağaların cennetine bekçilik, yaşamı cehennem çevirmiş çilekeç halkımıza cehennem zebanlığı yapan faşist Türk ordusu'nu tırmalayıp yıpratabilecek, şok vuruşlarla moralini çökertebilecek, parça parça tüketecek ve giderek bu sömürü ve zulümden ibaret düzeni mezara gömebilecek güce yalnızca ve yalnızca Marksizm-Leninizm-Maoizm'in rehberlik ettiği Köylü Gerilla Savaşı muktumdur!

Haklı haksız ayrımı yapılmadan, ezilenlerin daha fazla ve uzun süre ezilmelerine hizmet etmekten başka bir işe yaramayacak olan, ama tam da bunun için haklı savaşları yürütenleri de haksız savaşları yürütenlerle aynı kefeye koyup savaşlara lanetler yağdırmanın revaçta olduğu bu dönemde, **HAKSIZ SAVAŞLARI YOK ETMEK İÇİN HAKLI SAVAŞLARA KATILALIM VE YÜKSELTELİM** şiarını haykırıp, ülkemizde de Maoist Partinin rehberlik ettiği Köylü Gerilla Savaşına katılalım. Çünkü; açlığın, sefaletin, baskının, zulmün düzenini ancak böyle yıkabiliriz, alınterinin ve eşitliğin aydınlatacağı düzeni ancak böylelikle kurabiliriz. Öyleyse; 6 Şubat muharebe ruhunu kullanalım ve siperlerdeki yerimizi alalım!

ŞAN OLSUN 6 ŞUBAT MUHAREBESİNE!

HALK ORDUSUYLA ZULMÜN ÜZERİNE, PARTİYLE İKTİDARA HAYDI DAĞLARA! ■

Birinci Yıldönümünde Şanlı 6 Şubat Muharebesini Selamlayalım!

Nasıl ki, devrimlere önderlik yapan komünist partilerin mücadele tarihinde, sınıfa, halka, partiye üzüntü veren önemli kayıplar, başarısızlıklar olabiliyorsa ve bunların daha az olması amacıyla belleklerde tazeliğinin korunması ve gerekli derslerin çıkarılması için üzerlerinde durulması bir zorunluluk ise, öyle de, sınıfa, halka, partiye sevinç ve güç veren, düşmanı silkeleyip kahretti, devrim mücadelelerinde sıçramalara vesile olup kurtuluş umudunu büyüten ihtiyarlı gelişmeler vardır ve bunlarında üzerinde durmak bir zorunluluktur.

Çünkü; bu tür gelişmeler -gerekli önem verilerek üzerinde durulduğunda- tarihte ezilenlerin mücadelelerinde hep birer kıvılcım olarak ateşleme, ateşi daha büyütmede de körük olma vazifesi görmüşlerdir. Dolayısıyla, böylesine önemli gelişmeleri daima belleklerde canlı tutmak, kendine esin kaynağı edinecek yeni görkemli gelişmeler yaratmak, her devrim mücadelecisi birey ve partinin somut görevlerindedir.

İşte Türkiye denen bu coğrafyada sınıf ve halkın devrim mücadelesinin öncüsü Maoist Parti rehberliğinde savaşan Halk Ordusunun 6 Şubat 1995 tarihinde faşist Türk ordusuyla girdiği şanlı muharebe, böylesine önemli gelişmelerden biridir.

6 Şubat muharebesi; herhangi bir eylem değildir. O, yarı-sömürge, yarı-feodal bir iktisadi temele dayanarak sınıf ve halkı sömürü ve zulüm cenderesinde tutan feodal-faşist devleti yede bir emmeye muktedir olan biricik esas mücadele hattımız Kızıl Siyasi İktidarlar perspektifli Köylü Gerilla Savaşımızın, kükrüyüdür.

6 Şubat muharebesi; bir çok açıdan düşmana indirilmiş güçlü bir vuruştur.

6 Şubat muharebesi; şimdiye kadar ki mücadele pratiğimizde düşmanla tutuştuğumuz en görkemli hesaplaşmalardan biridir.

6 Şubat muharebesi; tekniğe karşı bi-

linçli insanın, kararsızlığa karşı kararlılığın, biseyçiliğe karşı fedâ ruhunun, haksızlığa karşı halka dayanmanın ve haklılığın zaferidir.

6 Şubat muharebesi; aynı zamanda, muazzam teknik olanaklara ve sayısal olarak ezici bir üstünlüğe sahip olan faşist bir orduyla, günümüzün en geri araçlarına o da yetersiz olarak sahip olan ve sayısal açıdan faşist orduyla kıyaslanmayacak zayıflıktaki bir Halk Ordusunun askeri strateji ve taktiklerinin kıyasıyla boy ölçüştüğü bir miheng taşıdır.

6 Şubat muharebesi; düşmanın okullu subaylarıyla, savaşı savaşıarak öğrenen-öğreten halkın yiğit evlatlarının sınırdığı bir minderdir.

6 Şubat muharebesi; birinci yıl dönümünü yaşadığımız şu günlerde her alanda 6 Şubat ruhuyla donanıp kavgayı daha da büyütme, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaların devletine kök söktürmek için detaylı olarak incelemek, öğrenmek ve aynı kararlılığı kuşanmak zorunda olduğumuz bir muharebedir.

Bundan öğrenecek çok şey var, birinci yıl dönümünden 6 Şubat muharebesine inceleme bir göz atmakta ve bellekleri eşelemekte yarar var.

TARİH: 6 ŞUBAT 1995
YER: BOZAĞAÇ

Haifif hafif kar serpiştiriyor. Köy dışındaki arazide kar kalınlığı yer yer üç metreye kadar yükseliyor. 100 kişilik bir TIKKO gerilla birliği Bozağaç Köyü civarında konaklanmış durumda. Köyün civarı dağılıktır. Ancak Kalecik Köyüne oradan da Dere Nahiyesine doğru arazi ovalık bir özelliğe sahip. Cepheden Bozağaç Köyüne bakıldığında sağ taraftaki tepelerin ardında Karataş Köyü, tam arkasında ki tepelerin ardında Ulukale Köyü, sol aşağıya doğru Kalecik Köyü ve Kaleciğin çıkışında bir düşman karakolu

6 Şubat çatışmasında gerillalar tarafından ele geçirilen düşman panzeri

var. Bozağaç Köyünün altında, soldan Kalecik Köyünden gelmekte olan araç yoluna kadar uzanan, sağdan ise küçük bir ormanlık araziyle bitişen bir dere var. Buradaki küçük ormanlığın sol ve sağında birer tepelik, karşısında da küçük tepeler bulunmaktadır. Küçük tepeler dereye yakın. Soldaki tepede gerilla birliğinin bir savunma grubu konaklanmış. Sağ taraftaki tepenin bir kaç km. uzağında bir düşman karakolu var. Karataş Köyü istikametine doğru bir tepede, gerilla birliğinin ayrı bir savunma grubu konaklanmış durumda.

Gerilla birliğine, konaklama yerinin muhtemelen ihbar edildiği ve düşmanın operasyona çıktığı istihbaratı gelir. Komutanlık durumu değerlendirip karar verir: **ÇEKİLMEMEYEGİZ, DÜŞMANA SALDIRACAĞIZ!** Saat sabaha doğru 3.30'dur. Ve plan yapılır.

Bunun üzerine bir ay grup savunma tepelerine konulan. Savunma grupları, düşmanın karadan üç olası geliş istikametini tutar. Ayrıca ormanlık alandan muhtemel düşman sızması olabileceği gözönünde tutularak buraya da iki grup yerleştirilir. Bu tutulan istikametler, düşmanın yürüyerek gelebileceği yerlerdir. Düşmanın motorize birliklerinin gelebileceği tek yol ise Kalecik istikametidir. Helikopterlerle indirme yapılabilecek alanlara, savunma tepelerindeki makineli silahlar ve roketler çevrilmiş durumdadır. Kalecik istikametinden gelip Bozağaç Köyüne kadar giren yol, ilk savunma tepesinin denetimindedir. Ve köyün girişine 200-300 metre kala yolun sağına ve soluna saldırı birlikleri pusuya yatmış, mermileri takılı üç roketatar, makineli ve otomatik tüfekler yolu çevreli olarak düşmanı beklemekteler. Ana gerilla birliği ise derenin içine sağlı sollu olarak mevzilenmiş durumda. Bu uzun dereden filli olarak iki savunma tepesine ve düş-

manın sızma ihtimaline karşı olarak konulanmış diğer iki grubun yanına gidip gelmek mümkündür. (Zaten çatışma başladıktan sonra buradan hem savunma tepelerine, hem saldırı birliklerinin yanına, hem düşmanın sızabileceği yere karşı konulanmış grupların yanına takviye gönderildiği gibi, bizzat komutanda grupları mevzilerine kadar defalarca gidip gelmiş ve daha sonra ana birlik tamamen araziye dağılarak çatışmayı sürdürmüştür.) Diğer savunma tepeleriyle ise telsizle iletişim sağlanıyor.

Küçük ormanın üzerinde, biraz sağa düşen tepede kalabalık bir düşman birliği yerleşmiş bekliyor. Bu tepenin 300-350 metre karşısındaki tepede ise bir gerilla savunma grubu bulunmaktadır. Düşman savunma grubunu farketmiş değil hala. Aynı durum gerillalar içinde geçerli. Bir süre sonra savunma grubu düşmanı fark ediyor. Düşman bir yandan bu noktadan araziye yayılmaya çalışırken, bir yandan da habire buraya karadan yürüyerek sevkıyat yapıyor. Kısa bir sürede ormanın etrafına yayılan düşman sayısı 600-700 kişiyi buluyor.

Savunma tepesi durumu ana birlik komutanına bildiriyor. Bunun üzerine ana birlik buraya takviye gönderiyor ve takviyeyle birlikte gerekli talimat da veriliyor. Savunma tepesi farketmediği düşman birliğine (bu oldukça kalabalık bir düşman birliği) biraz yanıp bekliyor. Ve saat 05.30'u gösterdiğinde, bu mevziden faşist Türk ordusuna ezilen milyonların kızıl kurşunları yağmaya başlıyor. Biki ve kleşlerin takirisima, kurşunları yiyen faşist ordu askerlerinin "yandım anam" sesleri karşıyor. Burada bulunanların çoğu, uzman çavuşlardı. Silahsız savunmasız köylülerin üzerinde terör estiren, katleden, evleri-köyleri ateşe veren bu insan müsveteleri, TIKKO'nun kızıl kurşunlarını yediklerinde hayvan gibi boğuyor, bozguna uğruyorlardı. Karşılarındaki savunmasız insanlar değildi. Bizzat sınıfın ve halkın kurtuluşuna rehberlik eden bir partinin önderliğindeki

Partizan Sesi

■ Yönetim Yeri: Birlikdirek (mab. Piyedoti cd. Osm. Apt. 41/8, D:8 Çemberlitaş - İstanbul)

Tel: (0212) 597 15 12 - (0212) 518 89 49 Fax: (0212) 530 17 59

■ Dizi: Altınçaç Yayımcılık ■ Baskı: SERLER

ALTINÇAĞ YAYIMCILIK

Basım Sanayi Limited Şirketi

■ Sahibi ve Yazışmaları: Müdür: Özlem DALMAZ

■ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI

BÜROLAR

- KARTAL: İstasyon arkası, Pınar İşhanı-pasajı Kat:4 / 57 - Tel/fax: (0216) 353 38 12
- İZMİR: 853 sk. Bilen işhanı No:27 kat 6/610 KONAK-İZMİR Tel/fax: (0232)445 26 17
- KAYSERİ: Sivas cd. Stad İşhanı, K:6 no: 605 Tel/fax: (0352) 222 52 10
- GAZİ OSMAN PAŞA Zübeyde Hanım Mah. Sultan İş Merkezi K:1/D:7 Gazi Mahallesi Kızılköy
- ADANA: Cemal Gürsel cd. Özgül İşhanı, K:5, No: 26 ADANA Tel: (0322)151 74 30
- ELAZIĞ: 1. Harput cad. Korkmaz İşhanı no 3-kat 6/302 Tel: (0424) 236 48 76
- MERSİN: Mesudiye mah. 52. sk. no. 35/15 Tel/fax: (0324) 336 22 73
- ÜMRANİYE: Eski Ankara Yolu Topraklar İşhanı no: 43 Kat:4 Sarıgazi/İstanbul
- YD TEMSİLCİLİĞİ: KYOTO STR. 19 50670 Köln DEUTSCHLAND
- Tel: 221 110 1629 - Fax: 221 150 1630
- ATINA: Beper2opoy-5, 7 OSM 6 Plata Kanings, ATHENS-GREECE Tel/fax: (0030) 1 343 05 71